ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'
Αρ. 28
200

1 30

“ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ„ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΗΛΟΝ

Τὸ Ἀμερικανικὸν τραπεζομάνδηλον «ΙΔΕΩΔΕΣ» κατέχει ὅλο τὸ λοῦσο καὶ τὴν στιλπνότητα ἀρίστου λινοῦ. Εἶνε ἀπείρως εὐθηνότερον καὶ καταργεῖ τελείως τὴν ἀνάγκην πλυσίματος.

Ὅταν χυθῇ φαγητόν, τὸ σκουπίζετε μὲ ἕνα βρεμένο πανὶ σὲ σαπουνάδα καὶ τὸ τραπεζομάνδηλον παρουσιάζει ἄμεμπτον καθαριότητα.

Πωλεῖται εἰς λευκὸν καὶ ἄλλα χρώματα.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

ΜΑΡΙΟΣ Η. ΜΠΑΛΛΑΝΤΣΥΡ

Μιχαὴλ Βόδα 8 ΑΘΗΝΑΙ

PUPLIBURO

ΤΟ ΑΒΛΑΒΕΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ

ODO-RO-NO

Σᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ἐνόχλησιν τοῦ ἱδρῶτος καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν ἐνδυμάτων.

Πωλεῖται παντοῦ.

Χονδρικὴ καὶ λιανικὴ πώλησις

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Μ. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

ΚΑΝΑΡΗ 10 - ΒΟΥΛΗΣ 14

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ τὴν ἁγνὴν κολώνιαν ΜΙΧ. Λ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ. Ὑπερέχει ὅλων εἰς ἄρωμα καὶ ποιότητα. Πώλησις λιανικὴ καὶ χονδρική: Πλατεία Παλ. Δημοπρατηρίου 104.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ περσινά Σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνουν ἐντελῶς καινούργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 50 μοδέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

ΔΙΑΜΟΡΦΩΤΗΣ ΡΙΝΟΣ

"Orthodox"

Ἀποτελέσματα ἐγγυημένα

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ - Ἁγ. Κωνσταντίνου 12

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT» εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ

Πωλεῖται: Γραφεῖον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

ΠΡΟΦΥΛΑΞΑΤΕ ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΣΑΣ

Οἱ τάπητες διατηροῦνται καλῶς μόνον μὲ εἰδικὸν τίναγμα - πλύσιμον καὶ ἀπολύμανσιν

ΕΙΔΙΚΑ ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΤΑΠΗΤΩΝ

ΥΙΩΝ Δ. ΚΑΧΡΑΜΑΝΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ - ΤΑΜΠΟΥΡΙΩΝ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ 8 ΠΛ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΑΤΕ ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΤΑΠΗΤΑΣ ΣΑΣ

ΒΕΡΝΙΚΙ ΕΛΙΣΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

ΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἕτοιμοι καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ. Τελευταίας μόδας, στενὲς καὶ πομπέ. (Καρατίων 18, ἠγγυημέναι, δράμια 3 καὶ μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμον ἐντός).

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΕΤΕ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΙΩΣΗΦ ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΑ

Ὁδὸς Ἀπελλοῦ 3 καὶ Λυκούργου

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Κεφαλληνίας 30. Ὧραι 9--11 π. μ. καὶ 4—7 μ. μ. Ἀριθμὸς τηλεφ. 7—62 (Παλαιόν).

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ

Μενάνδρου 27, Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΜΑΤΙΚΟΥΣ

Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν «Ὁ Πρακτικὸς Ὁδηγὸς τῆς ἄνευ μαγειρικοῦ ἅλατος διαίτης τῶν φυματικῶν» τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου

HERRMANNSDORFER

κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ ΓΕΩΡΓ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Ἰατροῦ - Χειρούργου

Ὁδὸς Σίνα 9, Ἀριθ. τηλεφ. 3-72.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΙ

Κάσσες ἀπὸ καρυδιὰ καὶ γραμμὲς Σέλτερ ποντιλιέ, ἡμίμαυρες, κερνίζες μονές, ὡς καὶ πολύγραμμα, εὑρίσκετε στὰ Τυπογραφεῖα Σπ. Στράγγαλου, ὁδὸς Λέκα 7.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τιμὴν συμφέρουσαν μηχανήματα βιβλιοδετείου. Πληροφορίαι ὁδὸς Λέκα 7, Γραφεῖα περιοδικοῦ «Μπουκέτο».

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τιμὴν πραγματικῆς εὐκαιρίας τὰ κάτωθι ὀδοντοϊατρικὰ μηχανήματα: 1) ἕνα τοὺρ ἠλεκτρικὸν χειρουργείου RITER, καὶ 2, ἕνα ταμπλῶ ἠλεκτρικὸν DENTAL, ἀμφότερα ἐν ἀρίστῃ καταστάσει. Πληροφορίαι ὁδὸς Κοραῆ 5, γ' ὄροφος, γραφεῖα Π. Α. Ε. Κ.

ΕΤΟΣ Δ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' —ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 28 (200) ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.00

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.	150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ	1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.........ΔΟΛΛΑΡΙΑ	6
ΑΦΡΙΚΗΣ.........ΣΕΛΙΝΙΑ	30
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ.......»	30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 13 ΙΟΥΛΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. *Χρ. Σαράφης* 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. *Γ. Ἀντωνιάδης* B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

Ο ΖΑΡΟ

Οἱ γηραιοὶ Ἀθηναῖοι βρισκόντουσαν σὲ κίνησι τὴν περασμένη βδομάδα. Αἰτία τοῦ κακοῦ ὁ Ζάρο ἀγᾶς, ὁ ἑκατονπεντηκονταεπταετὴς αὐτὸς Ὀθωμανός, ποὺ πέρασε κι' ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ὅλοι ζητοῦσαν νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τὸν συμβουλευθοῦν πῶς πρέπει νὰ ζοῦν γιὰ νὰ τα.... ὑπερεκατοστήσουν. Τὸν εἶδε κι' αὐτὸς ὁ κ. Πρωθυπουργός... Πόσοι ὅμως θἄμειναν κόκκαλο ὅταν θ' ἄκουσαν τὸν Ζάρο ἀγᾶ νὰ τοὺς λέη ὅτι ἔζησε ὥς τώρα.... μᾶλλον ἀνθυγιεινά!.... Θἄπαθαν δηλαδὴ ὅ,τι κι' ὁ μακαρίτης Γαβριηλίδης μὲ τὸν Μακεδόνα ἑκατονταχρονίτη χωριάτη.

— Ἐσύ, τοὖπε ὁ Γαβριηλίδης, θὰ πίνης καθαρὸ νεράκι καὶ θὰ τρῶς φροῦτα καὶ χόρτα γιὰ νὰ ζήσης τόσο.

— Ἐγώ, ἀπάντησε ὁ χωριάτης, πίνω οὖζο, ζῶ μὲ οὖζο κι' οὔτε ξέρω τί θὰ πῆ νερό!....

Κι' ὁ Γαβριηλίδης ἔμεινε ἐμβρόντητος.

......

ΦΟΡΟΤΟΠΟΣ

Νὰ λοιπὸν καὶ κάτι ποὺ δὲν τὸ ξέραμε: Ὁ φόρος... κυβισμοῦ! Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγία!... Τί φόρος εἶνε πάλι αὐτός; Νεοελληνικός, κ. ἀναγνῶστα. Νεοελληνικώτατος. Εἶνε ὁ φόρος ποὺ πληρώνουν—ἐκτὸς τῶν παντοίων ἄλλων φόρων—οἱ κτίζοντες οἰκίαν. Τί εἶνε τὸ σπίτι; Ἕνας μεγάλος κύβος, φυσικά. Ὁ κύβος αὐτὸς πιάνει κτιζόμενος ὡρισμένο χῶρο. Ὑποχρεοῦται συνεπῶς ὁ κτίζων νὰ πληρώσῃ φόρο. Καὶ ἰδοὺ ἀμέσως ὁ φόρος τοῦ κυβισμοῦ!... Σᾶς φαίνεται ἀστεῖο; Ὄχι, κ. ἀναγνῶστα, σοβαρολογοῦμε. Ἄλλωστε στὴν Ἑλλάδα ζοῦμε καὶ ἡ Ἑλλὰς εἶνε πατρὶς τῶν φόρων, ἀλλοίμονον!...

......

ΑΝΑΚΑΤΕΥΜΑ

Εἴδατε τί συνέβη; Ἀλλὰ καὶ τί δὲν συμβαίνει σήμερα!... Εἰς τὴν κοιλίαν ἑνὸς νέου ὑπῆρχε... ὁ ἀδελφός του, τὸν ὁποῖον ἀπερρόφησε κατὰ τὴν περίοδον ποὺ εὑρίσκοντο καὶ οἱ δυὸ στὴν γαστέρα τῆς μητρός του!...

Ὁ νέος ὑπέστη, φυσικά, ἐγχείρησιν κι' ἔτσι ἀπηλλάγη τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ ὁποῖος ζοῦσε καὶ ἀνεπτύσσετο εἰς βάρος του, ἐν τῇ κοιλίᾳ του. Τί θὰ συνέβαινεν ὅμως, σᾶς παρακαλοῦμεν, ἂν ὁ ἀπορροφηθεὶς νέος ἤρχετο στὸν κόσμο ζωντανός, ἂν ἔβγαινε δηλαδὴ ἀπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἀδελφοῦ του ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν χειρούργων; Γιὰ σκεφθῆτε λιγάκι τὸ συγγενικὸ ἀνακάτωμα σὲ μιὰ τέτοια περίστασι! Ὁ ἀπορροφηθεὶς θἄχε πατέρα τὸν ἀδελφό του, ὁ ὁποῖος πάλι θὰ τὸν εἶχε ἀδελφὸ καὶ παιδί του. Συγχρόνως ὁ πατέρας τοῦ ἀπορροφηθέντος θὰ ἦταν καὶ παπποῦς του καὶ ἡ μητέρα του, μητέρα του, ἀλλὰ καί... μάμμη του! Καὶ τὰ τέκνα τοῦ ἀπορροφηθέντος θὰ εἶχαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ θεῖον τους καὶ παπποῦ τους!... Ἀνακατωμένος ὁ ἐρχόμενος δηλαδή. Καλύτερα λοιπὸν ποὺ ἐπενέβησαν οἱ χειροῦργοι.

Ο ΕΡΩΣ

Ἕνας τυφλός, ὁ κ. Γ. Γριμανέλης, ἠγάπησε παραφόρως τὴν δεσποινίδα Φανὴν Ἀγαθάκη καὶ ἐνυμφεύθησαν. Μία ὡραία νέα καὶ ἕνας τυφλός!... Μία πλουσία νέα καὶ ἕνας τυφλός!... Εἶνε ἀπίστευτο σχεδόν. Καὶ ὅμως ἔτσι ἔγινε. Βγῆκε ψεύτικο δηλαδὴ κι' αὐτὸ τὸ λαϊκὸ τραγουδάκι ποὺ λέει πὼς ἡ ἀγάπη πιάνεται ἀπὸ τὰ μάτια. Ὄχι, διάβολε. Δὲν πιάνεται ἀπὸ τὰ μάτια ὁ ἔρως. Πιάνεται ἀπ' ὅπου τύχη. Ἁρπάζεται στά... τυφλὰ ἀπ' ὅ,τι βρῇ μπροστά του καὶ δὲν ἔχει πειὰ ξεκολλημό. Ὅταν ἀπελπιστῇ, τέλος, πιάνεται, ὅπως οἱ πνιγμένοι, ἀπ' τὰ μαλλιά του! Πάντως ἀπὸ κάπου πιάνεται πάντα καὶ πάντα εἶνε... ἄπιαστος ὁ πανάθλιος!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Η ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ Διδος ΑΛΙΚΗΣ ΔΙΠΛΑΡΑΚΟΥ - ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ἄγνωστες λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τῆς ὡραίας Ἑλληνίδος, χαριτωμένα ἀνέκδοτα ἐπεισόδια. Ἐπίσης θὰ δημοσιευθοῦν ἀνέκδοτες φωτογραφίες τῆς Μὶς Εὐρώπης, χαρισμένες ἐπὶ τούτῳ στὸ «Μπουκέτο».

Ἐπίσης στὸ προσεχὲς «Μπουκέτο» τὸ ἱπποτικὸ ἀριστούργημο τοῦ ΖΕΒΑΚΟ

«ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΜΠΕΛΛΑΣ»

ΠΕΝΝΙΕΣ

Ποτὲ κανένα πρᾶγμα δὲν γίνεται τέλειο στὴν Ἑλλάδα. Παράδειγμα τὸ ὑπόστεγο τοῦ Σταθμοῦ τοῦ Ἠλεκτρικοῦ στὸν Πειραιᾶ, τὸ ὁποῖο, ἐνῷ φαινομενικῶς τοὐλάχιστον εἶνε ἕνα τεράστιο ἔργο μηχανικῆς, ἔχει στοιχειώδεις ἐλλείψεις.

— Ἔτσι κατὰ τὶς τελευταῖες μπόρες ἡ βροχὴ διήρχετο τὸν θόλον του καὶ ἔπεφτε ραγδαία μέσα στὶς πλάτφορμ, μουσκεύουσα τοὺς ἐπιβάτας, οἱ ὁποῖοι, λόγῳ τῆς μπόρας, εἶχαν ζητήσει καταφύγιο ἐκεῖ!

— Πραγματικὴ ἐπιδημία ἀπαγωγῶν ἐσημειώθη κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας.

— Τὸ περίεργο δὲ σχετικῶς εἶνε ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀλληλοαπαχθέντες εἶνε νεαρώτατοι καὶ ἀρκετοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐγκατέλειψαν ἀκόμη τὰ μαθητικὰ ἑδώλια.

— Εἰς τὰ παράλια τοῦ Σαρωνικοῦ ἐνεφανίσθησαν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἀρκετὰ θαλάσσια... τέρατα πρὸς ἄπειρον τρόμον τῶν λουομένων.

— Ἔτσι πρὸ ἡμερῶν στὴν ἀκτὴν παρὰ τὰ Ἐργοστάσια Λιπασμάτων συνελήφθη καρχαρίας βάρους 70 ὀκάδων, εἰς δὲ τὸ Τουρκολίμανο ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους ἀρκετοὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ καρχαρίαι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πιάστηκαν ἀρκετοί.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

(Τοῦ ΣΤΕΚΕΤΤΙ).

«—Ἐλεημοσύνη, ψυχικὸ στὸ διακο-
(νιάρη κάνε.
Βλέπεις ὁ δόλιος πάγωσα, πεθαίνω
(ἀπὸ τὴν πεῖνα...
Γιὰ τὸ Θεό σου, δῶσε μου!» «—Τί-
(ποτα δὲν σοῦ δίνω...»
«—Στὰ μάτια τῆς ἀγάπης σου...»
(«—Πάρε λοιπὸν γιὰ κεῖνα!»

Μετ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκόνα τοῦ σημερινοῦ ἐξωφύλλου μας εἶνε ἔργο τοῦ Χέντερσον μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Μικρὸς Ἀκόλουθος».

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ κ. Νικόλαος Λυκιαρδόπουλος καὶ ἡ Δὶς Ἰσμήνη Παραθύρη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ἐν Βόλῳ. Τοὺς εὐχόμεθα πᾶσαν εὐτυχίαν. Δ. Ρ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΑΛΛΑΙ

«Σ' ΑΓΑΠΩ!...»

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΙΑΚΩΒΟΣ, 30 ἐτῶν.
ΑΙΜΙΛΙΑ, 25 ἐτῶν, ἀρραβωνιαστικιά του.
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, 35 ἐτῶν, ἀδελφός της.
ΕΛΕΝΗ, 25 ἐτῶν, ξανθή, ὡραία φίλη της.

(Σ' ἕνα σαλονάκι ὡραῖα στολισμένο. Ὁ Ἰάκωβος περιμένει τὴν Αἰμιλία, ἡ ὁποία μπαίνει σὲ λίγο, φορῶντας ἕνα ὡραῖο ρὸζ φόρεμα).

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Ὢ !... Τί ὡραία ποὺ εἶσαι μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα, Αἰμιλία μου ! Πόσο σοῦ πηγαίνει... Πόσο σ' ἀγαπῶ !... Κάθε μέρα μοῦ φαίνεσαι περισσότερο ὤμορφη... Κάθε μέρα σ' ἀγαπῶ περισσότερο...

ΑΙΜΙΛΙΑ.— Κι' ἐγὼ κάθε μέρα περισσότερο σ' ἀγαπῶ, Ἰάκωβε...

(Μπαίνει ἔξαφνα μέσα, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν, ὁ Λουκιανός).

ΑΙΜΙΛΙΑ, ***(ἐξακολουθεῖ)***.— Ξέρεις τί θυμήθηκα ; Ἐκεῖνο τ' ὡραῖο τραγοῦδι τῆς κυρίας Ροστάν, ποὺ λέει : ***«Σήμερα σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ χθές, καὶ λιγώτερο ἀπὸ αὔριο...»***

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Τὸ ἴδιο τραγοῦδι λέει ἀκόμα : ***«Συχώρεσέ με γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ δὲν σὲ γνώριζα καὶ δὲν σ' ἀγαποῦσα»***. ***(Φιλιοῦνται).***

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, ***(ἔξαφνα)***.— Θεέ μου ! ***«Σ' ἀγαπῶ... σ' ἀγαποῦσα... μ' ἀγαπᾶς... μ' ἀγάπησες...»*** Μὰ δὲν βαρεθήκατε πειὰ νὰ κλίνετε διαρκῶς αὐτὸ τὸ ρῆμα σὲ ὅλους του τοὺς χρόνους ;

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Τὰ λὲς ἐσὺ αὐτὰ γιατὶ δὲν ἀγαπᾶς καὶ δὲν καταλαβαίνεις.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Δὲν ἀγαπῶ καὶ δὲν καταλαβαίνω. Λοιπόν, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ὅσο θερμὰ κι' ἂν ἀγαπήσω, ὅσο τυφλὰ κι' ἂν ἐρωτευθῶ μιὰ γυναῖκα, δὲν θὰ τῆς λέγω ἀπὸ τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ : «Σ' ἀγαπῶ !». Ἔχει γίνει τόσο κοινὴ πειὰ αὐτὴ ἡ λέξις, τόσο συνηθισμένη, τόσο χωρὶς καμμιὰ ἀξία πειά !... Γι' αὐτὸ δὲν θὰ τὴν πῶ καθόλου στὴν γυναῖκα ποὺ θὰ ἐρωτευθῶ. Μὰ δὲν ὑπάρχουν ἄλλα λόγια ἐπὶ τέλους στὸν κόσμο γιὰ νὰ ἐκφράση κανεὶς τὸν ἔρωτά του ; Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ λέμε : «Σ' ἀγαπῶ ;» Νομίζω ὅτι ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν μονότονη καὶ πολυμεταχειρισμένη αὐτὴ λέξι γιὰ νὰ ἐκφρασθῆ. Ὑπάρχουν τόσες ἄλλες ὡραῖες καὶ ἀσυνήθιστες λέξεις. Μήπως ἡ φυσιογνωμία καὶ τὰ μάτια δὲν ἐκφράζουν ἀρκετὰ τὰ αἰσθήματά μας ;... Τί χρειάζεται αὐτὸ τὸ ἀντιπαθητικό : «Σ' ἀγαπῶ».

ΑΙΜΙΛΙΑ.— Λοιπόν, στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ μπορέσης νὰ τὴν ἀποφύγης κι' ἐσὺ αὐτὴ τὴν κοινὴ καὶ ἀντιπαθητικὴ λέξι, ὅταν θ' ἀγαπήσης.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Κι' ἐγὼ στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ τὴν πῶ ποτέ... Δὲν θὰ καταφύγω ποτὲ σὲ μιὰ τόσο μονότονη καὶ συνηθισμένη λέξι γιὰ νὰ ἐκφράσω τὸν ἔρωτά μου...

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Φοβᾶμαι μήπως χάσης τὸ στοίχημα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Δὲν θὰ τὸ χάσω. Ἄλλωστε ἀκόμη δὲν ἔχω βρεῖ τὴν γυναῖκα τῶν ὀνείρων μου.

ΑΙΜΙΛΑ.— Οὔτε στὰς Ἰνδίας ὅπου ἔλειπες τόσον καιρό ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Πουθενά.

(Ἔξαφνα μπαίνει μέσα ἡ Ἑλένη).

ΕΛΕΝΗ.— Αἰμιλία !

ΑΙΜΙΛΙΑ.— Ἑλένη μου ! ***(Φιλιοῦνται).***

(Ὁ Λουκιανὸς κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὴν Ἑλένη).

ΑΙΜΙΛΙΑ.— Τὸν ἀρραβωνιαστικό μου τὸν γνωρίζεις... Δὲν γνωρίζεις ὅμως τὸν ἀδελφό μας, ποὺ ἦλθε τελευταίως ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. ***(Στὸν Λουκιανό)*** : Ἡ πιὸ καλή μου φίλη. Ἡ δεσποινὶς Ζανέ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Μὰ δὲν βαρεθήκατε πειὰ νὰ κλίνετε διαρκῶς αὐτὸ τὸ ρῆμα ;...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Χαίρω πολύ, δεσποινίς. ***(Σιγά)*** : Ἡ πιὸ καλὴ φίλη μόνο ; Ἡ ὡραιότερη !... Ἡ συμπαθέστερη !... Καὶ ὄχι μόνο ἡ ὡραιότερη ἀπὸ ὅλες τὶς φίλες τῆς Αἰμιλίας... Εἶνε ἡ πιὸ ὤμορφη ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ γνώρισα ὥς τώρα.

ΕΛΕΝΗ, ***(στὸν Λουκιανό)***.— Ξέρετε, κύριε. Κι' ἐγὼ θὰ φύγω σὲ λίγο γιὰ τὰς Ἰνδίας. Εἶνε ὡραῖα ἐκεῖ ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, ***(ἔντρομος)***.— Θὰ φύγετε ; Γιατί θὰ φύγετε, δεσποινίς; Γιατί θὰ πᾶτε τόσο μακρυά ;

ΕΛΕΝΗ.— Γιατί εἶμαι ἀρραβωνιασμένη μ' ἕναν κύριο ποὺ μένει στὰς Ἰνδίας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, ***(μ' ἀπόγνωσι)***.— Ἀρραβωνιασμένη ; Εἶσθε ἀρραβωνιασμένη ;

ΕΛΕΝΗ.— Μάλιστα, κύριε... Γιατί ἀπορεῖτε ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Μὰ γιατί νὰ πᾶτε τόσο μακρυά ;

ΕΛΕΝΗ.— Μὰ καὶ σεῖς, γιατί εἴχατε πάει ἐκεῖ ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Γιὰ ἐργασία. Γιὰ μερικὰ χρόνια μόνο... Ἆ ! εἶνε τρομερό !...

ΕΛΕΝΗ.— Τί εἶνε τρομερό ;

ΑΙΜΙΛΙΑ.— Ἑλένη μου !... Ἐσὺ δὲν εἶσαι ξένη. Δὲν θὰ μὲ παρεξηγήσης... Εἶνε ἀνάγκη νὰ πάω μὲ τὸν Ἰάκωβο νὰ ἰδοῦμε μερικὰ ἔπιπλα ποὺ θέλουμε ν' ἀγοράσουμε... Δὲν θ' ἀργήσουμε !... Ἐσὺ ἐντωμεταξὺ μπορεῖς νὰ λάβης πληροφορίες γιὰ τὰς Ἰνδίας ἀπὸ τὸν Λουκιανό...

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Μᾶς συγχωρεῖτε λοιπόν, δεσποινίς. Σὲ λίγο θὰ εἴμαστε πάλι ἐδῶ.

ΕΛΕΝΗ.— Ὢ, σᾶς παρακαλῶ ! Δὲν εἶμαι ξένη ἐγώ.

(Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Αἰμιλία φεύγουν).

ΕΛΕΝΗ.— Λοιπόν, κύριε Λουκιανέ, δὲν μοῦ εἴπατε... Εἶνε ὡραῖα στὰς Ἰνδίας ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, ***(σὰν νὰ μιλάη μὲ τὸν ἑαυτό του)***.— Εἶνε τρομερό !..

ΕΛΕΝΗ.— Μὰ τί εἶνε τρομερὸ ἐπὶ τέλους ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Τὸ... Τὸ... κλῖμα τῶν Ἰνδιῶν.

ΕΛΕΝΗ— Ναί ; Καὶ ὁ τόπος ; Αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς πῶς εἶνε ἐκεῖ ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Φρίκη ! Φρίκη !... Φείδια, κροκόδειλοι, τίγρεις, πυρετοὶ κίτρινοι, κόκκινοι, πράσινοι !... Θάνατοι !...

ΕΛΕΝΗ, ***(τρομαγμένη)***.— Ἄχ, Θεέ μου.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Ἐπαναστάσεις, σφαγές...

ΕΛΕΝΗ.— Παναγία μου !

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Τὴ νύχτα στὸ κρεββάτι σας ἀνεβαίνουν φείδια. Τὴν ἡμέρα πάλι σᾶς κυνηγοῦν τίγρεις. Καὶ ἂν γλυτώσετε ἀπὸ αὐτά, ἀλλοίμονό σας ! Ἂν πεθάνη πρὶν ἀπὸ σᾶς ὁ ἄνδρας σας, θὰ σᾶς κάψουν ζωντανή !...

ΕΛΕΝΗ.— Μὰ εἶνε φοβερά, τρομερὰ ὅλα αὐτά. Τί νὰ κάνω ὅμως ποὺ ἔδωσα πειὰ τὸν λόγον μου... Μὲ περιμένει ἐκεῖ κάτω ὁ καϋμένος ὁ Τζών.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Εἶνε καιρὸς ἀκόμα γιὰ νὰ σωθῆτε !... Μὴν πᾶτε... Διαλύσατε τοὺς ἀρραβῶνας σας !...

ΕΛΕΝΗ.— Τὸ βρίσκετε τόσο εὔκολο ;... Καὶ ὁ καϋμένος ὁ Τζών ;...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Εἶσθε ἐρωτευμένη μὲ αὐτὸν τὸν καϋμένο τὸν Τζών ;

ΕΛΕΝΗ.— Δὲν τὸν ἔχω ἰδεῖ ποτέ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Δηλαδή ;

ΕΛΕΝΗ.— Ἔχω ἰδεῖ μόνο τὴν φωτογραφία του... Μοῦ φαίνεται ἀρκετὰ συμπαθητικός... Ἔχει μάτια ἐκφραστικά ! Ὡραῖα μαλλιά !...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Πῶς βασίζεσθε σὲ μιὰ φωτογραφία ; Ποῦ ξέρετε ἂν στὴν πραγματικότητα δὲν εἶνε τὸ ἕνα του μάτι γυάλινο, καὶ ἂν τὰ μαλλιά του δὲν εἶνε ψεύτικα ;

ΕΛΕΝΗ.— Δὲν τὸ σκέφτηκα αὐτό...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Καὶ εἶνε νέος ;

ΕΛΕΝΗ.— Φαίνεται νεώτατος.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Μὰ ποῦ ξέρετε ἂν δὲν σᾶς ἔστειλε καμμιὰ παληά του φωτογραφία ;

ΕΛΕΝΗ.— Μὰ δὲν τὰ σκέφτηκα αὐτά, ἐγώ !... Αὐτὸ τὸ συνοικέσιο τὸ τελείωσε μιὰ φίλη μας ποὺ μένει ἀπὸ καιρὸ στὰς Ἰνδίας, ποὺ μὲ γνωρίζει ἀπὸ μικρὴ καὶ ἤθελε νὰ μὲ ἰδῆ εὐτυχισμένη.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Πῶς βασίζεσθε σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν σᾶς λυπᾶται καὶ θέλει νὰ σᾶς στείλη μέσα στὰ φείδια καὶ στὶς τίγρεις ;

ΕΛΕΝΗ.— Μὰ ἔχει καὶ μέσα στὶς πόλεις φείδια καὶ τίγρεις ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Παντοῦ !... Μπαίνουν μέσα στὰ σπίτια !... Φαίνεται μάλιστα ὅτι τὰ φείδια καὶ ἡ τίγρεις προτιμοῦν ἰδιαιτέρως τὶς ξανθὲς γυναῖκες.

ΕΛΕΝΗ.— Ὢ Θεέ μου !... Θεέ μου !

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Καὶ σὲ ποιὰ πόλι τῶν Ἰνδιῶν πρόκειται νὰ πᾶτε ;

ΕΛΕΝΗ.— Στὴν Βομβάη.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Εἶνε ἡ χειρότερη ἀπ' ὅλες. Ἐγὼ ἔμενα στὴν Καλκούτα... Ἐκεῖ οἱ κίνδυνοι εἶνε λιγώτεροι, γι' αὐτὸ μπόρεσα καὶ γύρισα ζωντανός.

ΕΛΕΝΗ.— Εἶνε τρομερὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε !... Ἀρχίζω νὰ σκέπτωμαι νὰ διαλύσω τοὺς ἀρραβῶνας μου !... Μὰ ὁ Τζών, ὁ καϋμένος, εἶνε τόσο πλούσιος...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶτε στὰς Ἰνδίας γιὰ νὰ βρῆτε πλούσιο σύζυγο.

ΕΛΕΝΗ.— Καὶ ὅμως. Κανεὶς ἀπὸ ὅσους μ' ἐζήτησαν ὥς τώρα δὲν ἦταν τόσο πλούσιος.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Τί περιουσίαν ἔχει ὁ Τζών ;

ΕΛΕΝΗ.— Ἔχει δέκα ἑκατομμύρια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Κι' ἐγὼ ἔχω δώδεκα ἑκατομμύρια...

ΕΛΕΝΗ.— Καί ;...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Δὲν καταλαβαίνετε ;...

ΕΛΕΝΗ.— Ὄχι !...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Σᾶς προσφέρω τὰ δώδεκα ἑκατομμύριά μου μαζὺ μὲ τ' ὄνομά μου.

ΕΛΕΝΗ.— Ἆ, μὰ κύριε Λουκιανέ... Σᾶς εὐχαριστῶ... Ἀλλά... Φαντάζεσθε ὅτι ἐνδιαφέρομαι μόνο γιὰ τὰ χρήματα ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Ὄχι, βέβαια. Ἀλλὰ ἐμένα μὲ βλέπετε. Ξέρετε ὅτι εἶμαι νέος, ὅτι τὰ μάτια μου, τὰ δόντια μου, τὰ μαλλιά μου, δὲν εἶνε ψεύτικα. Καὶ οὔτε φείδια, οὔτε τίγρεις θὰ σᾶς σπαράξουν ποτὲ κοντά μου !... Οὔτε κινδυνεύετε νὰ καῆτε ζωντανή, ὅταν θὰ πεθάνω.

ΕΛΕΝΗ.— Ναί... Ἀλλά... Ὁ καϋμένος ὁ Τζών...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Μὴ λυπᾶστε ἕναν ἄνθρωπον ποὺ δὲν σᾶς λυπᾶται καθόλου...

ΕΛΕΝΗ.— Εἶνε μαγευμένος μὲ τὴν φωτογραφία μου. Μὲ περιμένει ἀνυπόμονα κι' ἐμένα τὴν ἴδια...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Δεσποινίς... Ἂν φύγετε γιὰ τὰς Ἰνδίας, τότε ἐγὼ θὰ πεθάνω. Δὲν μὲ λυπᾶστε ἐμένα καθόλου ;

ΕΛΕΝΗ.— Μὰ γιατί νὰ πεθάνετε, κύριε ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Μοῦ ἀρέσετε ὑπερβολικά.

ΕΛΕΝΗ.— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρκετό...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Μοῦ ἐμπνέετε ἄπειρο θαυμασμό.

ΕΛΕΝΗ.— Οὔτε αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ θέλετε νὰ μὲ παντρευθῆτε.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Θέλω νὰ σᾶς σώσω ἀπὸ τὰ φείδια, ἀπὸ τὰ θηρία, ἀπὸ τὴν φωτιά...

ΕΛΕΝΗ.— Ἆ ! Θέλετε δηλαδὴ νὰ μὲ πάρετε ἀπὸ οἶκτο ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Ἡ ὠμορφιά σας μ' ἔχει καταπλήξει.

ΕΛΕΝΗ.— Αὐτὸ κολακεύει τὴν γυναικεία μου φιλαρέσκεια, ἀλλὰ δὲν συγκινεῖ τὴν καρδιά μου.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Τὰ μάτια μου, ἡ ψυχή μου, ἡ ὕπαρξίς μου ὅλη δὲν σᾶς λένε τί αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς ;

ΕΛΕΝΗ.— Τί ποιητικὲς ἐξάρσεις !.. Τί ὑπερβολές !... Δὲν εἶσθε ἁπλὸς στὰς ἐκφράσεις σας. Ἐγὼ θὰ ἤθελα μιὰ λέξι μόνο. Μὰ γιατί θέλετε νὰ μὲ πάρετε ; Μὲ θαυμάζετε, μὲ λυπᾶστε, σᾶς ἀρέσω ; Γι' αὐτό ; Μόνο γι' αὐτό ; Ἔ, λοιπόν, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰ σᾶς πάρω γιὰ ὅλα αὐτά...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Δεσποινίς ! Ἂν δὲν θελήσετε νὰ μὲ πάρετε, ἂν φύγετε, θὰ καῶ ζωντανὸς σὰν χήρα τῶν Ἰνδιῶν...

ΕΛΕΝΗ.— Μά, γιατί, γιατί ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Γιατί δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πειὰ χωρὶς ἐσᾶς... Γιατί ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα, σᾶς... ἀγαπῶ ! Σᾶς ἀγαπῶ !...

(Ἡ Ἑλένη χαμογελᾶ γλυκά. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ μπαίνουν μέσα ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Αἰμιλία).

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Ναί !... Σᾶς ἀγαπῶ ! Σᾶς ἀγαπῶ ! ***(Παίρνει τὸ χέρι τῆς Ἑλένης στὰ χέρια του, καὶ τὸ φιλεῖ).***

ΕΛΕΝΗ.— Κι' ἐμένα μοῦ εἶστε πολὺ συμπαθητικός.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Μὰ πές μου λοιπὸν «Σ' ἀγαπῶ !»... Πές μου το κι' ἐσύ !.. Δὲν φθάνουν ὅλα τὰ ἄλλα λόγια νὰ ἐκφράσουν ὅ,τι λέει αὐτὴ ἡ μιὰ λέξις μόνο, τὸ «Σ' ἀγαπῶ».

ΕΛΕΝΗ.— Σ' ἀγαπῶ !...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Σ' ἀγαπῶ !...

ΑΙΜΙΛΙΑ.— Ἀδελφέ μου, ἔχασες τὸ στοίχημα. Τί θὰ μοῦ δώσης λοιπόν ;

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τὸ χάσης τόσο γρήγορα ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Τί θὰ σοῦ δώσω, Αἰμιλία μου ; Θὰ πληρώσω ἐγὼ τὰ ἔπιπλα ποὺ πήγατε νὰ διαλέξετε πρὸ ὀλίγου !...

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μιὰ φορὰ στὸ Χάρκοβο τῆς Ρωσσίας ζοῦσε ἕνας διαβολεμένος καὶ τετραπέρατος Ἑβραῖος, πράκτωρ μιᾶς ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσει μὲ τὴν ἐξυπνάδα του νὰ ἀσφαλίση ὅλους σχεδὸν τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως. Οἱ Ρῶσσοι, ποὺ τὸν θαυμάζανε γιὰ τὴν καπατσοσύνη του, λυπόντουσαν γιατί δὲν ἦταν Χριστιανὸς καὶ γι' αὐτὸ βάλθηκαν μὲ ὅλα τὰ δυνατά τους νὰ τὸν βαφτίσουν. Καὶ ὡς κατάλληλο γιὰ τὸ σχέδιο αὐτὸ διάλεξαν ἕναν ἀρχιμανδρίτη, ξακουστὸ γιὰ τὰ ρητορικά του τὰ χαρίσματα καὶ γιὰ τὴ πειστικότητά του. Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ ἀρχιμανδρίτης ἐπῆρε στὸ σπίτι του τὸν Ἑβραῖο καὶ ἄρχισε νὰ τὸν κατηχῆ, ἐνῶ ὅλοι οἱ πολῖται συγκεντρωμένοι ἀπ' ἔξω περίμεναν μὲ ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα.

Τέλος ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ ὁ κόσμος ποὺ ἦταν μαζευμένος ἀπ' ἔξω καὶ περίμενε, ἔτρεξε μέσα γιὰ νὰ μάθη τί εἶχε γίνει.

— Λοιπόν ; Λοιπόν, τί ἔγινε ; φώναζαν.

Τότε ὁ ἀρχιμανδρίτης, κουνῶντας περίλυπα τὸ κεφάλι του, τοὺς ἀπάντησε :

— Μὲ... ἀσφάλισε !...

* * *

Ὁ Ντυράν, ἂν καὶ πατέρας δυὸ παιδιῶν, ὕστερα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν θλιβερὴ χηρεία, ἀποφάσισε νὰ ξαναπαντρευτῆ. Ἡ γυναῖκα ὅμως ποὺ διάλεξε, γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ἔτυχε νὰ εἶνε καὶ ἐκείνη χήρα, μὲ δυὸ παιδιά, ἀπαράλλαχτα, δηλαδή, ὅπως καὶ ὁ Ντυράν.

Ὁ Θεὸς εὐλόγησε τὴν ἕνωσί τους καὶ ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ἐκάνανε μαζὺ ἄλλα δυὸ παιδιά.

Ἕνα μεσημέρι λοιπόν, καθὼς ὁ Ντυρὰν γύρισε στὸ σπίτι του, ἄκουσε μεγάλο θόρυβο ἀπάνω στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν.

— Τί συμβαίνει ; ρώτησε τρομαγμένος τὴ γυναῖκα του.

— Ἆ, τίποτε !... τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Τὰ παιδιά σου καὶ τὰ παιδιά μου, μάλλωσαν καὶ ἔσπασαν στὸ ξύλο τὰ... παιδιά μας !...

* * *

Ἕνα Ἀγγλικὸ περιοδικὸ ἔκανε τελευταῖα μιὰ ἔρευνα, γιὰ νὰ μάθη τί τρῶνε οἱ σύγχρονοι διαπρεπεῖς ἄνδρες τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς καλλιτεχνίας.

Ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων λοιπὸν διαφόρων μαγείρων ἐγνώσθη ὅτι ὁ Ἄγγλος πολιτικὸς Γουΐντον Τσώρτσιλ, ἔχει ἰδιαιτέραν ἀδυναμίαν στὸ χοιρομέρι καὶ στὰ σῦκα.

Ὁ περίφημος μουσικοσυνθέτης Ριχάρδος Στράους εἶνε μανιώδης κρεωφάγος.

Ὁ Ρῶσσος τραγουδιστὴς Σαλιάπιν μένει πιστὸς στὰ φαγητὰ τῆς πατρίδος του, τὰ ὁποῖα μαγειρεύει μόνος του, ὅσες φορὲς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βρῆ στὰ ἑστιατόρια τῶν Εὐρωπαϊκῶν πρωτευουσῶν.

Τὰ εὐνοούμενα φαγητὰ τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ἐφευρέτου καὶ γερουσιαστοῦ Μαρκόνι εἶνε σοῦπα μὲ μακαρόνια καὶ ὄρνιθα ψητή.

Ὁ Γερμανὸς δραματικὸς συγγραφεὺς Χάουπτμαν προτιμᾶ τὸ τυρὶ «Γκοργκοντζόλα», γιὰ τὸ ὁποῖον ὁ περισσότερος κόσμος αἰσθάνεται ἀποστροφήν.

Ὁ Ἄγγλος ποιητὴς Ὄσπερ—Σίτουελ ἔχει μεγάλη ἀδυναμία γιὰ μιὰ πρωτότυπη σαλάτα ἀπὸ φῦλλα χρυσανθέμων, μέσα στὴν ὁποίαν προσθέτει λάδι, ζάχαρι καὶ λεμόνι !...

Ἡ ἔρευνα αὐτὴ δὲν ἐπεξετάθη δυστυχῶς καὶ στοὺς δικούς μας πολιτικοὺς καὶ καλλιτέχνας.

Γιὰ τὸν Βενιζέλο ὡστόσο λένε ὅτι τοῦ ἀρέσει ὁ Κρητικὸς ἀνθότυρος.

Γιὰ τὸν Καφαντάρη δὲ εἶνε βέβαιο ὅτι τοῦ ἀρέσει τὸ γκιουβετσάκι κι' ἡ ρετσίνα.

Ὁ πρώην Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὁ ἀγαθὸς Φαλλιέρ, εἶχε ἐπιβεῖ σ' ἕνα ἀντιτορπιλλικό, τὸ «Λα—Χίρ», καὶ πῆγε στὴ Μασσαλία. Ἐκεῖ τὸ ἀντιτορπιλλικὸ ἔπρεπε νὰ χαιρετήση μὲ μιὰ σειρὰ κανονιοβολισμῶν καὶ γι' αὐτὸ ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου διέταξε τὰ δέοντα.

Ἡ διαταγή του μετεβιβάσθη ἀμέσως, ἀλλὰ παραδόξως ἐβράδυνε νὰ ἐκτελεσθῆ.

Τί συνέβαινε λοιπόν ; Ὁ κυβερνήτης εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχῆ, ὅταν ἔξαφνα παρουσιάστηκε ἀπάνω στὸ κατάστρωμα ἕνας δίοπος, ὁ ὁποῖος ταραγμένος τοῦ ἀνέφερε ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ πάρη τοὺς ἀσφαίρους κάλυκας ποὺ χρειαζόντουσαν γιὰ τοὺς κανονιοβολισμούς, γιατί ἁπλούστατα ἐπάνω στὸ κιβώτιο στὸ ὁποῖο περιείχοντο καθόταν, «σαν—φασόν» ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας.

Ἔπρεπε λοιπὸν ἢ ὁ κυβερνήτης ν' ἀνακαλέση τὴ διαταγή του, ἢ ὁ κ. Πρόεδρος νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κιβώτιο.

Περιττὸν νὰ ποῦμε, ὅτι στὸ τέλος δὲν ἐρρίχτηκαν οἱ κανονιοβολισμοί, γιατί ἐντωμεταξὺ ὁ κ. Πρόεδρος εἶχεν ......ἀποκοιμηθεῖ !...

* * *

Ὁ Κλεμανσὼ ἦταν μὲν καλὸς πολιτικός, ἀλλὰ πολὺ κακὸς... γιατρός.

Μιὰ φορά, ὅταν πρωτοέγινε Πρωθυπουργὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς συνυπουργούς του, ὁ Γκιγιὼ Ντεσαίν, διαρκοῦντος ἑνὸς ὑπουργικοῦ συμβουλίου, προσεβλήθη ἀπὸ συγκοπὴ καρδίας.

Ὁ Κλεμανσώ, ἅμα τὸν εἶδε νὰ πέσῃ, ἔτρεξε, καὶ πλησιάζοντάς τον, ἄρχισε νὰ τὸν ἐξετάζη λεπτομερῶς, μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἰατρικῆς.

Ἀφοῦ τέλος τὸν ἐξήτασε καλά, σηκώθηκε καὶ εἶπε :

— Δὲν εἶνε τίποτε... Σὲ μιὰ ὥρα θὰ εἶνε στὸ πόδι.

Καὶ πράγματι σὲ μιὰ ὥρα ὁ Γκιγιὼ Ντεσαὶν δὲν ἦταν μὲν στὸ πόδι, ἀλλὰ τὸ εἶχε βάλει... στὰ πόδια γιὰ τὸν ἄλλον κόσμο.

Εὐτυχῶς ποὺ ἡ πολιτικὴ ἐτράβηξε τὸν Κλεμανσὼ ἀπὸ τὴν ἰατρική !

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΗΓΗΤΑΙ ΤΟΥΣ

Οἱ ἱερεῖς ποὺ ἐξηγοῦσαν τὰ ὄνειρα τῶν Φαραώ. Πῶς ὁ Ἰωσὴφ ἔγινε μεγάλος καὶ τρανός. Τὸ ὄνειρο τοῦ Ξέρξη. Πῶς ἀπεφάσισε τὴν ἐκστρατεία κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ πῶς βγῆκε ψεύτικο τὸ ὄνειρο. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ τὰ ὄνειρα. Ἡ ἐμφάνισις τῶν Ἀτσιγγάνων στὴν Εὐρώπη. Ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Μιὰ περίφημη ὀνειροκρίτρια. Τὸ ὄνειρο τῆς εὐνοουμένης τοῦ Λουδοβίκου 14ου, κτλ. κτλ.

ΠΑΝΤΕΣ οἱ λαοί, τόσο οἱ ἀρχαῖοι ὅσο καὶ οἱ σύγχρονοι, ἐπιζητοῦσαν καὶ ἐπιζητοῦν ἀκόμη νὰ διαφωτίσουν καὶ νὰ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριο τῶν ὀνείρων.

Ἔτσι, στὴν ἀρχαία Αἴγυπτο ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη κατηγορία ἱερέων—οἱ Γιαννές, ὅπως τοὺς ἔλεγαν—τῶν ὁποίων ἀποκλειστικὸ σχεδὸν ἔργο ἦταν νὰ ἐξηγοῦν τὰ ὄνειρα καὶ νὰ τὰ καταγράφουν μὲ ὅλες τους τὶς λεπτομέρειες, στὰ βιβλία τους. Τὰ βιβλία αὐτὰ μάλιστα, μὲ τὸν καιρό, ἀπετέλεσαν μιὰ ὁλόκληρη βιβλιοθήκη, τὴν ὁποία οἱ Γιαννὲς συμβουλευόντουσαν, ὁσάκις ἤθελαν νὰ ἐξηγήσουν ἢ νὰ συγκρίνουν κανένα ὄνειρο. Οἱ ἐξηγηταὶ αὐτοὶ τῶν ὀνείρων εἶχαν στὴν Ἀρχαία Αἴγυπτο μεγάλη ἐκτίμησι καὶ ἐπιβολή. Συχνότατα μάλιστα οἱ διάφοροι Φαραὼ τοὺς καλοῦσαν στὰ ἀνάκτορά τους γιὰ νὰ τοὺς συμβουλευθοῦν γιὰ διάφορα σπουδαῖα κρατικὰ ἢ ἀτομικά τους ζητήματα. Εἶνε δὲ γνωστὴ ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐξήγησε ἐπιτυχῶς τὰ ὄνειρα τοῦ ἀρχιμαγείρου καὶ τοῦ ἀρχιοινοχόου τοῦ Φαραώ, ἐκλήθη κατόπιν καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Φαραὼ γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήση τὸ ὄνειρό του μὲ τὶς παχειὲς καὶ τὶς ἰσχνὲς ἀγελάδες. Καὶ εἶνε ἐπίσης γνωστὸ ὅτι ἡ μεγάλη θέσις ποὺ ἐπῆρε στὸ παλάτι ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ κατοπινή του δόξα καὶ δύναμις ὠφείλετο ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον στὴν... ὀνειροκριτική του δεινότητα !...

Ἐπίσης οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Μῆδοι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Ἀσίας ἀπέδιδαν ἐξαιρετικὴ σπουδαιότητα στὰ ὄνειρα.

Σχετικῶς ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι ὁ Ξέρξης, ὑποχωρῶντας στὶς συμβουλὲς τοῦ θείου του Ἀρταβάνου, εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴν πραγματοποιήση τὴν ἐκστρατεία του ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ὅταν ἔξαφνα μιὰ νύχτα εἶδε στὸν ὕπνο του ἕναν ὡραιότατο νέο, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε :

— Λοιπὸν παραιτεῖσαι ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, μολονότι συγκέντρωσες ἤδη τὰ στρατεύματά σου ; Ὄχι !... Πρέπει νὰ τὴν κάνης τὴν ἐκστρατεία αὐτή, ὅσο μπορεῖς γρηγορώτερα, εἰδεμὴ σὲ λίγον καιρὸ θὰ πέσης τόσο χαμηλά, ὅσο ψηλὰ βρίσκεσαι τώρα !...

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ὄνειρο ξαναεῖδε ὁ Ξέρξης καὶ τὴν ἐπομένη νύχτα. Τότε ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐκάλεσε τὸν Ἀρταβάνο, τοῦ ἐφόρεσε τὰ βασιλικά του φορέματα, τοῦ ἔδωσε τὰ βασιλικά του ἐμβλήματα καὶ τὸν ἔβαλε νὰ κοιμηθῆ στὴν βασιλική του κλίνη, γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν θὰ ἔβλεπε κι' ἐκεῖνος τὸ ὄνειρο αὐτό.

Πράγματι ὁ Ἀρταβάνος κοιμήθηκε στὸ κρεββάτι τοῦ Ξέρξη καὶ εἶδε στὸν ὕπνο του τὸν ἴδιο νέο, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ἐπιτιμητικά :

— Εἶπα στὸν βασιλέα τί θὰ πάθη, ἂν δὲν ὑπακούση στὶς συμβουλές μου ! Πάψε λοιπὸν νὰ τὸν ἀποτρέπης ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶνε προσδιορισμένο ἀπὸ τοὺς θεούς.

Συγχρόνως μάλιστα ὁ Ἀρταβάνος αἰσθάνθηκε πὼς ἡ ὀπτασία τὸν πλησίαζε καὶ πὼς ἤθελε νὰ τοῦ κάψη τὰ μάτια μ' ἕνα ἀναμμένο σίδερο. Πετάχθηκε ἀμέσως τρομαγμένος ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ ἔτρεξε στὸν Ξέρξη, στὸν ὁποῖο διηγήθηκε τ' ὄνειρό του, βεβαιωμένος πειὰ καὶ ὁ ἴδιος πὼς οἱ θεοὶ ἐπρόκειτο νὰ δώσουν τὴν νίκη στοὺς Πέρσας. Τὸ ὄνειρο ὅμως αὐτό, καθὼς ξέρουμε ἀπὸ τὴν ἱστορία, βγῆκε ψεύτικο, γιατί οἱ Πέρσαι ἐπεχείρησαν μὲν τὴν ἐκστρατεία τους κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ νικήθηκαν κατὰ κράτος.

Ἀπ' αὐτό, ὁ Ἡρόδοτος συμπεραίνει πὼς ὁ νέος ποὺ παρουσιάστηκε στὸν Ξέρξη, ἦταν ἕνας Θεὸς ποὺ εὐνοοῦσε τοὺς Ἕλληνας, καὶ ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὸν γελάση καὶ νὰ προκαλέση τὴν καταστροφή του.

* * *

Τὴν σημασία ποὺ ἔδιναν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες στὰ ὄνειρα τὴν ξέρουμε κυρίως ἀπὸ τὸν Ὅμηρο. Σὲ κάθε δέκα στίχους τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδύσσειας, ἀναφέρεται κι' ἀπὸ ἕνα ὄνειρο ποὺ βλέπουν οἱ διάφοροι ἥρωες, τόσο οἱ Ἀχαιοί, ὅσο καὶ οἱ Τρῶες. Σὲ ὅλα τὰ ὄνειρα αὐτὰ παρουσιάζονται οἱ θεοὶ μεταμφιεσμένοι ὑπὸ τὴν μορφὴ ἑνὸς ὁποιουδήποτε θνητοῦ καὶ δίνουν διάφορες συμβουλὲς στοὺς εὐνοουμένους των ἥρωας ἢ τοὺς ἀποκαλύπτουν τὰ μέλλοντα. Τοὺς δίνουν ὅμως καμμιὰ φορὰ καὶ ψευδεῖς ὁδηγίες γιὰ νὰ τοὺς γελάσουν.

Ἔτσι ὁ Ζεὺς παρουσιάστηκε στὸν Ἀγαμέμνονα ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ σοφοῦ Νέστορος καὶ τὸν συμβούλευσε νὰ ἐνεργήση ἔφοδο ἐναντίον τῶν Τρώων γιὰ νὰ τὸν παραπλανήση καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τῶν Τρώων καὶ νὰ νικηθῆ.

Τὴν ἴδια πίστι ἔδιναν στὰ ὄνειρα καὶ οἱ Ρωμαῖοι. Στὴν Αἰνειάδα δὲ βλέπομε πὼς ὁ Βιργίλιος σὲ ὅλες του τὶς πράξεις ὡδηγεῖτο μοναχὰ ἀπὸ τὰ ὄνειρά του.

* * *

Στὴν Εὐρώπη ἡ ὀνειρομαντία εἰσήχθη κατὰ τὸ 1427 ἀπὸ τοὺς πλάνητας Τσιγγάνους, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν τότε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐμφάνισί τους στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, ἰσχυριζόμενοι πὼς ἔρχονται ἀπὸ τὴν Κάτω Αἴγυπτο, ἀπ' ὅπου τοὺς εἶχαν διώξει οἱ Σαρακηνοί.

Ἔλεγαν ἀκόμα ὅτι εἶχαν πάει στὸν Πάπα γιὰ νὰ ἐξομολογηθοῦν τὶς ἁμαρτίες τους κι' ὅτι αὐτὸς τοὺς εἶχε ἐπιβάλει ὡς «κάνονα» γιὰ νὰ τοὺς συγχωρήση νὰ περιπλανῶνται ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια ὁλόκληρο τὸν κόσμο, χωρὶς νὰ κοιμηθοῦν οὔτε μιὰ νύχτα σὲ κρεββάτι.

Ὅταν οἱ Ἀτσίγγανοι ἔφθασαν στὸ Παρίσι κατεσκήνωσαν γύρω ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ὅπου οἱ Παρισινοὶ πήγαιναν καὶ τοὺς ἔβλεπαν κατὰ χιλιάδες γιὰ νὰ τοὺς ἐξηγοῦν τὰ ὄνειρα. Τὰ μαλλιά τους ἦταν σγουρά, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τους μελαχροινό, σχεδὸν χαλκόχρουν, καὶ στ' αὐτιά τους φοροῦσαν σκουλαρίκια, ὅπως καὶ οἱ σημερινοὶ ἀπόγονοί τους. Ἡ γυναῖκες ἔλεγαν τὴν τύχη, ἐξηγοῦσαν τὰ ὄνειρα καὶ κέρδιζαν ἄφθονα χρήματα. Τὸ κακὸ μάλιστα εἶχε παραγίνει τόσο, ὥστε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων τοὺς ἀφώρισε, τοὺς ἀνάγκασε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἀναθεμάτισε ὅλους ὅσοι εἶχαν πάει νὰ τοὺς συμβουλευθοῦν.

Μά, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἀτσιγγάνους, καὶ οἱ διάφοροι μάγοι καὶ μάγισσες τοῦ Μεσαίωνος, μαζὺ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες ἐκδουλεύσεις ποὺ παρεῖχαν στοὺς πελάτες τους, ἀνελάμβαναν νὰ τοὺς ἐξηγοῦν καὶ τὰ ὄνειρά τους.

Ἔτσι, κατὰ τὸν δέκατο ἕβδομο αἰῶνα, ἡ περιφημότερη ὀνειροκρίτρια τῆς Γαλλίας ἦταν ἡ Ἱσπανίδα Ἐτεῦλλα, στὴν ὁποία ἔτρεχαν νὰ συμβουλευθοῦν ἡ διασημότερες προσωπικότητες τῆς ἐποχῆς της. Ἡ πριγκήπισσα Παλατίνη ἀναφέρει στ' ἀπομνημονεύματά της ὅτι ἡ δεσποινὶς ντὲ Φοντάνζ, μιὰ ἀπὸ τὶς εὐνοούμενες τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', προτοῦ νὰ προκαλέση τὴν εὔνοια τοῦ βασιλέως Ἡλίου, εἶχε ἰδεῖ στὸν ὕπνο της πὼς εἶχε ἀνεβεῖ σ' ἕνα πολὺ ψηλὸ βουνὸ καὶ πὼς τὴν ὥρα ποὺ βρισκόταν στὴν κορυφή του, πέρασε ἀπὸ πάνω της ἕνα λαμπρὸ σύννεφο ποὺ τὴν ἐτύφλωσε μὲ τὴν λάμψι του. Τότε, ἔξαφνα, ἀπὸ τὸ ἐκθαμβωτικὸ ἐκεῖνο φῶς, βρέθηκε σ' ἕνα σκοτάδι τόσο βαθύ, ὥστε ἀπὸ τὸν τρόμο της ἐξύπνησε.

Ἡ Ἐτεῦλλα, στὴν ὁποία ἡ δεσποινὶς Φοντὰνζ διηγήθηκε τὸ ὄνειρο αὐτό, τῆς ἔδωσε τὴν ἐξήγησι, ὅτι τὸ βουνὸ ποὺ εἶχε ἰδεῖ ἦταν ἡ βασιλικὴ Αὐλή, στὴν ὁποίαν θὰ λάβαινε μεγάλη θέσι. Συγχρόνως ὅμως τῆς συνέστησε ὅτι ἔπρεπε νὰ προσέξη πολύ, γιατί αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀνύψωσίς της θὰ προκαλοῦσε τὴν καταστροφή της !

Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ Φοντὰνζ πῆγε στὴν Αὐλὴ καὶ ἔγινε πανίσχυρη εὐνοουμένη τοῦ βασιλέως, προκάλεσε ὅμως τὴ ζήλεια τῆς Μοντεσπάν, ἡ ὁποία ἔβαλε καὶ τὴν δηλητηρίασαν, χύνοντας μὲς στὸ γάλα της φαρμάκι.

* * *

Εἶνε γνωστὸ ἐπίσης πὼς ὁ Ναπολέων ἔδινε μεγάλη σημασία στὰ ὄνειρα καὶ πὼς τὰ ὄνειρα ποὺ ἔβλεπε κάθε βράδυ στὸν ὕπνο του ἐπηρέαζαν τὴν διάθεσί του ὁλόκληρη τὴν ἐπομένη ἡμέρα. Ἔτσι, τὴν παραμονὴ τῆς μάχης

τοῦ Βατερλώ, εἶδε δυὸ φορὲς ἕνα ὄνειρο ποὺ προανάγγελε τὴν ἧττα του, καὶ τὴν καταστροφή του. Εἶδε δηλαδὴ ἕνα μαῦρο γάτο, τὸ σύμβολον τῆς προδοσίας, νὰ τρέχη ἀπὸ τὸν δικό του στρατὸ στὸν ἐχθρικὸ καὶ νὰ ξαναγυρίζη πάλι.

Ἀλλὰ καὶ πρὶν νὰ γίνη αὐτοκράτωρ, τότε ποὺ ἦταν ἀκόμη ἄσημος ἀνθυπολοχαγός, προειδοποιήθηκε ἀπὸ ἕνα ὄνειρο γιὰ τὴν λαμπρὴ τύχη ποὺ τὸν περίμενε. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γιὰ νὰ ἐλαφρώση τὴν οἰκογένειά του ἀπὸ τὰ βάρη της, εἶχε πάρει κοντά του τὸν μικρὸ ἀδελφό του Λουδοβῖκο, τὸν ὁποῖον ἀργότερα ἔκανε βασιλέα τῶν Κάτω Χωρῶν, καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν ἀκόμη ἕνα μικρὸ ἀγοράκι, κατὰ ἐννέα χρόνια μικρότερος ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα. Τὰ δυὸ ἀδέλφια εἶχαν νοικιάσει δύο δωμάτια κι' ὁ μὲν Ναπολέων καθόταν στὸ κάτω πάτωμα, ὁ δὲ ἀδελφός του στὴν σοφίτα ἀπὸ πάνω. Κάθε πρωῒ ὁ Ναπολέων ξυπνοῦσε τὸν ἀδελφό του ποὺ ἦταν ἀρκετὰ μαχμουρλῆς, χτυπῶντας τὸ ταβάνι μ' ἕνα μακρὺ μπαστοῦνι. Μὰ μιὰ μέρα ὁ Λουδοβῖκος ἄργησε ἐξαιρετικὰ νὰ κατεβῆ καὶ ὁ Ναπολέων ἦταν ἐξαιρετικὰ θυμωμένος, ὅταν παρουσιάστηκε ὁ ἀδελφός του.

— Γιατί τεμπέλιασες τόσο πολὺ σήμερα ; τὸν ρώτησε μ' αὐστηρότητα ὁ Ναπολέων μόλις τὸν εἶδε.

— Ἄχ, ἀδελφούλη μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἔβλεπα ἕνα τόσο ὡραῖο ὄνειρο ποὺ δὲν μοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ ξυπνήσω.

— Καὶ τί ὄνειρο ἔβλεπες ;

— Ἔβλεπα πὼς ἤμουν βασιλῆᾶς.

— Μπᾶ, κι' ἐγὼ ποῦ βρισκόμουν ;

— Ἐσὺ ἦσουν αὐτοκράτωρ ! ἀπάντησε ὁ μικρός.

— Κουταμάρες ! εἶπε ὁ Ναπολέων. Ἄφησε τώρα τὰ ὄνειρα καὶ ἔλα νὰ μοῦ ἐπαναλάβης τὸ μάθημά σου.

Καὶ ὅμως τὸ ὄνειρο αὐτὸ βγῆκε ἀληθινό. Ὁ κ. Παρμαντιὲ μάλιστα, ὁ στρατιωτικὸς γιατρὸς τοῦ συντάγματος στὸ ὁποῖο ὑπηρετοῦσε ὁ Ναπολέων, καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν παρὼν στὴν συζήτησι αὐτήν. δὲν ἔπαυε νὰ διηγῆται τὸ ὄνειρο αὐτὸ ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ παράδοξα συμβάντα τῆς ζωῆς του, ὅταν ἀργότερα ὁ Ναπολέων ἔγινε στ' ἀλήθεια αὐτοκράτωρ.

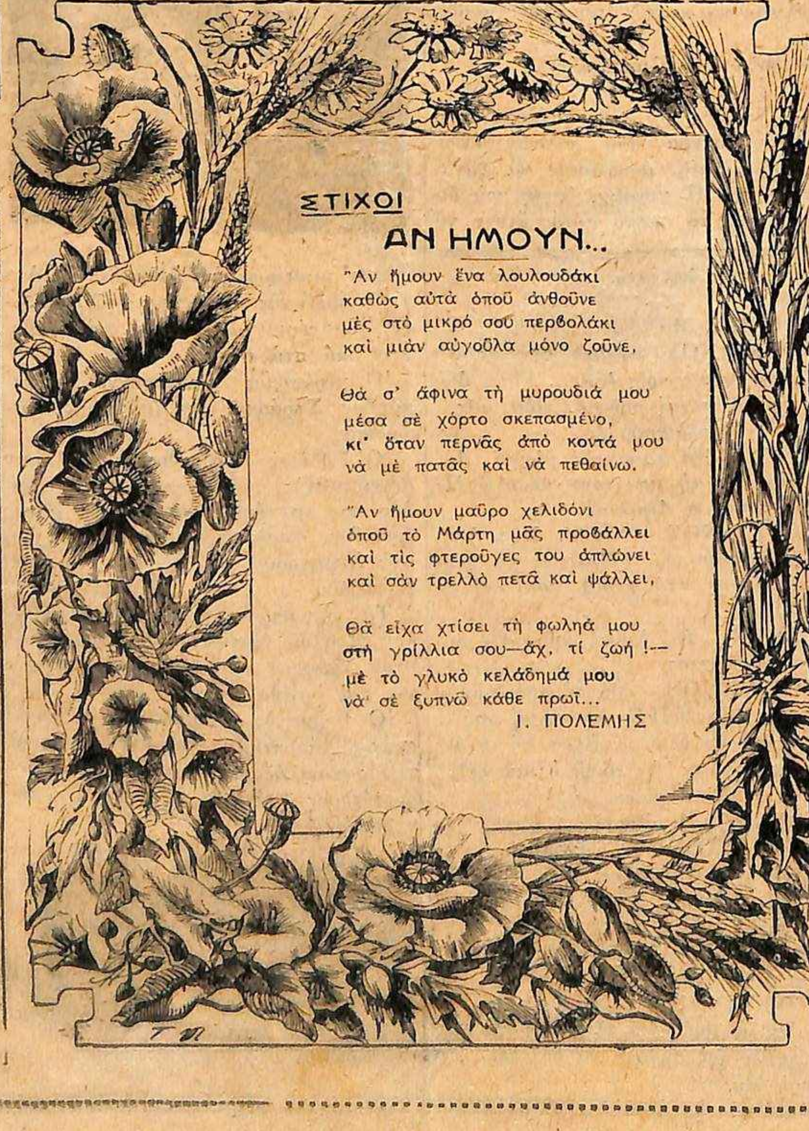

ΣΤΙΧΟΙ

ΑΝ ΗΜΟΥΝ...

Ἂν ἤμουν ἕνα λουλουδάκι
καθὼς αὐτὰ ὁποῦ ἀνθοῦνε
μὲς στὸ μικρό σου περβολάκι
καὶ μιὰν αὐγοῦλα μόνο ζοῦνε,

Θὰ σ' ἄφινα τὴ μυρουδιά μου
μέσα σὲ χόρτο σκεπασμένο,
κι' ὅταν περνᾶς ἀπὸ κοντά μου
νὰ μὲ πατᾶς καὶ νὰ πεθαίνω.

Ἂν ἤμουν μαῦρο χελιδόνι
ὁποῦ τὸ Μάρτη μᾶς προβάλλει
καὶ τὶς φτεροῦγες του ἁπλώνει
καὶ σὰν τρελλὸ πετᾶ καὶ ψάλλει,

Θὰ εἶχα χτίσει τὴ φωλιά μου
στὴ γρίλλια σου—ἄχ, τί ζωή !—
μὲ τὸ γλυκὸ κελάδημά μου
νὰ σὲ ξυπνῶ κάθε πρωΐ...

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΘΙΜΑ

Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει παλαιοτάτη συνήθεια νὰ ρίχνουν στὰ κεφάλια τῶν νεονύμφων ρύζι, τὸ ὁποῖο θωρεῖται ἔμβλημα τῆς γονιμότητος. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ ὑπάρχει καὶ στὰ περισσότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπίσης οἱ Ἄγγλοι ἔχουν συνήθεια νὰ κολλοῦν στὸ ἁμάξι τῶν νεονύμφων ἕνα παληοπάπουτσο, γιατὶ νομίζουν ὅτι αὐτὸ φέρνει εὐτυχία.

Στὴν Ἀγγλία ἡ νύφη εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ κατασκευάση ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο γλύκισμα καὶ νὰ στείλη ἀπ' αὐτὸ σ' ὅλες τὶς φίλες της ποὺ παρευρέθηκαν στὸ γάμο της. Αὐτὲς πάλι βάζουν ἡ καθεμιὰ τὸ κομμάτι της κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό τους καὶ πέφτουν νὰ κοιμηθοῦν, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι θὰ ἰδοῦν στ' ὄνειρό τους τὸν νέο ποὺ θὰ παντρευτοῦν.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΟ ΔΕΣΙΜΟ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ποῦ ἀνεπτύχθη ἡ βιβλιοδεσία. Δεσίματα βιβλίων, θαύματα τέχνης. Οἱ Ἄραβες καὶ ἡ βιβλιοδεσία. Δεσίματα στολισμένα μὲ πολύτιμες πέτρες. Τὰ δεσίματα τῶν βασιλέων. Περίφημοι βιβλιοδέται. Τὰ περιεργότερα δεσίματα. Ἡ βιβλιοδεσία στὴν Ἑλλάδα, κτλ. κτλ.

Ἡ βιβλιοδεσία, ἡ ὁποία σήμερα ἔχει ἐξελιχθεῖ σὲ ξεχωριστὴ τέχνη, ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστη στὴν ἀρχαιότητα. Οἱ ἀρχαῖοι συνήθιζαν μόνο νὰ περιτυλίγουν τὶς περγαμηνές των γύρω ἀπὸ ἕναν ξύλινο κύλινδρο.

Ἡ βιβλιοδεσία ἀνεφάνη ὡς τέχνη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεσαίωνος καὶ ἀνεπτύχθη κατ' ἀρχὰς μέσα στὰ μοναστήρια. Κάθε μοναστῆρι εἶχε τότε ἰδιαίτερο διαμέρισμα ὅπου ἐργάζονταν οἱ ἀντιγραφεῖς καὶ οἱ βιβλιοδέται, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀνεδείχθησαν πραγματικοὶ καλλιτέχνιδες στὴ δουλειά τους. Αὐτοὶ ἐβοηθοῦντο πολὺ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιχρυσωτὰς καὶ τοὺς λεγομένους πετραδιστάς, τῶν ὁποίων ἔργο ἦταν νὰ ἐπικολλοῦν στὰ βιβλία πολυτίμους λίθους. Ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς βιβλιοδέτας ὀνόματι Ἕρμαν παρακολούθησε τοὺς Νορμανδοὺς πολεμιστὰς στὴν Ἀγγλία καὶ ἀργότερα ἔγινε ἐπίσκοπος Σαλισβουρίας.

Μεταξὺ τῶν καλλιτεχνημάτων τῆς βιβλιοδετικῆς τέχνης τῶν χρόνων ἐκείνων μνημονεύεται ἕνα Ἑλληνικὸ Εὐαγγέλιο ποὺ δωρήθηκε στὴ Μητρόπολι τῆς Μούζας ἀπὸ τὴ βασίλισσα τῶν Λομβαρδῶν Θεοδελίνδη. Τὰ καλύμματα τοῦ ἐν λόγῳ Εὐαγγελίου ἀποτελοῦντο ἀπὸ χρυσὲς πλάκες στολισμένες μὲ ποικιλόχρωμους πολυτίμους λίθους. Ἐπίσης περίφημο ἀπέμεινε καὶ ἕνα Ἐκκλησιαστικὸ «Ὡρολόγιο», τὸ ὁποῖο προσέφερε ἡ πόλις Θόλοσα στὸν Κάρολο τὸ Μεγάλο καὶ τὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένο μὲ χρυσᾶ γράμματα ἀπάνω σὲ πορφυρὴ περγαμηνὴ καὶ σκεπασμένο μὲ κόκκινο βελοῦδο.

Ἡ βιβλιοδεσία ἀνεπτύχθη ἐξαιρετικὰ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῶν Ἀράβων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν Σταυροφοριῶν ἐδίδαξαν τοὺς Εὐρωπαίους νὰ δένουν τὰ βιβλία μὲ ἐπίχρυσα ἢ ἐπάργυρα δέρματα. Ἡ καλύτερες βιβλιοδεσίες τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἔχουν γίνει κατὰ τὸν 15ο αἰῶνα γιὰ τὰ βιβλία ποὺ προορίζονταν γιὰ τὴν περίφημη βιβλιοθήκη τοῦ βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας Ματθία Κορβίνου. Φαίνεται δὲ ὅτι αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ συνέλαβε πρῶτος τὴν ἰδέα νὰ χρησιμοποιήση μαροκινὸ δέρμα γιὰ τὸ δέσιμο βιβλίων καὶ χειρογράφων.

Κατὰ τὸν ἑπόμενο αἰῶνα, δηλαδὴ τὸν 16ο, ἡ βιβλιοδεσία ἐσημείωσε ἀκόμα μεγαλείτερη πρόοδο καὶ ἔφτασε στὴν πλήρη ἀκμή της. Τὰ πιὸ καλοδεμένα βιβλία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶνε τὸ Ὡρολόγιο τῆς Μαργαρίτας τῆς Σαβανδίας, τὰ βιβλία τοῦ Φραγκίσκου Α', τοῦ Ἐρρίκου Β', τῆς Ἀρτέμιδος ντὲ Ποατιὲ κλπ., τὰ ὁποῖα φέρουν διάφορες ἐπιγραφὲς καὶ ἐμβλήματα πολυτελείας.

Κατὰ τὸν 17ο αἰῶνα ἡ βιβλιοδεσία περιέπεσε σὲ παρακμὴ γιὰ νὰ ἐπανέλθη στὴν προτέρα της ἀκμὴ μετὰ ἕναν αἰῶνα. Μεταξὺ τῶν βιβλιοδετῶν τῶν μετέπειτα χρόνων ὀνομαστὸς ἔμεινε ὁ βιβλιοδέτης τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου Τουβερέν.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος βιβλιοδετῶν ἀνεφάνησαν κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς καὶ διάφοροι ἐρασιτέχναι, οἱ ὁποῖοι ἔδεναν βιβλία ἀπὸ μιὰ καθαρὴ καλλιτεχνικὴ ἀγάπη. Ἐξ αὐτῶν πρέπει ν' ἀναφέρουμε τὸ βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκο ΙΗ' καὶ τὸν δοῦκα ντὲ Κωμοὺτ, ὁ ὁποῖος καταφυγὼν κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι στὴν Ἀγγλία, μετήρχετο ἐκεῖ τὸν βιβλιοδέτη, ἐπάγγελμα ποὺ τὸ εἶχε μάθει στὴν ἀρχὴ γιὰ εὐχαρίστησί του.

Τὰ δέρματα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν συνήθως γιὰ δέσιμο βιβλίων εἶνε τὸ μαροκινό, τὸ καλούμενο «σαχτιάνι» καὶ τὸ δέρμα τοῦ μόσχου. Ἐκτὸς αὐτῶν, οἱ βιβλιόφιλοι χρησιμοποιοῦν κι' ἄλλα δέρματα σπανιώτερα.

Ἔτσι ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ἄγγλος Δάρβιν ἔδεσε ἕνα σύγγραμμα περὶ κυνηγιοῦ μὲ τὸ δέρμα μιᾶς ἐλάφου. Ἐπίσης κάποιος ἄλλος ἔδεσε τὴν ἱστορία τοῦ Ἰακώβου Β', τὴ γραμμένη ἀπὸ τὸν ἱστορικὸ Φόξ, μὲ δέρμα ἀλώπεκος, ἡ ὁποία ἀγγλιστὶ λέγεται ἐπίσης φόξ. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ξεπέρασε ὅλους τοὺς ἄλλους ἦταν ὁ γιατρὸς Χοῦντερ, ὁ ὁποῖος ἔδεσε ἕνα ἔργο του περὶ δερματικῶν νοσημάτων μὲ δέρμα ἀνθρώπινο. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἔγινε γνωστὴ σὲ κάποια δίκη ποὺ ἐπακολούθησε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ βιβλιοδέτου του.

Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἶχαν δέσει τὰ βιβλία τους μὲ ἀνθρώπινο δέρμα, μὰ γι' αὐτοὺς ἐγράψαμε ἄλλοτε.

Σὲ πολλὲς ἀπὸ τὶς Ἑλληνικὲς μονὲς σώζονται βιβλία μὲ ἐξαιρετικὴ τέχνη δεμένα, χρυσοποίκιλτα καὶ στολισμένα μὲ δεκάδες ρουμπινιῶν. Τὰ βιβλία αὐτά, χειρόγραφα βέβαια, προσεφέρθησαν εἰς τὰς μονὰς ἀπὸ τὰς θεοσεβεῖς αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου.

Ὀνομαστοὶ βιβλιοδέται στὴν Ἑλλάδα ὑπῆρξαν ὁ Μαϊφάρτ, τὸν ὁποῖον ὁ Ὄθων εἶχε φέρει ἀπὸ τὴ Γερμανία, καὶ ὁ Ὀρεσίτροφος.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΜΟΥ

Τώρα π' ἀνθίζει ἡ κυκλαμιὰ καὶ κά-
(θε σπόρο πὤχει
κρυφὸ κρεββάτι μέσ' στὴ γῆ ξυπνᾶ
(τὸ πρωτοβρόχι,
ποὺ πρὶν ἀρχίσουν ἡ χιονιές, ἡ πά-
(χνη, τ' ἀγριοκαῖρι,
ξεγελασμένα τὰ κλαριὰ μὲ τὴ στερνὴ
(γλυκάδα,
π' ὁλόγυρά του φεύγοντας σκορπᾶ τὸ
(καλοκαῖρι,
στολίζονται μὲ μυρωδιές, μ' ἀνθούς,
(μὲ πρασινάδα,
—Τώρα, παιδί μου, ἐξῆλεψες τὸ στεῖ-
(ρο τὸ σκοτάδι,
τοῦ τάφου τὰ στολίσματα, τὴν ἐρη-
(μιά, τὸν Ἅδη;

Μοσχοβολᾶ ἡ ἀλιφασκιά, μικρή μου
(Ναθανοῦλα,
τὰ ρείκια, ἡ δάφνες, ἡ μυρτιὲς ποτί-
(ζονται δροσοῦλα
καὶ τὸν ἀγέρα πλημμυροῦν μὲ τὴν
(ἀναπνοή τους.
Στὸν ἥλιο τοῦ φθινόπωρου σὰν ζων-
(τανὰ λουλούδια
οἱ καλογιάννοι χαίρονται. Μὲ τὴ γλυ-
(κειὰ φωνή τους
στὸ βάτο π' ἀκουρμαίνεται λαλοῦν τὰ
(στεφανούδια
τὰ βάσανα τῆς ξενητειᾶς. Καὶ σὺ στὸ
(γέροντά σου
στέλνεις, παιδί μου, ἀνέλπιστα τὰ νε-
(κρολίβανά σου;

ΑΡ. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΚΑΒΟΥΡ

Στὸ σαλόνι τῆς Μαρκησίας Ἰουστινιάνι. Πῶς γεννήθηκε ἕνας μεγάλος ἔρως. Ἕνας ἀτυχὴς ἀντίζηλος. Τὰ μαρτύρια ἑνὸς συζύγου. Μιὰ φλογερὴ ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία. Ἕνα ταξεῖδι στὸ Τουρῖνο. Ἡ συνάντησις στὸ θέατρο. Παράτολμα σχέδια ἀπαγωγῆς. Ἡ πατρικὲς συστάσεις. Ὅπου ὁ Καβοὺρ τὰ ξεχνάει ὅλα. Μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ στὰ χέρια τοῦ συζύγου. Ἔρως μέχρι θανάτου, κτλ. κτλ.

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἡ Γένουα ἦταν τὸ κέντρο στὸ ὁποῖο συνέρρεαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἰταλίας οἱ τολμηροὶ καὶ φιλοπάτριδες νέοι, ποὺ ἤθελαν νὰ ἀγωνιστοῦν γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία τους. Ἐκεῖ κατέφυγε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, στὸ 1830, κι' ὁ νεαρὸς τότε κόμης Κάμιλλος Καβούρ, ὁ κατόπιν μέγας Ἰταλὸς πολιτικός, γεμᾶτος πατριωτικὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ πολεμικὸ μένος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ ἀριστοκρατικώτερο σαλόνι τῆς Γένουας, ἦταν τῆς Μαρκησίας Ἄννας Ἰουστινιάνι. Στὸ σαλόνι αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ γίνη δεκτὸς κι' ὁ κόμης Καβούρ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν εὐφυΐα του, τοὺς συναρπαστικοὺς λόγους του, τὶς φιλελεύθερες ἰδέες του καὶ τὴ ζωηρά του φυσιογνωμία, κατώρθωσε νὰ συγκεντρώση ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τὴν γενικὴ προσοχὴ καὶ συμπάθεια. Ἰδιαιτέρως ἡ Μαρκησία Ἰουστινιάνι γοητεύθηκε τόσο ἀπὸ τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα του καὶ τὸν ριψοκίνδυνο χαρακτῆρα του, ὥστε τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὸ μέγαρό της, τοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε :

— Ὑποσχεθῆτε μου, ἀγαπητέ μου κόμη, πῶς θὰ σᾶς βλέπουμε πολὺ συχνά. Δὲν ξέρετε πόσο εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς ἐγνώρισα !...

Ὁ νεαρὸς Κάμιλλος, στὸν ὁποῖον ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶχε κάνει ἐντύπωσι ἡ σαγηνευτικὴ ὀμορφιὰ τῆς Μαρκησίας, δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀδιαφορήση στὴν παράκλησί της αὐτή. Καὶ τὴ διαβεβαίωσε ὅτι θὰ πήγαινε ταχτικὰ στὸ μέγαρό της.

Μόλις ἐχωρίσθηκαν, ὁ Καβοὺρ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη δυνατά. Τὰ θερμὰ λόγια τῆς Μαρκησίας εἶχαν ἀνάψει στὰ στήθη του μιὰ μεγάλη ἐρωτικὴ φλόγα.

Ἡ Μαρκησία Ἰουστινιάνι ἦταν γυναῖκα ἐξαιρετικῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀνωτέρας μορφώσεως. Μιλοῦσε θαυμάσια Γαλλικὰ καὶ Ἀγγλικὰ καὶ ὁσάκις συζητοῦσε ἔθελγε καὶ ἐγοήτευε τοὺς πάντας μὲ τὴν εὐγλωττία της. Διεκρίνετο ἐπίσης γιὰ τὶς πατριωτικές της ἰδέες καὶ τὸ φιλελεύθερο πνεῦμα της. Τὰ ἐξαιρετικὰ αὐτὰ χαρίσματά της, μαζὺ μὲ τὴν ὑπέροχη ὀμορφιά της, τράβηξαν τόσο πολὺ τὸν Καβούρ, ὥστε τὸν ἔκαμαν νὰ τὴν ἀγαπήση μ' ἕνα παράφορο ἔρωτα, μ' ἕναν ἔρωτα ποὺ δὲν ἔσβυσε παρὰ μετὰ τὸ θάνατο τῆς ὡραίας Μαρκησίας.

Μερικὲς ἐπιστολὲς τῆς Μαρκησίας Βίκης Παρέτο, ποὺ δημοσιεύτηκαν τελευταῖα, ρίχνουν ζωηρὸ φῶς στὸ τρυφερὸ εἰδύλλιο τοῦ κόμητος Καβούρ.

Ἡ Μαρκησία Παρέτο εἶχε ἕνα γυιό, τὸν Κάρολο, ὁ ὁποῖος ἐσπούδαζε τότε στὸ Παρίσι κι' ὁ ὁποῖος ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Μαρκησία Ἄννα Ἰουστινιάνι. Νὰ λοιπὸν τί τοῦ ἔγραφε ἡ μητέρα του σ' ἕνα της γράμμα, χρονολογίας 1 Δεκεμβρίου 1831 :

«...Μάθε πῶς ἡ ἀγαπημένη σου Ἄννα εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ κάποιον Καβούρ, ἀπὸ τὸ Πεδεμόντιο. Ἔχω τὴν ἰδέα πῶς ἔπεσε σὲ κακὰ χέρια. ***Τὸν ἔρωτά της αὐτὸν δὲν ἄργησε νὰ μάθη ὁ ἄντρας της, ὁ ὁποῖος ὁσάκις τῆς ἀπευθύνει σχετικὲς ἐπιπλήξεις, ἀκούει τὴ γυναῖκα του νὰ τοῦ ἀπαντάη μὲ ἀδιαφορία :***

«Τί θέλετε νὰ κάμω !... Εἶνε ἕνα ἀνίκητο πάθος πειὰ γιὰ μένα !... Δὲν μπορῶ νὰ μὴ τὸν ἀγαπῶ τὸν Καβούρ !...»

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1834, ὁ Στέφανος Ἰουστινιάνι, σύζυγος τῆς Μαρκησίας, γιὰ νὰ ἀποφύγη πειὰ τὰ εἰς βάρος του σχόλια τῆς κοινωνίας τῆς Γένουας, τὴν ἐπῆρε καὶ ἔφυγαν γιὰ τὸ Τουρῖνο.

*Ἡ ἀγαπημένη τοῦ **Καβούρ**, **Μαρκησία** Ἄννα.*

Κατὰ τὴν μακροχρόνιο διαμονή τους ἐκεῖ ἡ Μαρκησία ἔννοιωσε τὶς φρικωδέστερες ἀπογνώσεις τῆς ζωῆς της. Παρηγοριόταν μονάχα ὁσάκις ἔγραφε τοῦ πολυαγαπημένου της Καμίλλου. Καὶ τοῦ ἔγραφε πολὺ συχνά, γράμματα φλογερά, γεμᾶτα πάθος καὶ τρυφερὲς διαβεβαιώσεις αἰωνίας ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐκλεκτός της φίλος τῆς ἀπαντοῦσε μὲ τὴν ἴδια λατρεία, ἡ ὁποία ἐπλημμύριζε τὴ νεανική του καρδιά. Παρόμοιες ἐπιστολὲς πολλοὶ λίγοι ἐρωτευμένοι ἔγραψαν.

Στὶς 22 Ἰουνίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ὁ Καβοὺρ ἔλαβε ἕνα ἐπεῖγον γράμμα τῆς ἀγαπημένης του, στὸ ὁποῖο ἔγραφε νὰ πάη ἀμέσως στὸ Τουρῖνο, νὰ τὸν ἰδῆ γιὰ τελευταία ἴσως φορά, γιατί θὰ ἔφευγε σὲ λίγες ἡμέρες μὲ τὸν ἄντρα της γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου δὲν ἤξερε πόσον καιρὸ θὰ ἔμεναν, οὔτε καὶ πότε θὰ ξαναγύριζαν.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα μία μετὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν ἔλαβε ὁ Κάμιλλος τὸ γράμμα αὐτό. Ἀμέσως παρ' ὅλο τὸν φλογερὸ ἥλιο τοῦ Ἰουνίου, ἐκαβαλλίκεψε ἕνα ἄλογο καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, στὶς ὀκτώ, ἔφθανε στὸ Τουρῖνο. Τράβηξε ἀμέσως γιὰ τὸ σπίτι, ὅπου ἔμενε τὸ ζεῦγος Ἰουστινιάνι, ἀλλ' ἐκεῖ τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι ἡ Μαρκησία καὶ ὁ σύζυγός της βγῆκαν ἔξω γιὰ νὰ πᾶνε στὸ θέατρο.

Ὁ Καβοὺρ

Χωρὶς νὰ χάνη καιρὸ ὁ Καβούρ, ἔτρεξε στὸ θέατρο, μπῆκε μέσα καὶ ἄρχισε νὰ ρίχνη ἐρευνητικὰ τὰ βλέμματά του πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ἔξαφνα, διακρίνει σ' ἕνα θεωρεῖο τῆς πρώτης σειρᾶς τὴν ἀγαπημένη του Μαρκησία, ἡ ὁποία εἶχε καρφώσει τὰ μάτια της ἐπάνω του. Ὅταν τὰ βλέμματά των συναντήθηκαν, ἄστραψαν ἀπὸ μιὰ ἀνέκφραστη χαρά !...

Ὁ Κάμιλλος ἔμεινε στὸ θέατρο ὥς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ἔλαβε μιὰ πολὺ τολμηρὴ ἀπόφασι: Τὴν ἄλλη μέρα, θὰ πήγαινε στὴ Σαντένα - ποὺ ἀπεῖχε τρεῖς ὧρες ἀπὸ τὸ Τουρῖνο—θὰ συναντοῦσε τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἔμενε ἐκεῖ, θὰ τοῦ ἐξομολογεῖτο τὸν παράφορο ἔρωτά του καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε νὰ τὸν ὑποστηρίξη...γιὰ νὰ ἀπαγάγη τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του !...

Μόλις ὅμως ἐτελείωσε ἡ παράστασις καὶ οἱ ἐρωτευμένοι μας ἀντήλλαξαν, στὴν ἔξοδο τοῦ θεάτρου, μὲ τὰ βλέμματά τους ἕνα τρυφερὸ ἀποχαιρετισμό, ὁ Κάμιλλος σκέφτηκε πῶς θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ κλείση μάτι, ἐκείνη τὴ νύχτα.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάνη καιρὸ τότε ὁ Κάμιλλος, ἀποφάσισε νὰ ξεκινήση ἀμέσως γιὰ τὴ Σαντένα. Καί, ἐπειδὴ σ' ἐκείνη τὴν ὥρα—ἦταν περασμένα πειὰ μεσάνυχτα—δὲν μποροῦσε νἄβρη ἄλογο, ἐπῆρε πεζὸς τὸ δρόμο. Ἡ περιγραφὴ στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του τοῦ νυκτερινοῦ αὐτοῦ ταξειδιοῦ, κατὰ μῆκος τῶν ὀχθῶν τοῦ Πῶ, μέσα σ' ἐρήμους τόπους, μὲ μόνη συντροφιὰ τὴν ὀπτασία τῆς πολυαγαπημένης του, ἐνῶ γύρω του ἔπεφτε τὸ μελιχρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, εἶνε, ἴσως, ἡ ποιητικώτερη σελίδα, ποὺ μπόρεσε νὰ γράψη ποτὲ ἐρωτευμένος.

Μόλις ἔφτασε στὴ Σαντένα, ὁ Κάμιλλος, κατακουρασμένος καθὼς ἦταν, ξαπλώθηκε ν' ἀναπαυθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ πατέρας του κοιμόταν ἀκόμα καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἐνοχλήση στὸν ὕπνο.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ξύπνησε ὁ κόμης Μιχαὴλ καὶ εἶδε ξαφνικὰ μπροστά του τὸ γυιό του, ἔμεινε κατάπληκτος.

Ἐκεῖνος τοῦ ἐξήγησε τότε τὸ σκοπὸ τῆς αἰφνίδιας ἐπισκέψεώς του. Ὁ πατέρας του, ἀφοῦ τὸν ἄκουσε, ἐπὶ ὥρα ὁλόκληρη, γεμᾶτος συγκίνησι, προσπάθησε κατόπιν νὰ τὸν πείση νὰ μὴν ἀφήση νὰ τὸν παρασύρη τὸ τρυφερὸ αἴσθημά του καὶ νὰ θυσιάση χάριν αὐτοῦ τὰ ἰδανικά του.

Τὰ πατρικὰ ἐκεῖνα λόγια, ὁ Κάμιλλος τὰ ἄκουσε μὲ ραγισμένη καρδιά. Σὲ μιὰ στιγμὴ φάνηκε πῶς θὰ ὑπάκουε στὶς συστάσεις τοῦ πατέρα του, ὅτι θὰ ἔπνιγε τὸ αἴσθημά του καὶ ὅτι θ' ἀφοσιωνόταν ὁριστικὰ πειὰ στὶς σπουδές του.

Μόλις ὅμως ἐγύρισε στὴ Γένοβα, τὰ ξέχασε ὅλα καὶ ξανάρχισε τὴ φλογερὰ ἀλληλογραφία του μὲ τὴ Μαρκησία, ἡ ὁποία βρισκόταν ἀκόμα στὸ Τουρῖνο.

Ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν εὐνοεῖ πάντοτε τοὺς ἐρωτευμένους !... Ἕνα γράμμα τοῦ Καμίλλου, στὸ ὁποῖο τῆς ἔγραφε ὅτι δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ὑποφέρη τὴ μοναξιά του κι' ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν κλέψη καὶ νὰ φύγουν μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ συζύγου της. Τότε ὁ μαρκήσιος Ἰουστινιάνι, χωρὶς ν' ἀναφέρη τίποτε στὴ σύζυγό του, ἐπῆγε καὶ συνάντησε τὸν πατέρα τοῦ Καμίλλου καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὰ γεγονότα, ζητῶντας ἀπ' αὐτὸν νὰ προστατεύση τὴ συζυγική του τιμὴ καὶ εὐτυχία. Τότε ὁ κόμης Μιχαὴλ Καβοὺρ ἐνόμισε ὅτι ἦταν πειὰ καιρὸς νὰ συγκρατήση τὸ γυιό του καὶ νὰ ἐνεργήση κάπως δραστικώτερα, γιὰ νὰ τὸν σώση ἀπὸ τὶς ὀδυνηρὲς συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε ὁ σφοδρὸς ἐκεῖνος ἔρωτάς του. Καὶ ἐπέτυχε, πράγματι, νὰ τὸν πείση νὰ φύγη, γιὰ κάμποσον καιρὸ ἀπ' τὴν Ἰταλία, στέλλοντάς τον κατ' ἀρχὰς στὸ Παρίσι καὶ ὕστερα στὸ Μόναχο. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ Κάμιλλος δὲν μπόρεσε νὰ ξεχάση τὴ Μαρκησία. Οὔτε μιὰ ἡμέρα δὲν ἄφησε νὰ περάση χωρὶς νὰ τῆς γράψη !...

Τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ τοῦ νεαροῦ Καμίλλου Καβούρ, ποὺ τόσο συνεκίνησε τὴ ζωή του, διήρκεσε μέχρι τοῦ 1841, ὁπότε ἡ πολυαγαπημένη του Ἀννίνα ἔκλεισε παντοτεινὰ τὰ μάτια.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΜΥΑΛΟ

Κατὰ τοὺς ἐπιστημονικοὺς ὑπολογισμούς, ὁ ἐγκέφαλος τῶν Ἀγγλίδων ζυγίζει κατὰ μέσον ὅρον 1260 γραμμάρια, τῶν Αἰθιοπίδων 1232, τῶν Γαλλίδων 1210, τῶν Γερμανίδων 1209 καὶ τῶν Αὐστριακῶν 1160 γραμμάρια. Ἔχει ὅμως ἀποδειχθεῖ ἐπίσης ὅτι ἡ εὐφυΐα δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ποσὸν τῆς φαιᾶς οὐσίας του.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΕΚΕΖ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ

Τὸν περασμένο χρόνο, ἐνῶ γύριζα πεζὸς ἀπὸ τὴν Αὐρηλία στὴν πατρίδα μου, εἶδα στὸ δρόμο ἕνα σύνταγμα ποὺ προχωροῦσε ἀνάμεσα στοὺς κάμπους, κι' ἀμέσως ἐτάχυνα τὸ βῆμα μου γιὰ νὰ πλησιάσω καὶ ν' ἀκούσω τὴ στρατιωτικὴ μουσική, ποὺ τὴν ἀγαπῶ ὑπερβολικά. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη μου λύπη δὲν ἄκουγα παρὰ μερικὲς σιγανὲς τυμπανοκρουσίες ποὺ ρύθμιζαν τὰ βήματα τῶν στρατιωτῶν.

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, βλέποντας τὸ σύνταγμα νὰ σταματᾶ σὲ μιὰ μικρὴ πεδιάδα, κάτω ἀπὸ κάτι μεγάλα ἔλατα, ρώτησα ἕνα λοχαγὸ ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνουν γυμνάσια.

— Ὄχι, μοῦ ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ θὰ δικαστῆ κι' ἴσως θὰ θανατωθῆ ἕνας στρατιώτης ποὺ ἔκλεψε κάτι τι ἀπὸ τὸ σπίτι ὅπου ἔμενε...

— Πῶς! ἐφώναξα. Θὰ δικαστῆ, θὰ καταδικαστῆ καὶ θὰ ἐκτελεστῆ τὴν ἴδια ὥρα;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ λοχαγός. Αὐτὸς εἶνε ὁ στρατιωτικὸς κανονισμός... Ἂν ἔχης ὅμως περιέργεια νὰ ἰδῆς, ἔλα νὰ σὲ τοποθετήσω σ' ἕνα μέρος κατάλληλο νὰ παρακολουθήσης τὴ διαδικασία.

Ἀκολούθησα τὸ λοχαγὸ ὄχι γιατὶ ἀγαπῶ τὰ θεάματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ἀλλὰ γιὰ νὰ μπορέσω ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία τοῦ καταδίκου νὰ εἰσχωρήσω στὸ μυστήριο τοῦ θανάτου.

Εἶδα λοιπὸν τὸ σύνταγμα νὰ σχηματίζη ἕνα τετράγωνο καὶ στὴν ἄκρη τοῦ δάσους μερικοὺς στρατιῶτες νὰ σκάβουν ἕνα λάκκο ὑπὸ τὶς ὁδηγίες κάποιου ἀξιωματικοῦ.

Στὴ μέση τοῦ τετραγώνου ἔλαβαν θέσι ὀχτὼ ἀξιωματικοί, ἐνῶ ἕνας ἄλλος, λιγάκι παραμπρός, ἔγραφε μερικὲς λέξεις ἀπάνω σ' ἕνα χαρτὶ ποὺ τὸ ἀκουμποῦσε στὸ γόνα του.

Μόλις φώναξαν τὸ ὄνομα τοῦ κατηγορουμένου, εἶδα νὰ προχωρῆ ἕνας νέος μὲ πρόσωπο εὐγενικὸ καὶ γλυκό. Πίσω ἀπ' αὐτὸν ἀκολουθοῦσε μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία θὰ χρησίμευε ὡς μάρτυς κατηγορίας.

Ὅταν ὁ συνταγματάρχης ἑτοιμάστηκε ν' ἀρχίση νὰ ἐξετάζη τὸν κατηγορούμενο, αὐτὸς ἐπρόλαβε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἡ ἐρωτήσεις εἶνε περιττές, κ. συνταγματάρχα. Ὁμολογῶ μόνος μου τὴν πρᾶξί μου. Ἔκλεψα τῆς κυρίας ἕνα μαντῆλι...

Κι' ἔδειξε τὴ μάρτυρα τῆς κατηγορίας.

— Καὶ πῶς τὄκανες αὐτό, Πέτρο; Ἐσὺ ἤσουν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ τίμια παλληκάρια... ρώτησε μὲ λύπη ὁ συνταγματάρχης. Στὶς μάχες ἤσουν πάντα πρῶτος. Ἔκανες πάντα τὸ καθῆκον σου κι' ἀδιαφοροῦσες γιὰ τὴ ζωή σου, πολεμῶντας μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι...

— Ἔχετε δίκηο, κ. συνταγματάρχα. Προσπαθοῦσα πάντα νὰ εὐχαριστῶ τοὺς ἀνωτέρους μου καὶ δὲν πιστεύω νὰ ἔχη κανένας παράπονο ἀπὸ μένα. Ὅσο γιὰ τὸ μαντῆλι, αὐτὸ δὲν τὸ ἔκλεψα γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ τὴ Μαρία...

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Μαρία;

— Ἄχ!... Εἶνε μιὰ κοπέλλα... ποὺ κατοικεῖ ἐκεῖ κάτω... μακρυά... κοντὰ στὸ Ἀρένεμπεργ... Στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ της βρίσκεται μιὰ μεγάλη μηλιά... Ἀλλοίμονο, δὲν θὰ τὴν ξαναδῶ πειά!...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Πέτρο... Ἐξηγήσου καλύτερα...

— Διαβᾶστε αὐτὸ τὸ γράμμα, κ. συνταγματάρχα...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Πέτρος ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του καὶ ἔδωσε στὸν συνταγματάρχη μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ ἔγραφε τὰ ἀκόλουθα:

«Ἀγαπητέ μου Πέτρο,

Ἔδωσα στὸ χωριανό μας τὸν Ἰάκωβο ποὺ ἐρχόταν αὐτοῦ νὰ σοῦ φέρη αὐτὸ τὸ γράμμα μαζὺ μὲ μιὰ μεταξωτὴ σακκούλα ποὺ τὴν ἔπλεξα μὲ τὰ χέρια μου ἐπίτηδες γιὰ σένα. Τὴν ἔκανα κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα μου, γιατί οἱ γονεῖς μου ἀκοῦν τὸν κόσμο νὰ λέη πῶς δὲν θὰ ξανάρθης πειὰ ἐδῶ καὶ μὲ μαλλώνουν ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ τόσο πολύ. Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, πῶς δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ ξαναγυρίσης στὸ χωριό ; Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλὰ κι' ἂν δὲν ἔρθης θὰ ἐξακολουθῶ πάντα νὰ σ' ἀγαπῶ. Σοῦ ἔδωσα ἄλλωστε τὸ λόγο μου πῶς θὰ σὲ περιμένω νὰ γυρίσης τὴν ἡμέρα ἐκείνη τοῦ πανηγυριοῦ ὅπου ἔτρεξες νὰ μοῦ φέρης τὸ μαντῆλι ποὺ μοῦ εἶχε πέσει. Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ, ἀγαπημένε μου ; Ἔχεις ἀκόμα δυὸ χρόνια νὰ ὑπηρετήσης στὸ στρατό. Προσπάθησε νὰ τὰ τελειώσης γρήγορα, γιατί βιάζουμαι νὰ γίνω δική σου, γυναῖκα σου, σύντροφός σου.

Καλὴ ἀντάμωσι, Πέτρο μου...

Ἡ ἀγαπητή σου
ΜΑΡΙΑ»

Υ. Γ. Ἂν σοῦ εἶνε δυνατό, στεῖλε μου κανένα ἐνθύμιο ἀπ' τὴ Γαλλία γιὰ νὰ τὸ ἔχω ἀπάνω μου καὶ νὰ τὸ καμαρώνω. Πρὶν τὸ στείλης φίλησέ το κι' εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ βρῶ ἀμέσως τὸ μέρος, ὅπου θὰ βάλης τὰ χείλη σου γιὰ ν' ἀκουμπῶ πάντα καὶ τὰ δικά μου...»

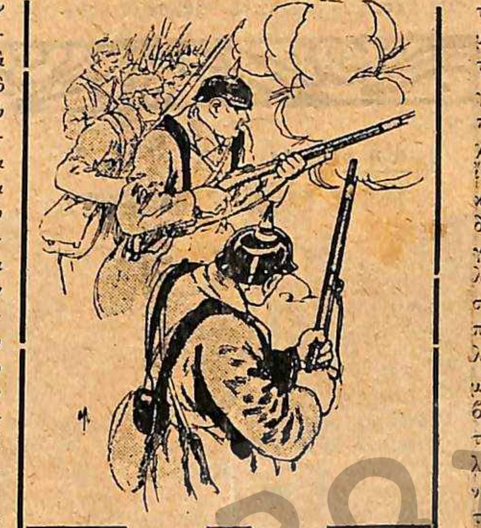

— Ἀδιαφοροῦσες γιὰ τὴ ζωή σου πολεμῶντας μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι.

Ἀφοῦ ὁ συνταγματάρχης τελείωσε τὴν ἀνάγνωσι, ὁ Πέτρος ἐξακολούθησε:

— Αὐτὸ τὸ γράμμα τὸ πῆρα ἀπ' τὸν Ἰάκωβο χθὲς τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ πήγαινα νὰ καταλύσω στὸ σπίτι ποὺ μοῦ ἔδειξαν. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισα μάτι. Συλλογιζόμουν τὴν πατρίδα μου καὶ τὴ Μαρία... Μοῦ ζητοῦσε νὰ τῆς ἀγοράσω κάτι τι ἀπὸ τὴ Γαλλία, ἀλλὰ ποῦ νἄβρισκα χρήματα; Τοὺς μισθούς μου τῶν τριῶν τελευταίων μηνῶν τοὺς εἶχα δώσει σ' ἕναν ἐξάδελφό μου, ποὺ μόλις ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἀπολύθηκε ἀπὸ τὸ στρατὸ καὶ δὲν εἶχε πεντάρα. Ὅταν ἐσηκώθηκα τὸ πρωῒ γιὰ νὰ φύγω, ἀνοίγοντας τὸ παράθυρο εἶδα κρεμασμένο ἀπέξω ἕνα μαντῆλι ποὺ ἦταν ὅμοιο μὲ τὸ μαντῆλι ποὺ φόραγε ἡ Μαρία στὰ πανηγύρια τοῦ χωριοῦ. Εἶχε τὸ ἴδιο χρῶμα μ' ἐκεῖνο καὶ τὶς ἴδιες ἄσπρες γραμμές. Χωρὶς λοιπὸν νὰ καλοσυλλογιστῶ, τὸ πῆρα καὶ τὄβαλα στὸ σάκκο μου. Ἐνῶ κατέβαινα ὅμως, μετάνοιωσα καὶ θέλησα νὰ τὸ ξαναπάω στὴ θέσι του. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔτρεξε πίσω μου ἡ μάρτυς, ἄρχισε νὰ μὲ φωνάζη κι' ἦλθε, τέλος, καὶ μὲ κατάγγειλε. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Γνωρίζω ὅτι σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ πρέπει νὰ τουφεκιστῶ. Σκοτῶστε με, ἀλλὰ μὴ μὲ καθαιρέσετε...

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ Πέτρου συγκινήθηκαν ὑπερβολικὰ καὶ ὅμως δὲν μποροῦσαν νὰ μὴν τὸν καταδικάσουν. Ἐξετάστηκε καὶ ἡ μάρτυς καὶ σὲ λίγο βγῆκε ἡ ἀπόφασις καταδικαστική. Ὁ Πέτρος τὴν ἄκουσε ἀτάραχος κι' ἔπειτα πῆγε κοντὰ στὸ λοχαγό του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δανείση τέσσερα φράγκα.

Ὁ λοχαγὸς τοῦ τάδωσε κι' ὁ στρατιώτης προχωρῶντας πρὸς τὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε πάρει πίσω τὸ μαντῆλι της, τῆς εἶπε:

— Κυρία, πάρτε αὐτὰ τὰ τέσσερα φράγκα. Δὲν ξέρω ἂν τὸ μαντῆλι σας ἀξίζη περισσότερα, ἀλλὰ κι' ἂν ἀξίζη, σᾶς τὸ πληρώνω τόσο ἀκριβά, ποὺ μπορεῖτε νὰ μοῦ χαρίσετε τὰ ὑπόλοιπα. Σᾶς τὸ πληρώνω μὲ τὴ ζωή μου!... Δῶστε μου λοιπὸν τὸ μαντῆλι αὐτό.

Πῆρε τὸ μαντῆλι, τὸ φίλησε, τὸ ἔδωσε στὸ λοχαγό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε λοχαγέ, ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια ποὺ θὰ γυρίσης στὰ μέρη μας, ἂν πᾶς στὸ Ἀρένεμπεργ, ζήτησε τὴ Μαρία καὶ δός της αὐτὸ τὸ δῶρο, χωρὶς ὅμως νὰ τῆς πῆς καὶ πόσο ἀκριβὰ τὸ πλήρωσα...

Ὕστερα γονάτισε, προσευχήθηκε καὶ προχώρησε θαρραλέα πρὸς τὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως.

Ἐγὼ στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἔτρεξα νὰ χωθῶ στὸ κοντινὸ δάσος γιὰ νὰ μὴν ἰδῶ μὲ τὰ μάτια μου τὸν ἐπίλογο τοῦ ὀδυνηροῦ αὐτοῦ δράματος.

Ἤμουν κατασυγκινημένος, ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά...

Ὤ, τὸ φτωχὸ νέο, τὸν ἄμοιρο στρατιώτη!...

Τὰ πουλιὰ στὰ δένδρα κελαϊδοῦσαν πρόσχαρα. Πεταλοῦδες πετοῦσαν στὰ λουλούδια. Ἡ φύσις γιόρταζε κι' ἐκεῖ πλάϊ τοιμαζόντουσαν νὰ σκοτώσουν ἕναν ἄνθρωπο, ἕνα νέο, γιατὶ εἶχε θερμὴ καρδιά, γεμάτη ἔρωτα, πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη...

Ἔξαφνα μιὰ ὁμοβροντία ἀκούστηκε. Τὸ αἷμα μου πάγωσε!...

Φτωχὸ παιδί!... Κακόμοιρε ἐρωτευμένε!...

……

Ὅταν ξαναγύρισα στὸ μέρος τῆς ἐκτελέσεως, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὸ σύνταγμα εἶχε φύγει. Καθὼς ἐπροχωροῦσα, εἶδα στὴν ἄκρη τοῦ δάσους κάμποσες κηλῖδες αἵματος καὶ τὸ χῶμα σὲ κεῖνο τὸ μέρος νεοσκαμμένο. Πῆρα τότε ἕνα κλαδὶ ἐλάτου, κατασκεύασα μ' αὐτὸ ἕνα πρόχειρο Σταυρὸ καὶ τὸν ἐτοποθέτησα ἀπάνω στὸν τάφο τοῦ δυστυχισμένου Πέτρου. Ἔκανα ἔπειτα τὸ σταυρό μου κι' ἀπομακρύνθηκα λυπημένος, ἀπέραντα μελαγχολικός...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΒΕΚΕΖ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΕΜΜΟΡΦΗ

Ἔρχεται ξάστερο νερὸ ἀπὸ τὸ πέρ'
(αὐλάκι,
διαβαίνει καὶ μιὰν ἔμμορφη μὲ τ' ἄ-
(σπρο φουστανάκι.
Παπᾶς τὴν εἶδε κι' ἔσφαλε κι' ὁ διά-
(κος ἐξουρλάθη,
τὴν εἶδε κι' ὁ ἡγούμενος κι' ἔχασε
(τὰ ἱερά του.
τὸ καλυμαῦκι πέταξε καὶ πῆγε στὸ
(μπαρμπέρη :
—Μπαρμπέρη, κόψε τὰ μαλλιά, κό-
(ψε μου καὶ τὰ γένεια,
κι' ἐγὼ θὰ πάω νὰ παντρευτῶ, νὰ
(πάρω μιὰ γυναῖκα,
θὰ πάρω ἐγὼ τὴν ἔμμορφη μὲ τ' ἄ-
(σπρο φουστανάκι...

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Στὸ διάστημα ποὺ ὁ Εὐγένιος ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, ἡ Μελανία εἶχε σηκώσει κατ' ἐπανάληψιν τὰ μάτια της καὶ τὸν εἶχε κυττάξει. Κατάλαβε τότε ὅτι ὁ θυμὸς τοῦ Εὐγενίου εἶχε πέσει καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔλπιζε πὼς τὸ ὄνειρό της θὰ ἐπραγματοποιεῖτο. Σηκώθηκε εὐθὺς ἀπάνω καὶ θέλησε νὰ τὸν ἀγκαλιάση.

Ὁ Εὐγένιος τὴν ἀπομάκρυνε μὲ τὸ χέρι του λέγοντας:

—Μὴ μ' ἐγγίζης!...

—Σ' ἀγαπῶ, Εὐγένιε! Πίστεψέ με.. Δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα καπρίτσιο... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἦλθες στὸ μοναστῆρι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα, δὲν ζῶ παρὰ μόνον γιὰ σένα. Εὐγένιε, ἀκούμπησε τὸ χέρι σου στὴν καρδιά μου, ἄκουσε τοὺς χτύπους της...

—Σῶπα λοιπόν, ἀπερίσκεπτη κόρη!

—Νὰ σωπάσω; Καὶ μήπως μπορῶ νὰ σωπάσω; Κι' ἂν μοῦ ξερρίζωναν τὴ γλῶσσα καὶ τότε ἀκόμα—δὲν ξέρω πῶς—μὰ θὰ οὔρλιαζα: «Εὐγένιε... Εὐγένιε, σ' ἀγαπῶ!»

—Εἶσαι τρελλὴ λοιπόν;

—Ναί, εἶμαι τρελλὴ ἐξ αἰτίας σου. Εἶμαι δαιμονισμένη, εἶμαι ἔξω φρενῶν κι' ἕνας μονάχα μπορεῖ νὰ μὲ γιατρέψη, σὺ Εὐγένιε...

—Μὴ βλαστημᾷς, παιδί μου! Μονάχα ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ σὲ σώση ἀπ' τὸ φρικτὸ πάθος σου... Καὶ θὰ προσευχηθῶ στὸ Θεὸ καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σὲ λυπηθῆ, νὰ σὲ ἐλεήση...

Τὰ μάτια τῆς Μελανίας ἀστράψανε γεμᾶτα ἐλπίδες.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Εὐγενίου κι' ὁ συμπονετικὸς τόνος, στὸν ὁποῖο μιλοῦσε, τὴν ξεγέλασαν.

Ἐπίστεψε πὼς εἶχε κερδίσει πειὰ τὴν καρδιὰ τοῦ ὡραίου ἡγουμένου. Καὶ πρὶν ὁ Εὐγένιος προλάβη νὰ τὴν συγκρατήση, ἅρπαξε τὸ χέρι του κι' ἄρχισε νὰ τὸ γεμίζη φιλιά...

Ἡ θέσις τοῦ Εὐγενίου ἦταν δύσκολη. Δὲν μποροῦσε νὰ θυμώση πειά. Κατέπνιγε τὴν ὀργή του...

Κατὰ τὴν ἀντίληψί του, ἡ νέα αὐτὴ ἦταν θῦμα τοῦ Διαβόλου. Εἶχε λοιπὸν τὴν ὑποχρέωσιν ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ νὰ τὴ σώση, νὰ τὴ φέρη στὸν ἴσιο δρόμο...

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῆ ἤπια μέσα, νὰ ἐξαντλήση μαζύ της ὅλη του τὴν καλωσύνη.

Διαφορετικὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κάνη τίποτα. Ἡ Μελανία βρισκόταν σὲ μιὰ κατάστασι ἐπικίνδυνη, ἡ ἔξαψίς της δὲν εἶχε ὅρια. Μποροῦσε ἂν τὴν ἀπέλπιζε νὰ πάη καὶ νὰ πέση στὸ πηγάδι τῆς αὐλῆς, νὰ σπάση τὸ κεφάλι της στοὺς τοίχους.

Γι' αὐτὸ ὁ Εὐγένιος τὴν ἄφησε νὰ φιλάη μὲ πάθος, μὲ λαχτάρα τὸ χέρι του, τὴν ἄφησε νὰ τοῦ πῆ τὰ πιὸ φλογερὰ ἐρωτόλογα καὶ τέλος, ἀφοῦ τὴν εἶδε ἀποκαμωμένη, ἐξαντλημένη, κάθιδρη, τὴν ἔβαλε νὰ καθήση σ' ἕνα σκαμνὶ καὶ τῆς εἶπε:

—Ἄκουσέ με, ἀδελφή. Σὲ συμπονῶ γιὰ ὅ,τι σοῦ συμβαίνει. Σὲ συμπονῶ εἰλικρινῶς, ἀδελφή...

—Δὲν θέλω συμπόνεσι, ἀλλὰ ἀγάπη, φώναξε ἡ Μελανία.

—Σ' ἀγαπῶ, ἀδελφή. Σ' ἀγαπῶ κι' ἐνδιαφέρουμαι γιὰ σένα, ὅπως ἐνδιαφέρουμαι γιὰ ὅλες τὶς μοναχές, γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανούς...

—Μ' ἀγαπᾷς; ψιθύρισε ἡ Μελανία ἀνοίγοντας διάπλατα τὰ μάτια της. Μὰ πῶς μ' ἀγαπᾷς;

—Σὰν ἀδελφή, κόρη μου.

Τὸ πρόσωπο τῆς Μελανίας φλογίστηκε.

Τίναξε ἀπότομα τὸ ὡραῖο της κεφάλι πρὸς τὰ πίσω καὶ εἶπε:

—Δὲν θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷς ἔτσι. Θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷς σὰν γυναίκα, σὰν ἀγαπημένη σου, σὰν λατρευμένη σου. Θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷς ὅπως σ' ἀγαπῶ κι' ἐγώ...

—Ἀδελφή, εἶπε τώρα ὁ Εὐγένιος μὲ σοβαρὴ φωνή, σὲ λίγο ξημερώνει. Ἡ μοναχὲς θὰ ξυπνήσουν ὅπου καὶ νἆναι γιὰ τὸν ὄρθρο. Σύνελθε, ἀδελφή, σύνελθε, κόρη μου, καὶ πήγαινε στὸ κελλί σου. Σκέψου τί θὰ ποῦν ἂν σὲ δοῦν νὰ βγαίνης ἀπὸ δῶ... Σῶσε τὴν ὑπόληψί σου καὶ τὴν ψυχή σου, νέα γυναίκα... Σκέψου τὴ Μαγδαληνή. Σὲ μιὰ μέρα ἔπνιξε μέσα της τὸν πειρασμὸ τῆς σαρκός...

Ἡ Μελανία κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι της.

—Μὴ μοῦ δίνετε συμβουλές, εἶπε. Δὲν ὠφελοῦν καθόλου πειά. Καλὸ ἦταν νὰ μὴ σᾶς πῶ τὸ μυστικό μου, νὰ μὴ σᾶς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, μὰ τώρα πειὰ εἶνε ἀργά, ὢ ναί, εἶνε πολὺ ἀργά. Ὁ ἔρωτας ποὺ νοιώθω γιὰ σένα, Εὐγένιε, εἶνε κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις μου. Πάλαιψα πολύ, πάλαιψα μερόνυχτα νὰ λυτρωθῶ ἀπ' αὐτόν, μὰ δὲν μπόρεσα. Εὐγένιε, ἀγάπη μου, γλυκέ μου νυμφίε, βάλσαμο κάθε μου πόνου σ' ἀγαπῶ!... Σὲ λατρεύω, Εὐγένιε, λυπήσου κι' ἐλέησε τὴ δούλη σου!... Κύτταξέ με λοιπόν... Εἶμαι νέα κι' ὡραία... Ἄρχοντες καὶ πολεμιστάδες ξακουστοὶ θὰ πέθαιναν, ἂν τὄθελα, στὰ πόδια μου. Μὰ ἐγὼ ἀγαπῶ ἐσένα, μονάχα ἐσένα, Εὐγένιε, φωτιὰ τῆς καρδιᾶς μου, ὄνειρο τῶν νυχτῶν μου, Κόλασι καὶ Παράδεισε τῆς ζωῆς μου!... Μοῦ λὲς νὰ σκεφτῶ... Μὰ σύ, ἀγάπη μου, γιατί δὲν σκέφτεσαι; Γιατί ἦλθες νὰ ταφῆς μέσα στὰ μοναστήρια τῆς ἐρημιᾶς τόσο νέος καὶ τόσο ὡραῖος; Πές μου, δὲν εἶνε ἁμαρτία, δὲν εἶνε βρισιὰ στὸν ἴδιο μας τὸν Πλάστη, νὰ θάβουμε ἔτσι τὰ νειάτα μας, νὰ σκοτώνουμε τοὺς πόθους μας, νὰ πνίγουμε τὶς ἐπιθυμίες μας; Τὰ δίδαξε λοιπὸν αὐτὰ ὁ Θεάνθρωπος; Μισοῦσε τόσο τὴ ζωὴ καὶ τὴν ὀμορφιὰ ὁ Κύριος ἢ ἄλλαξαν τὰ λόγια του καὶ τὶς διδασκαλίες του; Δὲν σοῦ ζητῶ παρὰ ἀγάπη, λατρεία μου... Δὲν εἶνε κακό· Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος συγχώρησε τὴ γυναίκα ποὺ πολὺ ἀγάπησε...

Ἡ Μελανία λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ εἶχε μιὰ ἀλλόκοτη μεγαλοπρέπεια μέσα στὴν ἔξαψί της.

Τὸ πάθος της τὴν ἔκανε νὰ μιλάη ὑπέροχα...

Κι' ὁ ἴδιος ὁ Εὐγένιος εἶχε σαστίσει μαζύ της.

Ἡ Μελανία τὸ κατάλαβε αὐτὸ καὶ συνέχισε μὲ μεγαλείτερη παραφορά:

—Ἔλα νὰ φύγουμε, Εὐγένιε. Θὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε μακρυὰ ἀπὸ δῶ, μακρυὰ ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, σὲ μιὰ ἐρημιὰ γεμάτη ἄνθη, πουλιὰ καὶ γαλήνη... Ὤ, ἔλα νὰ φύγουμε, γλυκειά μου ἀγάπη!...

Ἔκλαιγε τώρα λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Μελανία. Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ποτάμι ἀπ' τὰ μάτια της.

Ὁ Εὐγένιος εἶχε συγκινηθεῖ, χωρὶς νὰ τὸ θέλη.

Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τῆς μαρτυροῦσε τὸ μεγάλο του μυστικό. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τῆς φανέρωνε τὸ μυστήριο ποὺ ἐκάλυπτε τὸ φῦλο της.

Θὰ τῆς ἔλεγε:

—Μὰ δὲν βλέπεις λοιπὸν πὼς εἶμαι, ὅπως καὶ σύ, μιὰ γυναῖκα!... Μιὰ κόρη ἀφιερωμένη στὸ Θεὸ καὶ τίποτε ἄλλο. Δὲν εἶμαι ἄνδρας, τρελλὴ κόρη, δὲν εἶμαι ὅ,τι φαντάζεσαι, εἶμαι μιὰ γυναῖκα, μιὰ γυναῖκα ὅπως καὶ σύ...

Μὰ τὰ λόγια αὐτὰ δὲν βγῆκαν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Δὲν φανέρωσε τὸ μυστικό του.

Συγκρατήθηκε...

Ἔξω ἄλλωστε ἄρχισε νὰ γλυκοχαράζη...

Ἕνας πετεινὸς λάλησε ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνα τοῦ μοναστηριοῦ.

Ἡ μοναχὲς ξυπνοῦσαν ἡ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη...

Πρέπει νὰ τελειώνουν πειά.

Τί θἄλεγαν πράγματι ἂν ἔβλεπαν τὴ Μελανία νὰ βγαίνη τέτοια ὥρα ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ ἡγουμένου καὶ πῶς θὰ μποροῦσε ὁ Εὐγένιος ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του, ἂν σηκωνόταν ἐναντίον του ἡ κατακραυγὴ τῶν μοναχῶν;

Ἕνας μόνον τρόπος σωτηρίας θὰ ὑπῆρχε σὲ μιὰ τέτοια περίστασι: Νὰ μαρτυρήση ὅτι ἦταν κι' αὐτὸς μιὰ γυναῖκα καὶ τίποτε ἄλλο, μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀφιερώθηκε στὸ Θεὸ κρύβοντας τὸ φῦλο της.

Μά, αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη.

Κι' ὁ Εὐγένιος σκύβοντας πλάϊ στὴ Μελανία, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε γλυκά, μαλακά, μὲ καλωσύνη:

—Ἄκουσέ με, κόρη μου...

Ἡ Μελανία κάρφωσε τὸ βλέμμα της στὸ δικό του μὲ ἀγωνία.

(Ἀκολουθεῖ).

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕΒΑΣ ΣΤΟΥΣ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥΣ

(Τοῦ ΣΤΕΑΜΚΕΤΤΙ)

Νειὸ μὴ μὲ κράζης, κόρη μου,
γιατί μακρυά, καὶ ξανθὰ εἶνε τὰ μαλλιά μου
καὶ τῆς ζωῆς τὰ χρώματα
θωρεῖς ν' ἀνθοῦν στ' ἀφράτα μάγουλά μου.

Μοιάζω καρπὸ ποὺ ἐσάπισε
μέσα κι' ἀπέξω τοῦ ἔμεινε τὸ χρῶμα.
Νειὸς ὁ φτωχὸς σοῦ φαίνομαι
κι' εἶμαι νεκρὸς ὁποῦ κινεῖται ἀκόμα.

Κλεισμένα ἔχω τὰ στήθη μου
σ' ἐλπίδες καὶ σὲ πόθους μαγεμμένους.
Μὴ μὲ πειράζης, κόρη μου,
μὴ μὲ γελᾷς. Σέβας στοὺς πεθαμμένους!

Μεταφρ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΔΕΓΟΝΔΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἡ Φρεδεγόνδη δὲν ἐχόρταινε νὰ κυττάζη τὸ Λανδέριχο, ὅσο αὐτὸς μιλοῦσε.

Ὤ! πόσο ἦταν ὡραῖος! Πόσο ἦταν ὡραῖος! Ἦταν ἕνας πραγματικὸς ἄντρας! Ἕνας ἄντρας ποὺ ξεχώριζε ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἄντρες γιὰ τὴν ὀμορφιά του...

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, ἡ Φρεδεγόνδη ἔννοιωθε ἕνα περίεργο αἴσθημα νὰ τῆς βασανίζη τὴν καρδιά... Ἔννοιωθε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔρωτα, γιατὶ τὸ Γιλπέριχο δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ...

Ἔξαφνα μιὰ καμαριέρα τῆς Ριγόνδης μπῆκε μέσα γιὰ νὰ τὴ ζητήση... Τὴν ἤθελε γιὰ νὰ προβάρη μιὰ καινούργια τουαλέττα της.

—Συνοδεύσατέ με ὣς τὸ διαμέρισμά μου... εἶπε τότε ἡ Ριγόνδη στὸ Λανδέριχο.

Καὶ τοῦ προσέφερε τὸ μπράτσο της.

Μὰ ἡ φωνὴ τῆς Φρεδεγόνδης ἀντήχησε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπιτακτική.

—Ὄχι, εἶπε. Μείνατε ἐδῶ, Λανδέριχε... Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω.

Ἡ Ριγόνδη δάγκωσε τὰ χείλη της.

—Τότε εἶπε στὸ Λανδέριχο, θὰ ξαναϊδωθοῦμε τὸ βράδυ.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε πεισμωμένη.

* * *

Μόλις ἔμειναν μόνοι, ἡ Φρεδεγόνδη ἔδειξε στὸ νέο μιὰ καρέκλα ποὺ βρισκόταν ἀπέναντί της καὶ τοῦ εἶπε:

—Καθῆστε!

Ἅμα ὁ νέος ἐκάθησε, τὸν ἐρώτησε:

—Πόσων ἐτῶν εἶστε τώρα;

—Εἰκοσιπέντε, Μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Ξέρετε, εἶπε σὲ λίγο ἡ βασίλισσα, τονίζοντας τὶς λέξεις της, ὅτι ὁ πατέρας σας πέθανε τὸν περασμένο χρόνο;

—Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη!

—Καὶ ξέρετε ἀκόμα τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο πέθανε;

—Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη!

—Καὶ αὐτὸ δὲν σᾶς ἐμπόδισε νἄρθῆτε νὰ προσφέρετε τὶς ὑπηρεσίες σας στὸ βασιλέα, ὁ ὁποῖος διέταξε τὸ θάνατό του;

—Γιατί νὰ μ' ἐμποδίση αὐτό; τῆς ἀπάντησε ὁ νέος. Ἂν ὁ βασιλεὺς ἐτιμώρησε τὸν πατέρα μου, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ πατέρας μου ἄξιζε τὴν τιμωρία αὐτή...

—Ἆ! ἔκανε ἡ βασίλισσα. Μολονότι εἶστε νέος, σκέπτεσθε πολὺ λογικά... Σᾶς συγχαίρω... Καὶ τώρα θὰ σᾶς κάνω μιὰ ἄλλη ἐρώτησι: Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πῶς πέθαναν οἱ πρώην κύριοί σας, ὁ δοὺξ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Ρωσέν;

—Ἡ δούκισσα πέθανε ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια, ἀπάντησε ὁ νέος Λανδέριχος μὲ κάποιο ἀδιόρατο δισταγμὸ στὴ φωνή του.

—Ἀπὸ ποιὰ ἀρρώστεια; τὸν ξαναρώτησε ἡ βασίλισσα.

—Δὲν ξέρω, εἶπε ὁ νέος.

—Ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια κεραυνοβόλο, ἐν πάση περιπτώσει, εἶπε ἡ Φρεδεγόνδη, γιατί, ἂν δὲν μοῦ εἶπαν ψέμματα ἡ δούκισσα ἔσβυσε μέσα σὲ μιὰ ὥρα...

—Δὲν σᾶς εἶπαν ψέμματα, Μεγαλειοτάτη, ἐπεβεβαίωσε ὁ Λανδέριχος μὲ σταθερὰ φωνή.

—Καὶ ὁ δοὺξ ἀπὸ τί πέθανε; τὸν ρώτησε πάλι σὲ λίγο.

—Ὁ δοὺξ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό του, χτύπησε ἄσχημα καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα πέθανε...

—Ἆ! ἔκανε ἡ βασίλισσα. Ὅπως μάλιστα μοῦ εἶπαν, βρισκόσαστε καὶ σεῖς κοντά του, ὅταν ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό του.

Ἡ Φρεδεγόνδη δὲν χόρταινε νὰ κυττάζη τὸν νέο ὅσο μιλοῦσε.

—Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, τῆς ἀπάντησε ὁ Λανδέριχος. Ἐγὼ τὸν ἐσήκωσα καὶ προσκάλεσα τοὺς χωρικούς, οἱ ὁποῖοι τὸν μετέφεραν ἑτοιμοθάνατο στὸν πύργο του.

—Ἆ! εἶπε χαμογελῶντας πονηρὰ ἡ Φρεδεγόνδη. Ὡραῖα! Ξέρετε ὅμως τί μοῦ εἶπε μιὰ μάγισσα πολὺ ἱκανὴ στὴν τέχνη της, τὴν ὁποία συμβουλεύομαι συχνά, γιὰ τὸ θάνατο τοῦ δουκὸς καὶ τῆς δουκίσσης τοῦ Ρωσέν.

—Τί σᾶς εἶπε, Μεγαλειοτάτη; τὴ ρώτησε ὁ Λανδέριχος χλωμιάζοντας.

—Μοῦ εἶπε, ἀποκρίθηκε ἡ βασίλισσα, ὅτι ὁ δοὺξ ἐδηλητηρίασε τὴ δούκισσα, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ ἐπειδὴ ἀγαποῦσε σᾶς καὶ τὸν ἐπρόδιδε... Μοῦ εἶπε ἀκόμα ὅτι ἐσεῖς σκοτώσατε τὸ δοῦκα γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆτε, ἐπειδὴ δηλητηρίασε τὴν ἀγαπημένη σας... Καὶ τώρα, μεταξύ μας, τί λέτε σεῖς γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε ἡ μάγισσα;...

Ὁ Λανδέριχος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμία του, κύτταξε κατάματα τὴ βασίλισσα καὶ φαινόταν σὰν νὰ μὴν εἶχε πτοηθεῖ καθόλου ἀπὸ τὸ τρομερό της κατηγορητήριο. Ὅταν δὲ ἐκείνη ἔπαψε νὰ μιλάη, τῆς ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνή:

—Μεταξύ μας, σκέπτομαι ὅτι, ἂν ἕνα πρόσωπο τῆς σειρᾶς μου εἶχε τολμήσει νὰ προφέρη μπροστά μου τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἴπατε πρὸ ὀλίγου, Μεγαλειοτάτη, θὰ τὸ ἔκανα νὰ καταπιῆ τὰ λόγια του, σφίγγοντάς του τὸ λαιμὸ καὶ στέλνοντάς το στὸν ἄλλο κόσμο...

Ἡ Φρεδεγόνδη, ἀκούγοντας τὴν ἀπάντησι αὐτὴ τοῦ ἀρχικυνηγοῦ τοῦ συζύγου της, σηκώθηκε ἐπάνω ἀπειλητικὴ καὶ εἶπε:

—Ναί, μὰ σοῦ μιλάω ἐγώ... ἡ βασίλισσα... ἡ βασίλισσά σου, Λανδέριχε! Τί μοῦ ἀπαντᾷς λοιπόν;

Ὁ Λανδέριχος γονάτισε ἀργὰ μπροστά της καὶ τῆς ἀπάντησε:

—Ἀπαντάω στὴ βασίλισσά μου ὅτι εἶμαι δοῦλος της καὶ ὅτι ἂν μὲ κρίνη ἔνοχο ἐπειδὴ σκότωσα ἐκεῖνο ποὺ σκότωσε τὴ γυναῖκα του, εἶμαι ἕτοιμος νὰ βαδίσω πρὸς τὸ μαρτύριο.

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Λανδερίχου, ἡ Φρεδεγόνδη μαλάκωσε ἀμέσως καὶ τὰ χαρακτηριστικά της ἐπῆραν γλυκύτερη ἔκφρασι...

—Ὡραῖα, ψιθύρισε..

Ἔπειτα, ἀκουμπῶντας τὸ χέρι της στὰ σγουρὰ μαλλιὰ τοῦ Λανδερίχου, ψιθύρισε χαμογελῶντας:

—Ἡσύχασε! Μὴ φοβᾶσαι τίποτε! Δὲν θέλω τὸ κακό σας.

—Ὤ! ἔκανε ὁ Λανδέριχος. Δὲν ἐφοβήθηκα οὔτε στιγμὴ ἀπὸ μέρους σας, Μεγαλειοτάτη. Τὸ νοιώθω πῶς δὲν θέλετε τὸ κακό μου...

—Ἀλήθεια;... Ἀλήθεια; εἶπε ἡ βασίλισσα.

Καὶ συγχρόνως κατέβασε τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ νέου καὶ τὸ ἔφερε στὸ στῆθος του, στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς.

—Πράγματι, δὲν φοβηθήκατε, εἶπε, γιατὶ δὲν βλέπω νὰ χτυπάη δυνατὰ ἡ καρδιά σας.

Σιωπὴ ἐπακολούθησε...

Ἡ Φρεδεγόνδη, ἐξακολουθῶντας νὰ ἔχη τὸ χέρι της ἐπάνω στὴν καρδιὰ τοῦ Λανδερίχου, τὸν ἐκύτταζε κατάματα.

—Λοιπόν, τοῦ εἶπε σὲ λίγο, ἀγαποῦσες τὴ δούκισσα τοῦ Ρωσέν;

—Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη...

—Ἦταν ὡραία;...

—Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ὁ νέος. Μὰ ὄχι...

Δὲν ἀποτελείωσε ὅμως τὴ φράσι του. Γι' αὐτό, ἡ βασίλισσα τὸν ἐρώτησε:

—Τί ἤθελες νὰ πῆς;...

—Ἤθελα νὰ πῶ, τῆς ἀπάντησε ὁ Λανδέριχος, ὅτι ἦταν ὡραία, μὰ ὄχι σὰν καὶ σᾶς...

—Ὤ! ἔκανε ἡ Φρεδεγόνδη. Εἶσαι κόλακας, Λανδέριχε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι πειὰ ὡραία. Δὲν εἶμαι πειὰ νέα... Κλείνω σὲ λίγο τὰ σαράντα... Δὲν εἶμαι πειὰ ἄξια ν' ἀγαπηθῶ... Μὰ πές! Γιατί ἡ καρδιά σου χτυπάει τώρα γρήγορα;

—Διαψεύδει αὐτὸ ποὺ εἴπατε πρὸ ὀλίγου, Μεγαλειοτάτη...

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Λανδέριχε... Δὲν σὲ καταλαβαίνω... Μίλα... Μίλα μου!...

Καί, καθὼς τοῦ μιλοῦσε, ἔγερνε ὁλοένα πρὸς τὸν νέο...

Μὰ ὁ Λανδέριχος δὲν τῆς ἀπάντησε... Ἔκανε κάτι καλύτερο... Τὴν ἔσφιξε μέσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἔνωσε τὰ χείλη του μὲ τὰ δικά της...

Ἡ Φρεδεγόνδη ἔννοιωσε τότε μιὰ ἀνατριχίλα νὰ περνάη ὅλο της τὸ κορμί...

Τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἦταν τὸ πρῶτο φίλημα τῆς ἀπιστίας της πρὸς τὸ σύζυγό της... Κάποια τύψις τὴν ἐβασάνιζε...

Μὰ ἡ τύψις αὐτὴ δὲν ἐβάσταξε πολὺ καὶ ρώτησε τὸ νέο μὲ σβυσμένη φωνή:

—Θὰ γίνης γιὰ πάντα δικός μου; Θὰ μ' ἀγαπήσης ὅσο ἀγαποῦσες τὴ δούκισσα...

—Ὤ, πολὺ περισσότερο! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Πρόσεχε, τοῦ εἶπε. Θὰ εἶμαι πολὺ ἀπαιτητική.

—Θὰ σᾶς δώσω περισσότερα ἀπ' ὅσα μπορεῖτε νὰ μοῦ ζητήσετε...

(Ἀκολουθεῖ).

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

Η ΑΡΑΧΝΗ

Ὁ Ἑρμολάϊ Μακὼφ ἦταν ἕνας γέρος ἔμπορος ἀρχαιοτήτων, ψηλός, ἀδύνατος καὶ ἴσιος σὰν τηλεγραφικὸς στῦλος. Περπατοῦσε σὰν στρατιώτης σὲ παράταξι, καρφώνοντας παντοῦ τὰ πελώρια βωδίσια μάτια του, τῶν ὁποίων τὸ ἀκαθόριστο χρῶμα — ἕνα χρῶμα γκρίζο γαλαζωπό — εἶχε κάτι τὸ θλιβερὸ καὶ μαραμένο. Μοῦ φαινόταν ἠλίθιος καὶ γι' αὐτὸ μὲ εἶχε πείσει μιὰ περίεργη ἰδιοτροπία του, ἂν μπορῶ νὰ τὴν πῶ ἔτσι. Μοῦ ἔφερνε συχνὰ γιὰ πούλημα εἴτε ἕνα καλαμάρι, εἴτε ἕνα παλαιὸ κύπελλο, εἴτε ἕνα ἀρχαῖο νόμισμα. Ἀφοῦ συζητούσαμε ἐπὶ ὧρες γιὰ τὴν τιμή του καὶ ὑποχωροῦσε στὸ τέλος στὰ παζάρια μου, σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ ἔλεγε ἔξαφνα μὲ τὴν ὑπόκωφη καὶ βαθειὰ φωνή του:

— Ὄχι, δὲν δέχομαι.

— Γιατί; τὸν ρωτοῦσα ἐγώ.

— Δὲν ἔχω πειὰ ὄρεξι νὰ τὸ πουλήσω.

— Τότε γιατί συζητούσαμε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα;

Ἐκεῖνος, χωρὶς ν' ἀπαντήση, ἔχωνε τὸ ἀντικείμενο ποὺ εἶχε γιὰ πούλημα μέσ' στὴν ἀτελείωτη τσέπη του, ἀναστέναζε βαθειὰ καὶ ἔφευγε χωρὶς νὰ μὲ χαιρετήση σὰν ἄνθρωπος θυμωμένος ὑπερβολικά. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα, καὶ πολλὲς φορὲς ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ξαναγύριζε ἔξαφνα τὸ ἀντικείμενο ἐπάνω στὸ τραπέζι, λέγοντας:

— Πάρ' το...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ τὸ πούλησες τὴν ἄλλη φορά;

— Δὲν εἶχα τότε ὄρεξι, ἀπαντοῦσε στερεότυπα.

Δὲν ἦταν καθόλου ἄπληστος, δειχνόταν γενναιόδωρος πρὸς τοὺς ζητιάνους, μὰ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του δὲν ἐλάβαινε καμμιὰ φροντίδα. Χειμῶνα-καλοκαίρι φοροῦσε ἕνα παληοσάκκακο, ἕνα κασκέτο τριμμένο καὶ τρύπιες μπότες. Κατοικία ὡρισμένη δὲν εἶχε, γιατὶ πήγαινε ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία, ἀπὸ τὸ Νίζνι στὸ Μουρόμ, ἀπὸ τὸ Μουρὸμ στὸ Σουζντάλ, στὸ Ροστόβιο, στὸ Γιαροσλὰβ καὶ πάλι ἐμφανιζόμενος στὸ Νίζνι, ὅπου κατάλυε στὰ κακοφημισμένα σπίτια τῆς συνοικίας Μπουμώνοφ. Ἐκεῖ κατοικοῦσαν κάθε λογῆς ἄνθρωποι, ἔμποροι καναρινιῶν, κατάσκοποι καὶ διάφορα ὕποπτα ὑποκείμενα ποὺ ζητοῦσαν τὴν εὐτυχία τους στὰ ναρκωτικά, ξαπλωμένοι ἐπάνω σὲ ξεκοιλιασμένα ντιβάνια καὶ περιβαλλόμενοι ἀπὸ σύννεφα καπνῶν. Ἀνάμεσα στ' ἀνθρώπινα αὐτὰ συντρίμμια, ὁ Μακὼφ ἀπολάμβανε ἐξαιρετικῆς ὑπολήψεως, γιατὶ ἦταν μεγάλος ταξειδιώτης καὶ ἤξερε νὰ διηγῆται τὰ πράγματι ὡραῖα. Ἀγαποῦσε πρὸ πάντων νὰ διηγῆται τὶς οἰκονομικὲς καταστροφὲς τῶν μεγάλων ἀρχοντικῶν οἰκογενειῶν.

* * *

Μιὰ καταχνιασμένη νύχτα τοῦ φθινοπώρου, συνάντησα τὸ Μακὼφ στὸ πλοῖο ποὺ πήγαινε γιὰ τὸ Καζάν. Τὸ πλοῖο, τοῦ ὁποίου ἡ ρόδες μόλις ἐγύριζαν, προχωροῦσε ἀργά, στὰ τυφλά, ἀνάμεσα στὴν ὁμίχλη, ἀκολουθῶντας τὸ ρέμα. Μέσα στὸ γκρίζο νερὸ καὶ μέσα στὴ γκρίζα καταχνιά, τὰ φῶτα του χανόντουσαν, ἔσβυναν... Ἡ σειρῆνα του ἔβγαζε ἕνα οὔρλιασμα στριγγὸ καὶ ἀτελείωτο... Ἔνοιωθε κανεὶς νὰ τὸν πιέζη μιὰ ἀγωνία, ὅπως σὲ ἐφιάλτη τὸν ὕπνο...

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀριστουργηματικοῦ διηγήματος τῆς σελίδος αὐτῆς, Μάξιμος Γκόρκυ.

Ὁ Μακὼφ καθόταν πίσω, ὁλομόναχος, σὰν νὰ ἤθελε νὰ κρυφτῆ. Δὲν ἀργήσαμε νὰ πιάσουμε κουβέντα καὶ νά τί μοῦ διηγήθηκε τότε:

— Εἰκοσιτρία ὁλόκληρα χρόνια τώρα ζῶ μέσα σ' ἕνα συνεχῆ φόβο, ὁ ὁποῖος δὲν μὲ ἀφίνει στιγμὴ σὲ ἡσυχία... Αὐτὸς ὁ φόβος, κύριε, δὲν εἶνε συνηθισμένος... Ἀκοῦστε... Μιὰ ψυχὴ ξένη κατοικεῖ μέσα στὸ σῶμα μου... Μὰ ἂς σᾶς πῶ τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους... Θὰ ἤμουν, κύριε, καμμιὰ τριανταριὰ χρόνων, ὅταν κατοικοῦσα στὸ σπίτι μιᾶς γυναίκας, ποὺ χωρὶς ἄλλο ἦταν μάγισσα. Ὁ σύζυγός της, ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, ἦταν ἄρρωστος, ἑτοιμοθάνατος. Τὴ νύχτα ποὺ ἐκεῖνος πέθανε, ἐνῶ ἐγὼ κοιμόμουνα, αὐτὴ ἡ καταραμένη διαβολογυναῖκα, ἔβγαλε τὴν ψυχή μου ἀπὸ τὸ σῶμα μου καὶ ἔχωσε μέσα σ' αὐτὸ τὴν ψυχὴ τοῦ συζύγου της... Εἶχε τὸ λογαριασμό της καὶ τὄκανε αὐτό... Ὁ σύζυγός της ἦταν πιὸ τρυφερὸς ἀπὸ μένα πρὸς αὐτή... Ἔτσι, μόλις ὁ ἄνδρας της πέθανε, κατάλαβα ὅτι δὲν ἤμουν πειὰ ὁ ἴδιος ἄνθρωπος... Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι τὴ γυναῖκα αὐτὴ δὲν τὴν ἀγαποῦσα καθόλου... Διασκέδαζα μόνο μαζύ της. Αὐτὸ εἶν' ὅλο... Καὶ νά ἔξαφνα ποὺ ἔννοιωσα τὴν ψυχή μου νὰ τραβιέται πρὸς αὐτή... Τί εἶχε συμβεῖ λοιπόν; Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν μοῦ ἄρεσε, μὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεκολλήσω ἀπ' αὐτή.. Συγχρόνως ὅλα μου τὰ καλὰ προτερήματα εἶχαν διαλυθεῖ σὰν καπνὸς καὶ μιὰ ἄγνωστη θλίψη μὲ πλημμύρισε... Ἔγινα δειλὸς μὲ τὴ γυναῖκα αὐτὴ καὶ ὁλόγυρά μου ὅλα μοῦ φαινόντουσαν γκρίζα, σὰν σκεπασμένα ἀπὸ στάχτη, μὰ τὸ πρόσωπο τῆς διαβολογυναίκας αὐτῆς ἔλαμπε σὰν φωτιά... Τὴ νύχτα ἔπαιζε μαζύ μου, παρασύροντάς με στὴν ἁμαρτία... Καὶ τότε, γιὰ πρώτη φορά, κατάλαβα ὅτι μοῦ εἶχε ἀλλάξει τὴν ψυχή... Ἀπὸ τότε ζῶ μὲ τὴν ψυχὴ ἑνὸς ἄλλου... Μὰ ἡ δική μου ἡ ἀληθινὴ ψυχή μου, τί ἔγινε λοιπόν; Τί ἔγινε ἡ ψυχὴ ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός;

Ἡ σειρῆνα ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζη στριγγά, θλιβερά, ἀπεγνωσμένα. Ὁ σύντροφός μου στάθηκε λίγο κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

— Τόσο φοβήθηκα, ὅταν κατάλαβα ὅτι δὲν εἶχα πειὰ τὴν ψυχή μου, ὥστε πῆγα στὸ σταῦλο, ἔκανα μιὰ θηλειὰ καὶ τὴν κρέμασα σ' ἕνα δοκάρι... Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ τὴν περνοῦσα στὸ λαιμό μου μιὰ πλύστρα μὲ εἶδε, ἔβαλε τὶς φωνὲς κι' ἔτσι ἦρθαν καὶ μ' ἔσωσαν ἀπ' τὸ θάνατο... Μὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶδα νὰ παρουσιάζεται μπροστά μου ἕνα περίεργο πλᾶσμα, μιὰ ἀράχνη μὲ ἔξη πόδια, μεγάλη σὰν μικρὸς τράγος, μὲ γένεια, μὲ κέρατα, μὲ στῆθος γυναίκας καὶ μὲ τρία μάτια: Δύο στὸ κεφάλι καὶ τὸ τρίτο στὴ μέση τοῦ στήθους της. Ἀπὸ τότε, ὅπου πηγαίνω, ἡ ἀράχνη αὐτὴ μὲ παρακολουθεῖ μὲ τὰ ἔξη πόδια της... Ἔχει γίνει ὁ ἴσκιος. Κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα δὲν τὴ βλέπει... Νά την ἐκεῖ!... Τὴ βλέπεις; Νά την!...

Ἁπλώνοντας τὸ χέρι του πρὸς τ' ἀριστερά, ὁ Μακὼφ χάϊδεψε ἕνα πρᾶγμα μέσ' στὸν ἀέρα, κι' ἔπειτα σκουπίζοντας τὸ χέρι του στὸ γόνατό του, εἶπε:

— Εἶνε μουσκεμένη τώρα ἀπ' τὴν ὑγρασία...

— Ὥστε ζῇς εἰκοσιτρία χρόνια μὲ μιὰ ἀράχνη; τὸν ἐρώτησα.

— Εἰκοσιτρία ἀκριβῶς, μοῦ ἀπάντησε. Μὲ νομίζεις γιὰ τρελλό; Νά την, ἐκεῖ! Νά την ἡ ἀράχνη μου, ὁ φύλακάς μου!

— Καὶ δὲν ἐμίλησες γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα σὲ κανένα γιατρό;

— Μὰ τί θὰ μποροῦσε, κύριε, νὰ κάνη στὴν περίστασι αὐτὴ ἕνας γιατρός; Δὲν εἶνε οὔτε ἀπόστημα νὰ τὸ κόψη μὲ τὸ νυστέρι του, οὔτε πληγὴ νὰ τὴ γιάνη μὲ τὰ φάρμακά του... Πρῶτα-πρῶτα, ὁ γιατρὸς δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε τὴν ἀράχνη μου...

— Καὶ σοῦ μιλάει αὐτὴ ἡ ἀράχνη; τὸν ἐρώτησα.

Ὁ Μακὼφ μὲ κύτταξε μὲ περιέργεια καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Μὲ κοροϊδεύεις; Πῶς μιὰ ἀράχνη θὰ μποροῦσε νὰ μιλήση. Μοῦ δόθηκε γιὰ νὰ μὲ φοβίζη, γιὰ νὰ μὴ μπορῶ νὰ διαθέτω τὸν ἑαυτό μου καὶ γιὰ νὰ μὴ χάσω μιὰ ψυχὴ ποὺ δὲν εἶνε δική μου... Γιατί, ὅπως σᾶς εἶπα, ἔχω μέσα μου, μιὰ ψυχὴ ποὺ δὲν μοῦ ἀνήκει, μιὰ ψυχὴ κλεμμένη... Πᾶνε καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια, ποὺ θέλησα κάποτε νὰ πνιγῶ... Ἐρρίχτηκα ἀπὸ μιὰ βάρκα μέσ' στὴ θάλασσα, μὰ ἡ ἀράχνη μὲ γάντζωσε μὲ τὰ ἔξη πόδια της κι' ἔτσι βρέθηκα γιὰ μερικὲς στιγμὲς κρεμασμένος πάνω ἀπ' τὰ νερά. Οἱ ναῦτες ποὺ μ' ἔπιασαν κατόπιν μοῦ ἔλεγαν ὅτι τὸ σακκάκι μου πιάστηκε ἀπὸ τὸ σκαρμὸ τῆς βάρκας καὶ ἔτσι σώθηκα... Μὰ νά, κύριε, ὁ σκαρμὸς ποὺ μ' ἔσωσε...

Καί, λέγοντας αὐτὰ ὁ Μακώφ, ἅπλωσε πάλι τὸ χέρι του καὶ χάϊδεψε τὴ φανταστικὴ ἀράχνη του...

Ἐγὼ σώπαινα μὴ ξέροντας τί νὰ πῶ σ' ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ εἶνε ἐντελῶς τρελλός, ζοῦσε πλάϊ-πλάϊ μ' ἕνα τόσο παράδοξο πλᾶσμα τῆς φαντασίας του.

— Θὰ ἤθελα ἀπὸ πολὺν καιρὸ νὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μοῦ εἶπε σὲ λίγο γλυκὰ σὲ τόνο ἱκεσίας. Ἐσὺ ἔχεις διαβάσει πολλὰ πράγματα καὶ πιστεύω στὰ λόγια σου... Πές μου λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, ποιὸς μοῦ τὴν ἔστειλε τὴν ἀράχνη αὐτή... Ὁ Θεὸς ἢ ὁ Διάβολος;

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀπάντησα.

— Θὰ ἔπρεπε νὰ σκεφθῇς λίγο πρὶν μοῦ ἀπαντήσῃς... Ἐγὼ νομίζω ὅτι μοῦ τὴν ἔστειλε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ φυλάη καὶ νὰ διατηρῆ τὴν ψυχὴ τοῦ ἄλλου ποὺ ἔχω μέσα μου... Δὲν θέλησε νὰ μοῦ στείλῃ ἕναν ἄγγελο, γιατὶ δὲν εἶμαι ἄξιος αὐτῆς τῆς τιμῆς... Ἔτσι μοῦ ἔστειλε τὴν ἀράχνη... Εἶνε, ξέρεις, τρομερή... Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσα νὰ τὴ συνηθίσω...

Καί, βγάζοντας τὸ κασκέτο του ὁ Μακώφ, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ εἶπε σὲ σιγανὴ φωνή, μὲ θέρμη:

— Μέγας καὶ παντοδύναμος ὁ Κύριός μας...

... Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, μιὰ φεγγαροφώτιστη νύχτα, συνάντησα τὸ Μακὼφ σ' ἕνα ἀπόμερο δρόμο τοῦ Νίζνι-Νοβγορόντ. Βάδιζε στὸ στενὸ πεζοδρόμιο, κοντὰ στὸν τοῖχο, σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀφίνη θέσι σὲ κάποιον ποὺ περπατοῦσε δίπλα του.

— Ἔ, λοιπόν; τὸν ρώτησα. Ἡ ἀράχνη σου τί γίνεται; Ζῇ πάντοτε...

Ὁ γέρος χαμογέλασε, ἔσκυψε λίγο καί, χαϊδεύοντας μὲ τὸ χέρι του τὸν ἀέρα, μοῦ ἀπάντησε:

— Μὰ νά την!... Περπατάει πλάϊ μου!...

Ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, στὸ 1905, ἔμαθα ὅτι ὁ Μακὼφ δολοφονήθηκε καὶ ληστεύθηκε μιὰ νύχτα σ' ἕνα ἔρημο δρόμο τῆς Μπαλάχνας.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΚΟΡΚΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μιὰ Ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα παρέχει τὶς ἀκόλουθες συμβουλὲς στὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ θέλουν νὰ διατηρήσουν τὴν ἀγάπη τῶν συζύγων των. Ἂς τὶς ἀκούσουν κι' ἡ Ἑλληνίδες:

Νὰ ντύνεστε ὅπως ντυνόσαστε πρὶν παντρευτῆτε.

Νὰ μὴ παρουσιάζεστε ποτὲ στὸ πρόγευμα ἀχτένιστες ἢ μὲ λερωμένο φόρεμα.

Νὰ στολίζεστε μόνον ὅσο σᾶς ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ συζύγου σας.

Νὰ ἀποφεύγετε κάθε δυσάρεστο θέμα συνομιλίας στὸ τραπέζι.

Νὰ φροντίσετε νὰ γνωρίσετε τὸ χαρακτῆρα τοῦ συζύγου σας καὶ νὰ καταλαβαίνετε πότε πρέπει νὰ τοῦ ἀποτείνετε τὸ λόγο καὶ πότε ὄχι.

Νὰ μὴν τὸν ἐπικρίνετε ὅταν εἶνε καὶ ἄλλοι παρόντες καὶ νὰ μὴ μαλώνετε μαζύ του στὸ δρόμο.

Νὰ μὴν παραμελῆτε νὰ τὸν κολακεύετε κάποτε, ἂν ξέρετε ὅτι τοῦ ἀρέσουν ἡ κολακεῖες.

Νὰ μὴν ἐξετάζετε ποτὲ τὶς προσωπικὲς ὑποθέσεις τοῦ συζύγου σας καὶ νὰ μὴν ἀνοίγετε τὶς ἐπιστολές του.

Νὰ μὴν τὸν κατηγορεῖτε ὅτι ἐρωτοτροπεῖ, ὅταν τὸν ἰδῆτε νὰ μιλάῃ μ' ἄλλη γυναῖκα. Δὲν ὑπάρχει πιὸ δυστυχισμένη γυναῖκα ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ὑποψιάζεται τὸν ἄνδρα της.

Νὰ μὴν ἀφίνετε νὰ πέφτῃ κάτω τὸ μαντῆλι σας ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὸ σηκώσῃ ὁ ἄνδρας σας.

***ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ** σὲ ἐξαιρετικῶς καλὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλοκλήρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιὰ καὶ εἰκόνας (χαλκογραφίας, λιθογραφίας κ.τ.λ.). Ἐπίσης περιοδικὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦ 1900, ἐφημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας.*

ΕΚΛΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ μεγάλος τραγωδὸς κι' ὁ νεαρὸς ἠθοποιός. Οἱ πρέσβεις τοῦ Δουκὸς τῆς Σαβοΐας. Πῶς ἐβγῆκαν.... ἀσπροπρόσωποι. Τὸ πασάλειμμα μὲ τὴν κρέμα! Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας καὶ ὁ ἀναιδὴς αὐλικός. Πῶς τὸν ἔστειλε στὴν ἐξορία. Ἡ φιλοξένεια τοῦ Βολταίρου ἀπὸ τὸ βασιλέα Στανίσλαο. Ὁ Ναπολέων καὶ ἡ κυρίες. Ἕνας ἀκατάδεκτος εὐγενής, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἕνας νεαρὸς ἠθοποιὸς παρεκάλεσε κάποτε τὸ διάσημο τραγωδὸ Ποτιὲ νὰ παρευρεθῇ σὲ μιὰ παράστασι, στὴν ὁποία θὰ ὑπεδύετο ἕνα ρόλο, τὸν ὁποῖο ὁ μέγας τραγωδὸς εἶχε «κρεάρει» πρῶτος πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια.

Ὅταν ἡ παράστασις ἐτελείωσε, ὁ Ποτιὲ ἐπῆγε στὰ παρασκήνια καὶ εἶπε στὸ νεαρὸ συνάδελφό του:

— Ὡραῖα ἔπαιξες, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω ἕνα πρᾶγμα, φίλε μου. Γιὰ ποιὸ λόγο στὶς δραματικώτερες στιγμὲς τοῦ ἔργου ἐκούτσαινες καὶ ἔσκυβες ὁλοένα καὶ κρατοῦσες τὸ πόδι σου;

— Μά, κύριε, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἠθοποιός, κι' ἐσεῖς τὸ ἴδιο ἐκάνατε ὅταν πρωτοπαίξατε τὸν ρόλο αὐτό... Ἐσεῖς μάλιστα ἐσκύβατε πολὺ περισσότερο ἀπὸ μένα...

— Ἠλίθιε! φώναξε τότε ὁ μέγας καλλιτέχνης. Ἐγὼ ἔσκυβα καὶ κρατοῦσα τὸ πόδι μου, γιατὶ ἁπλούστατα... εἶχα ἕνα ρευματισμὸ ποὺ μὲ εἶχε τρελλάνει στοὺς πόνους!...

* * *

Ὅταν οἱ πρέσβεις τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας ἐπῆγαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν Πάπα γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ δώσῃ τὴν εὐλογία του στὸν κύριό τους, σκέφτηκαν, γιὰ νὰ τὸν καλοπιάσουν, νὰ τοῦ κάνουν ὡς δῶρο τὸ καλύτερο προϊὸν τοῦ τόπου τους. Κι' ἐπειδὴ ἡ Σαβοΐα φημίζεται γιὰ τὶς ὡραῖες της... κρέμες, ἀποφάσισαν νὰ τοῦ προσφέρῃ ὁ καθένας τους ἀπὸ μιὰ πιατέλλα μὲ κρέμα!

Ἐφόρεσαν λοιπὸν τὶς ἐπίσημες στολές τους, ἐπῆραν καθένας τους ἀπὸ μιὰ ἀσημένια πιατέλλα γεμάτη κρέμα καὶ διευθύνθηκαν στὸ Βατικανό.

Ὅταν βρέθηκαν στὸν προθάλαμο τοῦ γραφείου τοῦ Ποντίφηκος, ὁ πρόεδρός τους κ. ντὲ Ρακονὶς τοὺς εἶπε:

— Προσέξατε μὴ τυχὸν κάνετε καμμιὰ γκάφφα! Νὰ κάνετε ὅ,τι κάνω ἐγώ!... Πρέπει νὰ βγοῦμε ἀσπροπρόσωποι!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ ὁ ἰδιαίτερος ὑπηρέτης τοῦ Πάπα τοὺς ἀνάγγειλε στὴν Παναγιότητά του.

Πρῶτος προχώρησε γιὰ νὰ μπῆ μέσα ὁ κ. ντὲ Ρακονίς. Στὴν εἴσοδο τοῦ γραφείου ὅμως ὑπῆρχε ἕνα σκαλοπατάκι. Ὁ κ. ντὲ Ρακονὶς δὲν τὸ ἀντελήφθη, ἐσκόνταψε καὶ καθὼς ἔσκυψε γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία του... ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό του ἐβουτήχθε μέσα στὴν κρέμα! Οἱ ἄλλοι πρέσβεις τότε, θυμήθηκαν ὅ,τι τοὺς εἶχε συστήσει προηγουμένως. Καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρό... ἐβούτηξαν κι' αὐτοὶ τὰ πρόσωπά τους μέσα στὴν πιατέλλα μὲ τὴν κρέμα ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους.

Ὁ Πάπας, μόλις τοὺς εἶδε πασαλειμμένους ἔτσι, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του. Ὅσο δὲ ἔβλεπε τὴν ἔκπληξί τους γιὰ τὴν ἱλαρότητα ποὺ εἶχε προκαλέσει ἡ ἐμφάνισί τους, τόσο περισσότερο τὸν κυρίευαν τὰ γέλια. Καὶ χρειάστηκε νὰ περάσῃ κάμποση ὥρα γιὰ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐχή του.

* * *

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Γ' τῆς Ἀγγλίας ἦταν πολὺ ἀφελὴς πρὸς τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἔδινε πολὺ θάρρος. Τίποτε ὅμως δὲν τὸν δυσαρεστοῦσε περισσότερο ὅσο, ὅταν κανένας ἀπ' αὐτούς, ἔκανε κατάχρησι τῆς καλοσύνης του.

Ὅταν δὲν ἦταν ἀκόμα παρὰ διάδοχος τοῦ θρόνου, κάποιος εὐνοούμενός του, ὁ κόμης Β..., τοῦ εἶπε μιὰ μέρα:

— Δὲν χτυπᾷς τὸ κουδοῦνι σὲ παρακαλῶ. Θὰ ἤθελα νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπηρέτης νὰ τοῦ πῶ νὰ μοῦ φέρῃ ἕνα ποτῆρι νερό...

Ὁ πρίγκηψ ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι χωρὶς νὰ δείξῃ πὼς εἶχε διόλου πειραχτεῖ ἀπὸ τὴν ἀνάρμοστη οἰκειότητα τοῦ εὐνοουμένου του.

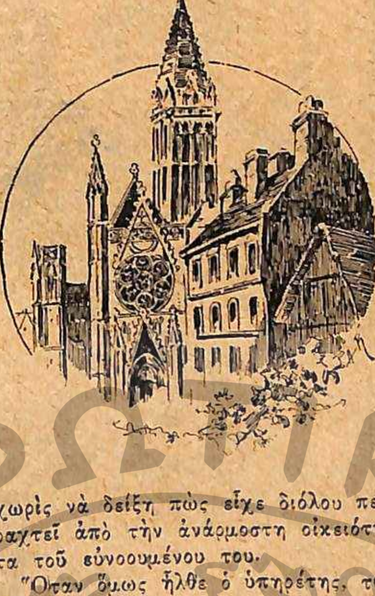

Ὅταν ὅμως ἦλθε ὁ ὑπηρέτης, τοῦ εἶπε:

— Ὁ κ. κόμης πρόκειται νὰ φύγῃ γιὰ τὰ κτήματά του τῆς Σκωτίας... Εἰδοποίησε νὰ ἔλθῃ ἀμέσως τὸ ἁμάξι του νὰ τὸν πάρῃ... Θὰ φύγῃ τώρα ἀμέσως!

Ἔτσι ὁ πρίγκηψ ἐξώριζε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία τὸν ἀναιδῆ κόμητα.

* * *

Ὁ Ναπολέων δὲν ἦταν καθόλου εὐγενικὸς ἀπέναντι τῶν κυριῶν. Σπανίως εὕρισκε νὰ τοὺς ἀπευθύνῃ ἕνα κολακευτικὸ λόγο. Τὶς περισσότερες φορὲς μάλιστα τοὺς ἔλεγε φράσεις σὰν κι' αὐτές:

— Ἆ, Θεέ μου, τί κόκκινα ποὺ εἶνε τὰ χέρια σας!

Ἤ:

— Τί ἀπαίσιο τὸ χτένισμά σας. Ποιὸς σᾶς τἄκανε τὰ μαλλιά σας σ' αὐτὸ τὸ χάλι;... Μὰ δὲν φορᾶτε καὶ κανένα ἄλλο φόρεμα; Εἴκοσι φορὲς σᾶς ἔχω δεῖ μ' αὐτὸ ἐδῶ!

Ὅταν ἦταν αὐτοκράτωρ, εἶπε σὲ κάποιο χορὸ στὴ χαριτωμένη καὶ ὡραιοτάτη δούκισσα ντὲ Σεβρέζ:

— Ἆ! ἆ! Τί ἄσχημο χρῶμα ποὺ ἔχουν τὰ μαλλιά σας!... Εἶνε πραγματικὰ ἀπαίσια...

— Πιθανόν, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ ἔξυπνη δούκισσα. Εἶνε ὅμως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ τὸ λέει αὐτὸ ἕνας ἄνδρας...

* * *

Ὁ Βολταῖρος ἐφιλοξενεῖτο κάποτε ἀπὸ τὸ βασιλέα τῆς Πολωνίας Στανίσλαο στὸν πύργο τῆς Λονεβίλ. Στὴν ἀρχή, ὁ βασιλεὺς κι' ὁ ποιητὴς τὰ περνοῦσαν πολὺ καλά. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ βασιλεὺς ἄρχισε νὰ βαρύεται τὴν παρατεινομένη αὐτὴ φιλοξενία. Πράγματι δὲ ὁ Βολταῖρος εἶχε κολλήσει σὰν στρεῖδι στὸ παλάτι ὅπου καλοπερνοῦσε τόσο καὶ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ διάθεσι νὰ φύγῃ. Ὁ βασιλεὺς τότε ἐκάλεσε τὸν οἰκονόμο τοῦ παλατιοῦ του Ἀλλιὸ καὶ τὸν ἐρώτησε ἂν ὑπῆρχε κανένα μέσον γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὸν ὀχληρὸ πλέον ξένο του.

— Ἡ νηστεία εἶνε τὸ μόνον μέσον! ἀπάντησε ὁ Ἀλλιό.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ δοκιμάσουν καὶ τὸ μέσον αὐτό.

Ἡ διαταγὲς τοῦ βασιλέως ἐξετελέσθησαν κατὰ γράμμα καὶ ὁ Γάλλος φιλόσοφος κινδύνευε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα. Μολονότι ὅμως ἀντιλαμβανόταν ὅτι εἶχε πέσει σὲ τελεία δυσμένεια, ὁ Βολταῖρος ἀντὶ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, ἔγραψε τὸ ἑξῆς μπιλλιέτο στὸν οἰκονόμο:

«Ὅταν ὁ Βιργίλιος ἐφιλοξενεῖτο ἀπὸ τὸν Αὔγουστο, ὁ οἰκονόμος τοῦ Αὐγούστου Ἀλίοττος ἐφρόντιζε νὰ μὴ τοῦ λείπῃ τίποτα...»

Καὶ μόνον ὅταν εἶδε ὅτι καὶ τὸ νέο του αὐτὸ κόλπο δὲν ἔπιασε, ὁ Βολταῖρος ἑτοίμασε τὶς ἀποσκευές του κι' ἐγκατέλειψε, τέλος πάντων, τὴν Αὐλὴ τοῦ Στανισλάου.

* * *

Ὁ δοὺξ τοῦ Κουαλὲν ἦταν ἄνθρωπος πολὺ ἔξυπνος, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐγωϊστὴς καὶ περήφανος. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, συνήθιζε νὰ λέῃ ὅτι δὲν χαιρετοῦσε ποτὲ κανένα πρῶτος.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ χτίσιμο τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων τοῦ Τριανόν, κάποιος αὐλικὸς ἐρώτησε τὸ δοῦκα ἐὰν τὰ νέα ἀνάκτορα τοῦ ἀρέσουν.

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ μ' ἀρέσουν. Δὲν τὰ εἶδα ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ δούξ.

— Ἐγὼ ὅμως ξέρω γιατὶ δὲν τὰ εἴδατε ἀκόμα, τοῦ εἶπε τότε ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος ἦταν παρὼν στὴ συζήτησι.

— Γιατί; ρώτησε ὁ δούξ.

— Γιατὶ τ' ἀνάκτορα τοῦ Τριανὸν δέν... ἔκαμαν τὸν κόπο νὰ ἔλθουν πρῶτα νὰ σᾶς ἐπισκεφθοῦν! ἀπάντησε γελῶντας ὁ βασιλεύς.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

III

Η ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ

Στὸ σπίτι τῆς Ἕλλης. Ὁ γυιός της Κλεόβουλος παρουσιάζεται μπροστά της, φέρνοντας μαζύ του τὴν Αὐλητρίδα. Στὴ συνομιλία παρίσταται καὶ ἡ Ξένη.

ΕΛΛΗ.— Ἐπὶ τέλους σὲ βλέπω, ἀγαπημένο μου παιδί, καμάρι καὶ ἔγνοια ἐκείνης ποὺ σὲ γέννησε...

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ, ***(δείχνοντας τὴν Αὐλητρίδα ποὺ ἀκουμπάει σ' ἕνα ἀνθισμένο πρεβάζι καὶ κυττάει δειλά...)*** Μητέρα, σὲ ἱκετεύω νὰ δεχθῇς εὐνοϊκὰ τὴ νέα αὐτὴ καὶ νὰ μεσολαβήσης γιὰ τὴν ἕνωσί μας στὸν πατέρα μου ;

Η ΞΕΝΗ.— Μήπως πρέπει ν' ἀποτραβηχτῶ ;... Μοῦ φαίνεται ἀδιακρισία τὸ νὰ κάθωμαι καὶ ν' ἀκούω τὶς οἰκογενειακές σας συζητήσεις.

ΕΛΛΗ.— Μεῖνε... Εἶσαι κι' ἐσὺ γυναῖκα καὶ μητέρα... Μὰ πῶς θέλεις, παιδί μου, νὰ κάνω τὸν πατέρα σου νὰ δεχθῇ γιὰ νύφη μιὰ ξένη, τῆς ὁποίας κανεὶς δὲν ξέρει τὴν καταγωγή... Ποῦ γεννήθηκε, ποιοὶ εἶνε οἱ γονεῖς τῆς ἀγαπημένης σου ;

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ.— Ἐγὼ δὲν ξέρω... Ρώτησέ την καλύτερα τὴν ἴδια...

ΕΛΛΗ, ***(πρὸς τὴν Αὐλητρίδα)***.— Μίλησε λοιπὸν ἐσύ, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σὲ μισήσω, γιατί μοῦ φαίνεσαι πολὺ θλιμμένη... Πές μου ποιὰ εἶσαι ;

Η ΑΥΛΗΤΡΙΣ, ***(μὲ μελαγχολία)***.- Ἀλλοίμονο ! Οὔτε ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν τὸ ξέρω... Σὲ ποιὲς ἀκτὲς γεννήθηκα, ποιοὶ εἶνε οἱ γονεῖς μου, ποιὸ τὄνομά μου, ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀγνοῶ...

Η ΞΕΝΗ, ***(σιγά, πρὸς τὸν ἑαυτό της)***.— Ἡ φωνή της μοῦ φέρνει μιὰ περίεργη ταραχή...

ΕΛΛΗ.— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες, κόρη μου ;

Η ΑΥΛΗΤΡΙΣ.— Ἀκοῦστε... Ἡ γυναῖκα, στὸ σπίτι τῆς ὁποίας κατοικῶ, δὲν εἶνε μητέρα μου... Μ' ἀγόρασε ὅταν ἤμουν ἀκόμα μικρούλα καὶ μ' ἀνάθρεψε ἀπὸ οἶκτο... Δὲν μὲ ἀνάθρεψε σὰν σκλάβα, ἀλλὰ σὰν ἐλεύθερη... Θυμᾶμαι ἀκόμα ὅτι οἱ γονεῖς μου ἦσαν πολὺ πλούσιοι καὶ κατοικοῦσαν σ' ἕνα μακρυνὸ νησί... Κάποτε ὅμως ποὺ ταξειδεύαμε, πειραταὶ προσέβαλαν τὸ πλοῖο μας καὶ μὲ ἅρπαξαν γιὰ νὰ μὲ πουλήσουν ὡς δούλη.

Η ΞΕΝΗ, ***(σιγά, στὸν ἑαυτό της)***.- Τί λέει ;... Τί λέει ἡ κόρη αὐτή ;

Η ΑΥΛΗΤΡΙΣ.— Ὡστόσο διατηρῶ ἀκόμα μιὰ ἐλπίδα νὰ ξαναβρῶ τοὺς γονεῖς μου. Ἔχω πάντοτε ἀπάνω μου ἕνα πολύτιμο ἀντικείμενο ποὺ θὰ χρησιμεύση ἴσως μιὰ μέρα γιὰ νὰ μ' ἀναγνωρίσουν οἱ γονεῖς μου...

Η ΞΕΝΗ, ***(μὲ ζωηρὴ φωνή, γεμάτη συγκίνησι)***.— Καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο ;

Η ΑΥΛΗΤΡΙΣ.— Εἶνε ἕνα μετάλλιο, ἀπάνω στὸ ὁποῖο βρίσκονται σκαλισμένα διάφορα μικροσκοπικὰ πρόσωπα. Παριστάνει δυὸ ὡραῖα παιδιά, τὰ ὁποῖα, καθισμένα στὶς ὄχθες ἑνὸς ποταμιοῦ, ἀνάμεσα στὶς ἀνθισμένες δάφνες, παίζουν...

Η ΞΕΝΗ, ***(συμπληρώνοντάς την)***. ...Καὶ τραβοῦν ἀπὸ τὰ κέρατα ἕνα μικρὸ ἐρίφι...

Η ΑΥΛΗΤΡΙΣ, ***(συνεχίζοντας)***.— Ἐνῶ ἕνας βοσκός, καθισμένος σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα παρακολουθεῖ γελαστὸς τὸ παιδικὸ αὐτὸ παιγνίδι.

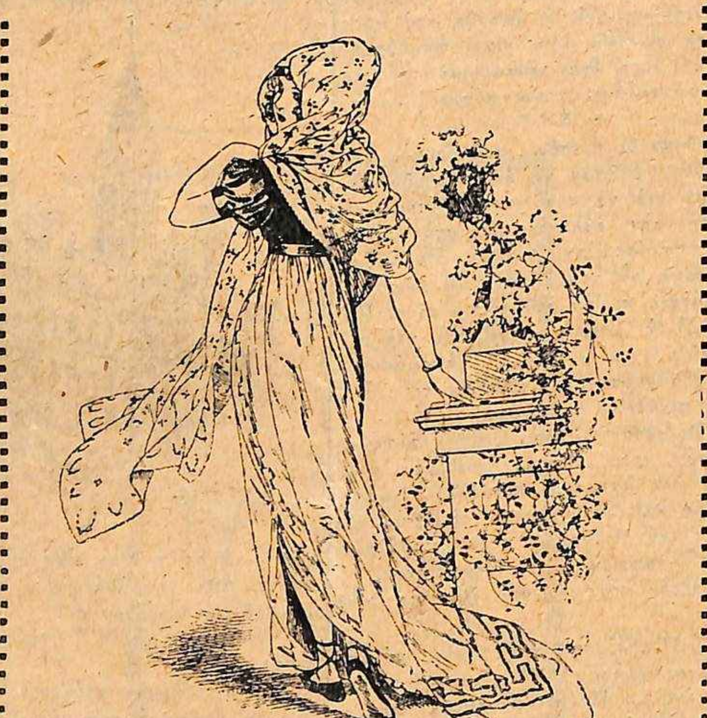

Ἀκουμπάει σ' ἕνα ἀνθισμένο πρεβάζι καὶ κυττάει δειλά...

Η ΞΕΝΗ.— Εἶπες ὅτι τὸ μετάλλιο αὐτὸ βρίσκεται στὴν κατοχή σου ;

Η ΑΥΛΗΤΡΙΣ, ***(βγάζοντας τὸ μετάλλιο ἀπὸ τὸν κόρφο της)***.— Ἰδού το !

Η ΞΕΝΗ.— Αὐτὸ εἶνε !... Εἶνε τὸ μετάλλιο ποὺ ἐγὼ ἡ ἴδια κρέμασα στὸ λαιμὸ τῆς κόρης μου ποὺ μοῦ ἅρπαξαν οἱ πειραταὶ τὴν ἐπαύριο τῆς γεννήσεώς της.

Η ΑΥΛΗΤΡΙΣ.— Μητέρα μου !... Μητέρα μου !...

Η ΞΕΝΗ.— Κόρη μου !... Κόρη μου !... Ἔλα νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου !... Σὲ ξαναβρίσκω λοιπὸν ἀγαπημένη μου κόρη, ἐσένα ποὺ ἡ ἀπώλειά σου μοῦ στοίχισε τόσα δάκρυα ;

ΕΛΛΗ.— Ὥστε ἔτσι λοιπόν, ἡ κόρη σου, τῆς ὁποίας θρηνοῦσες τὴν ἀπώλεια...

Η ΞΕΝΗ.— Μοῦ τὴν ξανάδωσαν αὐτὴ τὴ στιγμὴ οἱ Θεοί...

ΕΛΛΗ.— Ἀφοῦ λοιπὸν εἶνε ἀπὸ ἐλεύθερους γονεῖς καὶ μάλιστα ἀπὸ πατέρα Ἀθηναῖο, τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ γίνη σύζυγος τοῦ γυιοῦ μου... Ἂς πᾶμε ν' ἀναγγείλουμε αὐτὴ τὴν εὐχάριστη εἴδησι στὸν Κλινία. Νὰ μιὰ ἡμέρα ποὺ εἶνε δυὸ φορὲς ἡμέρα γιορτῆς. Τὸ ἀποψινὸ δεῖπνο θὰ εἶνε τὸ δεῖπνο τῶν ἀρραβώνων.

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ

Ἡ αἴθουσα εἶνε θαυμάσια διακοσμημένη. Ἀπάνω στὰ τραπέζια λάμπουν ἀσημένια σερβίτσια. Νεαροὶ ὑπηρέτες σερβίρουν τὰ φαγητὰ καὶ γεμίζουν τὰ κύπελλα.

ΚΛΙΝΙΑΣ.— Δεχθῆτε τὶς εὐχαριστίες μου ὅλοι ἐσεῖς ποὺ εἴχατε τὴν καλοσύνη νὰ τιμήσετε τὸ τραπέζι τοῦ Κλινία... Ἂς προσφέρουμε ἐν πρώτοις τὶς κανονισμένες σπονδὲς στοὺς Θεούς. Ἂς στεφανώσουμε τὰ μέτωπά μας μὲ ρόδα... Τὰ ρόδα μαραίνονται βέβαια, μὰ μιὰ βραδυὰ εὐτυχίας ἀφίνει πίσω της μι' ἀνάμνησι ποὺ ἀρωματίζει ὁλόκληρη τὴν ψυχή...

Η ΞΕΝΗ.— Κλινία, σοῦ ἀπευθύνω τὰ συγχαρητήριά μου... Τίποτε δὲν εἶνε πιὸ εὐχάριστο ἀπὸ τὸ νὰ βλέπη κανεὶς τὴ διακόσμησι αὐτῆς τῆς αἰθούσης... Ἡ λαμπρότης αὐτοῦ τοῦ συμποσίου τιμᾶ τόσο ἐσένα, ὅσο καὶ τὴν οἰκοδέσποινα.

ΕΛΛΗ.— Ἕνα συμπόσιο εἶν' ἕνα ἔργο τέχνης. Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ διαλέξη κανεὶς γι' αὐτὸ τοὺς πιὸ ἐκλεκτοὺς συνδαιτημόνες... Ἔπειτα τὰ φαγητὰ πρέπει νὰ εἶνε ἔτσι ταιριασμένα, ὥστε ἡ νοστιμάδα τοῦ ἑνὸς νὰ μὴ βρίσκεται σ' ἀντίθεσι μὲ τὴ νοστιμάδα... Πιὸ εὔκολα βρίσκει κανεὶς ἕνα καλὸ γραμματοδιδάσκαλο ἀπὸ ἕναν καλὸ μάγειρο...

ΚΛΙΝΙΑΣ.— Ἐκεῖνο ποὺ δίνει σ' ἕνα συμπόσιο ὅλη τὴ γοητεία του, εἶνε ὅτι συζητοῦν σ' αὐτὸ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος γιὰ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ θέματα. Τὰ φαγητά, τὰ κρασιὰ καὶ τἀρώματα προκαλοῦν στὸ κεφάλι μιὰ ἐλαφριὰ μέθη... Τότε ἡ ἰδέες γεννιοῦνται μόνες τους καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς συζητήσεως ξυπνάει μέσα μας...

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ.— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ὦ Κλινία, θὰ πῶ ὅτι ἡ φιλοσοφία εἶνε ἡ πιὸ πολύτιμη ἀπ' ὅλες τὶς ἐπιστῆμες... Μᾶς μαθαίνει νὰ διακρίνουμε τὴ φύσι τῶν αἰσθημάτων μας, νὰ γνωρίζουμε τὸν ἑαυτό μας, νὰ ξεχωρίζουμε τὸ δίκαιο ἀπὸ τὸ ἄδικο...

Ο ΣΟΦΙΣΤΗΣ.— Δὲν ὑπάρχει δίκαιο καὶ ἄδικο... Ὅλα μποροῦν νὰ μᾶς φαίνωνται δίκαια ἢ ἄδικα, σύμφωνα μὲ τὰς νέας μεθόδους τῆς λογικῆς, τὶς ὁποῖες διδάσκουμε στοὺς νέους...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.— Καλύτερο κι' ἀπὸ τὸ νὰ λογικευόμαστε εἶνε νὰ δημιουργοῦμε μὲ τὴ φαντασία μας ἔργα τέχνης ἀθάνατα καὶ νὰ ξαναζωντανεύουμε, χάρις σ' αὐτή, τοὺς θρύλλους τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων καὶ τοὺς μύθους τῆς θρησκείας...

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ.— Ἀπὸ ὅλους, ὁ καλλιτέχνης εἶνε πιὸ χρήσιμος στὴν πόλι καὶ πιὸ ἀγαπητὸς στοὺς Θεούς. Αὐτὸς παρουσιάζει στοὺς ἀνθρώπους ζωντανεμένη τὴ θεία ὠμορφιά. Χάρις στὸ ἄφθαστο τάλαντο τοῦ Φειδία, στὸ ἑξῆς ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ, θὰ βρίσκεται μεταξύ μας...

ΚΛΙΝΙΑΣ.— Καθένας σας ἐμίλησε ὡραῖα καὶ ἐξύμνησε δίκαια τὴν τέχνη του. Μέσα σὲ ὅλες τὶς τέχνες, ἡ Ἀθήνα εἶνε πρώτη... Εἶνε ἡ διδασκάλισσα τοῦ κόσμου. Αὐτὴ ἐξημέρωσε τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς ἔσπρωξε πρὸς τὸν πολιτισμό, διδάσκοντάς τους τὴν εὐσπλαχνία... Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ γυιός μου ὁ Κλεόβουλος ἔχει κάτι νὰ μᾶς πῆ....

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ.— Παραξενεύομαι γιατί ὅλοι σας λησμονήσατε ν' ἀναφέρετε τὸν ἔρωτα... Ὁ ἔρως ἔρχεται ἀπὸ

τὴν ὠμορφιὰ καὶ γυρίζει πάλι σ' αὐτή... Εἶνε ὁ κύριος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν Θεῶν...

ΕΛΛΗ.— Ὦ Ξένη, μιὰ ματιὰ ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κόρης σου ἔκανε νὰ ξεπεταχτοῦν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Κλεοβούλου μου ξαφνικὲς λάμψεις.

ΚΛΙΝΙΑΣ.— Ἂς μὴ περιφρονᾶμε αὐτὰ ποὺ λένε οἱ νέοι... Τὸ ἔνστικτό τους τοὺς κάνει νὰ λένε πολλὲς φορὲς λόγια θεῖα... Μὰ ἡ συζητήσεις ἅμα παρατείνονται κουράζουν τὸ πνεῦμα... Ἂς ἀφήσουμε τώρα τὶς συζητήσεις καὶ ἂς ἀκούσουμε τὸν παράσιτο νὰ μᾶς ἀραδιάζη τὰ καλαμπούρια του... Ἂς κυττάξουμε τὸν ἀκροβάτη ποὺ πηδάει τόσο ἐπιδέξια. Ἔπειτα θἄρθοῦν ἡ χορεύτριες. Καὶ κανείς σας δὲν θὰ φύγη χωρὶς νὰ πάρη ἕνα δῶρο μου, γιατί πρέπει νὰ θυμᾶσθε σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ ὅτι εἴσαστε τὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ βραδυὰ ξένοι μου...

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΔΩΜΑ

Μέσα στὴ φωτισμένη νύχτα, ἡ Ἕλλη παρουσιάζεται ἐπάνω στὸ δῶμα τοῦ σπιτιοῦ της. Στρέφεται πρὸς τὴν Ἀκρόπολι καὶ ἀπευθύνει τὴν προσευχή της πρὸς τὴν θεά.

ΕΛΛΗ, ***(μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια της)***.— Ἀθηνᾶ, προστάτρια τῆς πόλεως αὐτῆς, θὰ σοῦ ἀπευθύνω τὰ λόγια ποὺ σοῦ ταιριάζουν... Ἡ πόλις βρίσκεται βυθισμένη στὴ σιωπή, τὰ πλοῖα ἀναπαύονται στὸ λιμάνι καὶ ἡ θάλασσα ἡσυχάζει κάτω ἀπ' τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

Ἐγὼ μονάχα ἀγρυπνῶ, ὦ θεά, γιὰ νὰ προσευχηθῶ σὲ σένα...

Σὲ εὐχαριστῶ, ὦ θεά, γιατί μὲ γέμισες μὲ τὶς εὔνοιές σου... Κι' ὅμως τί εἶνε ἡ εὐτυχία μιᾶς γυναικός... Ἡ ζωὴ χίλιων γυναικῶν δὲν ἀξίζει ὅσο ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνδρός ! Τί εἶνε ἡ εὐδαιμονία μιᾶς οἰκογενείας ;... Τὸ μόνο ποὺ ἐνδιαφέρει εἶνε τὸ μεγαλεῖο μιᾶς πόλεως...

Γι' αὐτὸ σὲ εὐχαριστῶ, ὦ θεά, ποὺ μ' ἔκανες μάρτυρα τῆς δόξης τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς τῆς ἡμέρας δὲν θὰ σβύση ποτέ...

Ἐμεῖς θὰ πεθάνουμε... Ἄλλοι, ποὺ θὰ γεννηθοῦν ἔπειτ' ἀπὸ μᾶς, θὰ πεθάνουν κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους... Μὰ ἡ φήμη τῶν Ἀθηνῶν θὰ ζήση στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων... Ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ νύχτα τοῦ χρόνου, θὰ λάμπης πάντα ὅπως σήμερα, ἱερὲ βράχε τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐξακολουθήσουν πάντοτε νὰ στρέφωνται πρὸς ἐσένα γιὰ νὰ ξαναβρίσκουν τὴ χαμένη εἰκόνα τῆς ἁρμονικῆς ὠμορφιᾶς...

RENE DOUMIC

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

— Μὴν ἐπαινῇς ποτὲ φαγητὰ ποὺ ἔφαγες σὲ ἄλλο τραπέζι.

— Μὴν κρίνης ποτὲ τὰ φαγητὰ ποὺ σοῦ προσφέρουν.

— Μὴν κυττάζης μὲ περιέργεια τὰ χρυσᾶ ἢ ἀσημένια σερβίτσια.

— Μὴ δαγκάνης τὰ φροῦτα, ἀλλὰ κόβε τα σὲ κομμάτια μὲ τὸ μαχαῖρι.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου)

— Πολὺ εὐτυχισμένη ἡ φίλη μας Νινίκα μὲ τὸ νέο σύζυγό της. Περνάει ζωὴ πραγματικὰ ἀνθόσπαρτη...

— Ἀλήθεια;

— Βέβαια. Ὁ σύζυγός της εἶνε ... ἀνθοπώλης!

* * *

Ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος. — Ἔλα, κατάδικε, λέγε, ποιὰ εἶνε ἡ τελευταία σου ἐπιθυμία;

Ὁ κατάδικος. — Νὰ ρθῶ ἐγὼ στὴ θέσι σου καὶ σὺ στὴ δική μου !...

* * *

— Τί;... Πέθανε ὁ Νῖκος!... Βρὲ τὸν κακομοίρη!... Καὶ τί εἶχε;...

— Πέντε... γιατρούς !

* * *

Διέξοδος :

— Τί, μπαμπᾶ!... Τὸ βαρῶνο νὰ πάρω; Μὰ εἶνε ἑξῆντα ἐτῶν. Καλύτερα δῶσε μου... δυὸ συζύγους ἀπὸ τριάντα χρόνων τὸν καθένα!

* * *

Στὸ κοσμικὸ ξενοδοχεῖο. Τὸ γκαρσόνι λογαριάζει:

— Ἔχετε... σοῦπα, ψητό, λάχανο, κομπόστα, φροῦτα, ψωμὶ καὶ ἕνα μπουκάλι κρασί. Ἔχετε ἄλλο τίποτε;

Ὁ πελάτης. — Μάλιστα... πεῖνα!

* * *

Ὁ μικρός, ἀφοῦ παρακολούθησε ἕναν καυγᾶ, μεταξὺ τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς του:

— Πατέρα, ξέρεις κάτι;

— Τί;

— Δὲν θὰ παντρευτῶ ποτὲ στὴ ζωή μου.

— Γιατί;

— Γιατὶ τρώει κανεὶς περισσότερο ξύλο ὡς... πατέρας, παρὰ ὡς παιδί!

* * *

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν πρὸς τὸ φυλακισμένο:

— Σᾶς ζητεῖ ἡ γυναῖκα σας στὸ τηλέφωνο. Θέλει νὰ σᾶς μιλήση.

— Ἡ γυναῖκα μου μὲ ζητεῖ στὸ τηλέφωνο ! Πέστε της πὼς δὲν... εἶμ' ἐδῶ!...

* * *

— Τί; Μ' αὐτὸ τὸ σχισμένο σακκάκι ἐπῆγες στὸ γραφεῖο; Ποιὸς ξέρει τί νὰ εἶπαν οἱ συνάδελφοί σου!

— Τίποτε, γυναῖκα... Εἶνε κι' αὐτοί... παντρεμμένοι!

* * *

Ἕνας ψεύστης διηγεῖται κάτι:

— Λοιπὸν σοῦ λέω ὅτι εἶνε ἀλήθεια. Ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπιχείρημα. Σὲ βλέπω... ἀλλὰ δὲν σὲ πιστεύω!

* * *

Συνομιλοῦν περὶ μεγαλείου καὶ πολυτελείας.

— Ἐγὼ μιὰ φορὰ εἶχα ἐπὶ δυὸ μῆνες δυὸ ἀστυφύλακας γιὰ θυρωρούς.

— Εἴσαστε ὑπουργός;

— Ὄχι... βλογιασμένος!

* * *

Ὁ δήμιος. — Ἔχεις τίποτε νὰ ζητήσης;

Ὁ κατάδικος. — Ἂν μπορούσατε νὰ μοῦ κάνετε... μιὰ ἔνεσι κοκαΐνης!

* * *

Στὸ χωριό :

Ὁ γιατρός. — Ἔ, λοιπόν, κυρά, δὲν μᾶς λὲς πειὰ καλημέρα;

Ἡ χωρική. — Ἐνόμιζα πὼς θὰ εἴσαστε θυμωμένος γιατρέ μου! Ἔχουμε τόσον καιρὸ νὰ ἀρρωστήσουμε!

* * *

Ὁ δικηγόρος. — Λοιπόν, κυρία, θέλετε νὰ χωρίσετε τὸν ἄνδρα σας ἕνεκα ἀσυμφωνίας χαρακτῆρος; Καὶ τί εἴδους ἀσυμφωνίαν ἔχετε;

— Ἐγὼ θέλω νὰ χωρίσω καὶ ἐκεῖνος δὲν θέλει!

* * *

— Ὥστε ὁ κ. Χ... ἐχρεωκόπησε;

— Δυστυχῶς ὄχι!

— Μὰ αὐτὸς εἶχε τόση περιουσία!

Εἶχε ἀποθῆκες σανοῦ καὶ κριθῆς...

— Τά... ἔφαγε ὅλα!

* * *

— Παιδί μου, γλέντια καὶ μαθήματα δὲν συμβιβάζονται.

— Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, μπαμπᾶ, ἀποφάσισα ν' ἀφήσω τὰ μαθήματα...

* * *

— Καὶ δὲν σοῦ στέλλει πειὰ ὁ θεῖος σου χρήματα;

— Ὄχι δυστυχῶς.

— Δὲν τοῦ γράφεις πὼς ἔχεις ἀνάγκη;

— Τοῦ ἔγραψα πρὸ ἡμερῶν πὼς πεθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ μοῦ ἔστειλε... ἕνα σακκὶ ἀλεῦρι!

* * *

Ἕνας λωποδύτης ἔπεσε, καθὼς ἀνέβαινε νὰ κλέψη, ἀπὸ τὸ δεύτερο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ ἔσπασε τὸ πόδι του. Ὅταν τὸν πῆγαν στὸ σταθμὸ τῶν πρώτων βοηθειῶν, τοῦ λέει ὁ γιατρὸς ποὺ τὸν ἐπεριποιεῖτο.

— Μ' αὐτὸ ποὺ ἔπαθες, ἐλπίζω νὰ σωφρονισθῇς.

— Ὡρισμένως. Θ' ἀποφασίσω νὰ μὴν κλέβω παρὰ μόνον σέ... ἰσόγεια!

* * *

Τὰ ὀξύμωρα.

Ἕνας κύριος πάει νὰ συμβουλευθῇ ἕναν γιατρό.

— Πάσχω, γιατρέ, ἀπὸ φοβερὴ ἀϋπνία.

Καὶ τί ἐπάγγελμα ἔχετε;

— Εἶμαι... ὑπνωτιστής!

* * *

Κάποιος ἄσωτος, ὁ ὁποῖος εἶχε κληρονομήσει μιὰ θεία του, ἔλεγε μιὰ μέρα σ' ἕνα φίλο του:

— Ἐμένα μ' ἔβγαλε πάντοτε ἀπὸ τὰς δεινὰς περιστάσεις ἡ Θεία Πρόνοια...

— Δηλαδὴ ἡ πρόνοια τῆς... θείας σου! τοῦ ἀπαντάει ὁ φίλος του.

ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Στὸν οὐρανὸ κυλιέται τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι
καὶ φαίνεται ἡ νύχτα ἀληθινὴ ἡμέρα.
Ἀχ, ὅταν ἀποθάνω δὲν θέλω ἄλλη χάρι
παρὰ νὰ πάω ἴσα στοῦ φεγγαριοῦ τὴ σφαῖρα
κι' ἐκεῖ στεφανωμένος μὲ στέφανα ἀκτίνων
ἀπὸ ψηλὰ νὰ βλέπω τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων !
Χῦνε παντοῦ τὸ φῶς σου χωρὶς φιλαργυρία,
ἐσὺ δὲν ἐξοδεύεις λιθάνθρακας ἢ λάδι,
μὴν εἶσαι σὰν κι' ἐκείνην τοῦ γκὰζ τὴν ἑταιρία
ὁποῦ τὸ φῶς της εἶνε ἀπαίσιο σκοτάδι.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ **ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ**

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ νεαρὸς καὶ ὡραῖος μαρκήσιος Τζοβάννι, μοναχογυιὸς τοῦ παμπλούτου καὶ πανισχύρου ἄρχοντος τῆς Νεαπόλεως Κυπριάνι, σώζεται μιὰ μέρα ἀπὸ βέβαιο πνιγμὸ ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴ ψαροπούλα Ἔλενα τὴν ὁποία καὶ ἐρωτεύεται μὲ πάθος. Ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ τὸν παντρέψη μὲ τὴν ἐξαδέλφη του δούκισσα Μαλφιέρα, μόλις τὸ μαθαίνει αὐτό, γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ τὸν φυλακίζει. Ὁ Τζοβάννι, μαθαίνοντας στὴ φυλακή του, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του, κατόπιν καταχθονίων εἰσηγήσεων τῆς Μαλφιέρας, πρόκειται νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Νεάπολι, σπάζει τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς του καὶ φεύγει. Μὰ οἱ σκοποὶ τὸν ἀντιλαμβάνονται, τὸν πυροβολοῦν καὶ τὸν τραυματίζουν. Ἑτοιμοθάνατος, σέρνεται ὥς τὴν καλύβα τῆς ἀγαπημένης του ὅπου καὶ σωριάζεται αναίσθητος. Ἐκεῖ τὸν βρίσκει ἡ Ἔλενα, τὸν περιθάλπει καὶ εἰδοποιεῖ τὸν πατέρα του. Ὁ ἄρχων Κυπριάνι τρέχει ἀμέσως μαζὺ μὲ τὴ Μαλφιέρα καί, μολονότι ἡ καρδιά του σπαράζεται βλέποντας τὸ γυιό του ἑτοιμοθάνατο, ἡ ὑπερηφάνειά του νικάει τὴ στοργή του, καὶ τὸν ἀποκηρύσσει, ἐπειδὴ ὁ Τζοβάννι ἐπιμένει νὰ θέλῃ νὰ παντρευτῇ τὴν ἀγαπημένη του ψαροπούλα. Συγχρόνως δέ, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν προσβεβλημένη Μαλφιέρα, τῆς δηλώνει ὅτι θὰ τὴν παντρευτῇ ὁ ἴδιος. Μὰ τὴν ἴδια μέρα, προσβάλλεται ἀπὸ συμφόρησι καὶ πεθαίνει καὶ ἔτσι ὁ Τζοβάννι τὸν κληρονομεῖ, γιατὶ δὲν ἄφησε διαθήκη.

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος παντρεύεται κατόπιν τὴν ψαροπούλα Ἔλενα καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ γεννιέται ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ἡ Σπεράτα, ποὺ συμπληρώνει τὴν εὐτυχία τους.

Ἕξη χρόνια εὐτυχίας καὶ ἔρωτος πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Τζοβάννι καὶ ἡ Ἔλενα ἑορτάζουν μεγαλοπρεπῶς τὴν ἐπέτειο τοῦ γάμου των καὶ τῆς γεννήσεως τῆς Σπεράτας, ὅταν ἔξαφνα ὁ πιστός τους ὑπηρέτης Οὑμβέρτος τοὺς ἀναγγέλλει τὴν ἀπροσδόκητη ἄφιξι τῆς δουκίσσης Μαλφιέρας, ἡ ὁποία ἔρχεται γιὰ νὰ τοὺς συγχαρῇ. Ἀναγκάζονται, μολονότι κακὰ προαισθήματα βασανίζουν τὴν καρδιά τους, νὰ τὴ δεχθοῦν. Ἔξαφνα ὅμως, ἐνῶ ἡ ἑορτὴ βρίσκεται σὲ ὅλη τὴν λαμπρότητά της, ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐξαφάνισι τῆς μικρούλας Σπεράτας. Τοῦ κάκου ψάχνουν παντοῦ γιὰ νὰ τὴ βροῦν. Στὸ τέλος βρίσκουν τὸ ψάθινο καπελλάκι της στὴν ἀκρογιαλιά. Ὁ μαρκήσιος, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνία του, τρέχει ἐκεῖ καὶ συναντᾷ τὴ γρηὰ γκουβερνάντα τῆς κόρης του Βαρβάρα, ἀπὸ τὴν ὁποία ζητάει πληροφορίες. Ἐκείνη τοῦ ἀπαντάει μὲ μπερδεμένα λόγια καὶ θρήνους, ὥς ὅτου, στὸ τέλος, γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάση νὰ μιλήση, τὴν ἀπειλεῖ μὲ τὸ μαστίγιό του...

~~~

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ εἶχε τὸ χάρισμα νὰ λύσῃ τὴ γλῶσσα τῆς γκουβερνάντας, ἡ ὁποία γύρισε τὸ ὑποκριτικὸ καὶ χλωμὸ πρόσωπό της πρὸς τὸν κύριό της:

—Ὦ γλυκέ μου Χριστέ. Κύριέ μου! εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ τὴν ἔκοβαν οἱ λυγμοί. Ἐσὺ μονάχα ξέρεις ὅτι δὲν φταίω καθόλου γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔγινε... Μάρτυράς μου ἡ Παναγία ὅτι ἐγὼ δὲν ἤθελα νἄρθω στὴν ἀκρογιαλιὰ μὲ τὴν ἀγαπημένη μικρούλα μου κυρία... Ἀφέντη, μοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου... Ἔτρεξα πίσω της ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσα, μὰ δὲν τὴν ἐπρόφταινα, γιατὶ ἡ σινιορίνα ἔτρεχε πιὸ πολὺ ἀπὸ μένα... Ὅταν ἔφτασα ἐδῶ, ὢ Παναγία Παρθένα! ἡ μικρούλα μου κυρία εἶχε χαθεῖ... Εἶδα μονάχα τὸ ψάθινο καπελλάκι της νὰ πλέῃ ἀπάνω στὰ νερά... Ἔκλαψα, φώναξα, μὰ κανεὶς δὲν μ' ἄκουγε... Ἔτρεξα κι' εἰδοποίησα τότε μονάχη μου τοὺς βαρκάρηδες! Ψάχνουν τόση ὥρα στὴ θάλασσα... Μὰ τίποτε, τίποτε... δὲν βρίσκουν τίποτε. Ὁ Θεὸς νὰ εὐσπλαχνιστῇ τὴ μικρούλα μου ἀθῷα κυρία κι' ἐμᾶς!

Κάθε ἐλπίδα ἦταν πειὰ χαμένη...

Ὁ μαρκήσιος Κυπριάνι, μὲ τὴν ὄψι πελιδνή, ἀλλοιωμένη, κύτταξε τοὺς ψαράδες, οἱ ὁποῖοι, βλέποντάς τον, εἶχαν διακόψει τὶς θλιβερὲς ἀναζητήσεις τους κι' εἶχαν πλησιάσει ἀποκαλυπτόμενοι μὲ σεβασμό...

Πρὸς τί ἄλλωστε νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ψάξιμο; Ἡ μικρούλα Σπεράτα δὲν βρισκόταν πουθενά...

Ἕνας ἀπέραντος λυγμός, ἕνα μούγκρισμα πόνου ξέσκισε τὸ στῆθος τοῦ δυστυχισμένου πατέρα.

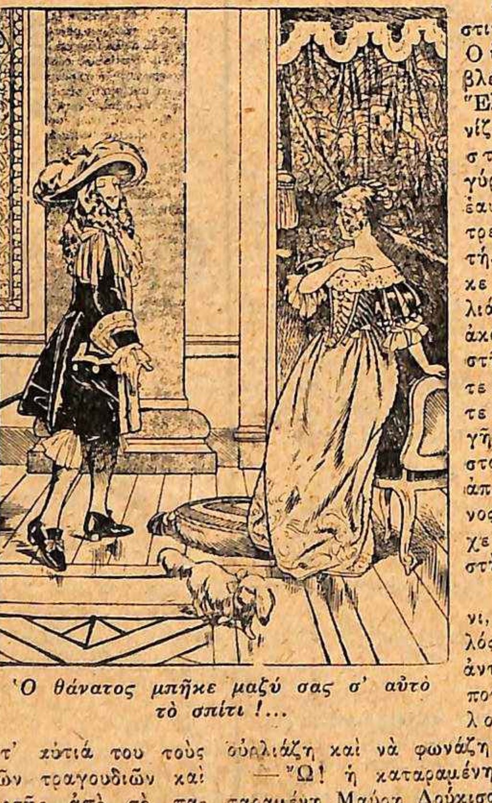

Ὁ θάνατος μπῆκε μαζύ σας σ' αὐτὸ τὸ σπίτι !...

Ἡ βραδυνὴ αὔρα ἔφερνε ὥς τ' αὐτιά του τοὺς γλυκοὺς ἤχους τῶν τραγουδιῶν καὶ τὸ θόρυβο τῆς ἑορτῆς ἀπὸ τὸ παλάτι του.

Ἀνορθώθηκε ἀπότομα ἀπάνω στὸ ἄλογό του καί, χώνοντας τὰ σπηρούνια του στὰ πλευρά του, ξεκίνησε σὰν τὸν ἄνεμο καὶ διευθύνθηκε καλπάζοντας φρενιασμένα πρὸς τὴ βασιλική του κατοικία...

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ὅρμησε μέσα κραυγάζοντας σὰν τρελλός:

—Πάψτε τὶς μουσικὲς καὶ τὰ τραγούδια!... Σταματῆστε τοὺς χοροὺς καὶ σβῦστε τὰ φῶτα!... Αὐτὴ ἡ χαρὰ εἶνε πειὰ βέβηλη!...

Ἡ προσταγή του ἀκούστηκε ἀμέσως... Καὶ σιγὰ-σιγὰ ὅλα ἔγιναν σιωπηλὰ καὶ πένθιμα μέσα στὴν κατοικία τῶν Κυπριάνι... Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ἕνας πέπλος μαῦρος ξετυλιγόταν ἀργά, τυλίγοντας μέσα στὶς σκοτεινὲς πτυχές του τὸ φωτοπλημμυρισμένο γιορτινὸ μέγαρο... Οἱ προσκαλεσμένοι κατασυγκινημένοι, τρομαγμένοι, κατάπληκτοι, ἔτρεξαν μπρὸς στὸ μαρκήσιο καί, πρώτη ἀπ' ὅλους, ἡ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα.

—Τί εἶνε λοιπόν, ἐξάδελφέ μου; ρώτησε ζωηρά. Τί νέα;

Μιὰ τρομερὴ σαρκαστικὴ ἔκφρασις ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Τζοβάννι.

—Θέλετε νὰ τὸ μάθετε; εἶπε μὲ φωνὴ φοβερή. Ἔ λοιπόν, Ἰσαβέλλα ντὲ Μαλφιέρα... ὁ θάνατος μπῆκε μαζύ σας μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Ἔλενα ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὴν πόρτα τῆς αἰθούσης τῶν τιμῶν. Μὰ ὁ σύζυγός της δὲν τὴν εἶδε κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ λέῃ ἀπειλητικά:

—Ἀ! μπορεῖτε νὰ εἶστε ἱκανοποιημένη γιὰ τὸ ἔργο σας, δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα! Ἡ μικρούλα μας Σπεράτα δὲν ὑπάρχει πειὰ στὴ ζωή... Τὸ ἀγαπημένο κορμάκι της ἀναπαύεται στὸ βάθος τῶν νερῶν τῆς ἀκρογιαλιᾶς ποὺ γίνηκαν ὁ τάφος της...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ γέρος Οὑμβέρτος, βλέποντας τὴν Ἔλενα νὰ κλονίζεται καὶ νὰ στριφογυρίζῃ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, ἔτρεξε πρὸς αὐτή. Τὴ δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του, πρὶν ἀκόμα σωριαστῇ κάτω. Οὔτε κραυγή, οὔτε θρῆνος ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της. Ὁ ἀπέραντος πόνος της τὴν εἶχε χτυπήσει στὴν καρδιά!...

Ὁ Τζοβάννι, σὰν τρελλός, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τίποτε, ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζῃ καὶ νὰ φωνάζῃ:

—Ὤ! ἡ καταραμένη!... Ἡ καταραμένη Μαύρη Δούκισσα!... Ἐσκότωσε τὴ Σπεράτα μας!... Ναί, σᾶς λέω πὼς αὐτὴ τὴ σκότωσε!...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὥρμησε ἐναντίον τῆς ντὲ Μαλφιέρα... Πρόλαβαν ὅμως ἐγκαίρως μερικοὶ φίλοι του καὶ τὸν ἐκράτησαν, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ τὴν ἔπνιγε. Ἐκείνη, παρ' ὅλο τὸ φόβο της, δὲν εἶχε χάσει τὴν τόλμη της. Κάθησε σ' ἕναν καναπὲ καὶ εἶπε ἀγέρωχα:

—Ὁ πόνος κάνει τρελλὸ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πατέρα! Ἐπικαλοῦμαι τὴ μαρτυρία σας, εὐγενεῖς ἄρχοντες καὶ ἀρχόντισσες... Βεβαιῶστε λοιπὸν ὅτι ταξείδεψα μαζὺ μὲ πολλοὺς ἀπὸ σᾶς ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο!... Βεβαιῶστε ὅτι, μόλις ἔφτασα στὴ Νεάπολι, ἦρθα κατ' εὐθεῖαν στὸ μέγαρο Κυπριάνι, χωρὶς νὰ ἰδῶ κανένα!... Βεβαιῶστε ἀκόμα ὅτι δὲν ἔλειψα οὔτε στιγμή, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἑορτῆς! Ἐξ ἄλλου, ποιὰ γυναίκα θὰ εἶνε ἱκανὴ γιὰ παρόμοιο ἔγκλημα; Ρωτάω ἐσᾶς, μητέρες, ποὺ μ' ἀκοῦτε!

—Ἔχει δίκηο! ψιθύρισαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας καὶ τὶς κυρίες. Ὁ μαρκήσιος ἔχασε τὰ λογικά του ἀπὸ τὸν πόνο... Ἡ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἔνοχος! Εἶνε ἀδύνατον!

Μονάχα ἡ μελαγχροινὲς ψαροποῦλες, ποὺ εἶχαν ἀποπλανηθεῖ ὥς τὶς λαμπρὲς κι' ὁλόχρυσες αἴθουσες τοῦ παλατιοῦ, μουρμούριζαν ἀπειλητικὰ κατὰ τῆς δουκίσσης...

Μά, ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Οὑμβέρτος, βλέποντας τὴν κυρία του νὰ σβύνῃ ἑτοιμοθάνατη μέσα στὴν ἀγκαλιά του, ὕψωσε τὴ φωνή του καὶ ζήτησε τὴ βοήθειά τους... Ἀμέσως τότε ὅλες ἡ παληὲς συντρόφισσες τῆς Ἔλενας ἔτρεξαν πρὸς τὴ φίλη τους, τὴ δυστυχισμένη Μαντόνα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά... Καὶ μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα, τὴ μετέφεραν στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν ξάπλωσαν στ' ὁλόχρυσο κρεββάτι της...

III

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ

Μέσα στὸν τρόμο καὶ στὸ γενικὸ ξετρελλαμό, μονάχα ἕνας γέρος ὑπηρέτης ἔμενε γαλήνιος καὶ ἐντελῶς κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του: Ὁ Οὑμβέρτος, ποὺ ἦταν ἡ ἀφοσίωσις προσωποποιημένη. Ὁ γέρος ὑπηρέτης κόντευε πειὰ τὰ ἑξῆντα, καὶ σαράντα χρόνια τώρα ὑπηρετοῦσε στὸ μέγαρο Κυπριάνι... Ὁ πατέρας τοῦ Τζοβάννι, παρ' ὅλη τὴ σκληρότητά του καὶ τοὺς ἀγέρωχους τρόπους του, ἀγαποῦσε αὐτὸ τὸν ὑπηρέτη, τοῦ ὁποίου ἡ ἀφοσίωσις πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς δικούς του ἦταν ἀπεριόριστη... Ὁ Τζοβάννι εἶχε μεγαλώσει μέσα στὰ χέρια του καὶ ὁ καλὸς ὑπηρέτης εἶχε παρακολουθήσει μὲ ἀπερίγραπτο πόνο τὸ σκληρὸ ἐρωτικὸ μαρτύριο τοῦ νεαροῦ του κυρίου, στὸ ὁποῖο ἔδωσε τέλος ὁ θάνατος τοῦ γέρου μαρκησίου, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ τὴ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα.

Ἡ ντὲ Μαλφιέρα, μὲ χίλιες ραδιουργίες εἶχε πείσει τότε τὸ γέρο μαρκήσιο νὰ κάνῃ μιὰ διαθήκη εὐνοϊκὴ γι' αὐτὴν τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς τοῦ θανάτου του. Μά, μετὰ τὸ θάνατό του, ἡ διαθήκη αὐτὴ δὲ βρέθηκε πουθενά. Εἶχε τάχα μετανοήσει ὁ γέρος μαρκήσιος καὶ τὴν εἶχε καταστρέψει λίγες στιγμὲς πρὶν πεθάνῃ;... Ἔτσι τοὐλάχιστον σκέφτηκε ἡ ντὲ Μαλφιέρα, γιατί, παρ' ὅλες τὶς ἀναζητήσεις, ἡ διαθήκη αὐτὴ δὲν βρέθηκε πουθενά!

—Ὤ, ὁ γέρο ἄθλιος! μουρμούριζε μὲ ὀργή. Μὲ ἐξαπάτησε!...

Ὤ! ἂν ἤξερε τὴν ἀλήθεια!... Ὤ! ἂν ἤξερε πὼς ὁ μαρκήσιος εἶχε συντάξει πράγματι τὴ διαθήκη αὐτή, διὰ τῆς ὁποίας ἀποκλήρωνε ἐντελῶς τὸ γυιό του καὶ ἄφινε ὅλη τὴ μυθικὴ περιουσία του σ' αὐτή!...

Δὲν τὰ ἤξερε ὅμως αὐτά, ὅπως δὲν ἤξερε ἀκόμα ὅτι ὁ μαρκήσιος, τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ ἦρθε ἡ θανατηφόρος συμφόρησις, βρῆκε τὴ δύναμι νὰ φωνάξῃ κι' ὅτι ὁ Οὑμβέρτος ἔτρεξε κοντά του καὶ τὸν βρῆκε ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι του νὰ ρογχάζῃ. Κοντά του, ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι, βρισκόταν μιὰ περγαμηνή, ἀπάνω στὴν ὁποία ἦσαν γραμμένες ἡ λέξεις: Αὐτὴ εἶνε ἡ διαθήκη μου.

Σὲ λίγο ὁ μαρκήσιος ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Οὑμβέρτου, χωρὶς ν' ἀναλάβῃ καθόλου τὶς αἰσθήσεις του. Τότε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης πλησίασε στὸ τραπέζι καὶ διάβασε τὴν περγαμηνή... Ἕνας τρομερὸς ἀγώνας ἄρχισε τότε μέσ' στὴν ψυχή του. Αὐτὴ ἡ διαθήκη ἦταν ἡ καταστροφή, ἡ ἀθλιότης καὶ ἡ ντροπὴ γιὰ τὸν Τζοβάννι... καὶ μιὰ περιουσία ἀπέραντη γιὰ τὴ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα.

Αὐτὴ ἡ τερατώδης ἀδικία, αὐτὸς ὁ τρομακτικὸς θρίαμβος τοῦ κακοῦ, ποὺ προσωποποιοῦσε μιὰ ἀπαισία γυναίκα, αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, γέμισαν ἀπὸ ἀγανάκτησι τὴν ψυχὴ τοῦ τιμίου ὑπηρέτη, ὁ ὁποῖος τρέμοντα πῆρε στὰ χέρια του τὴν περγαμηνή...

Μὰ εἶχε τάχα τὸ δικαίωμα νὰ τὴν καταστρέψῃ;... Ποιὰ θὰ ἦταν ἡ εὐθύνη του ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ ἂν τὸ ἔκανε αὐτό;

Ὁ Οὑμβέρτος σκέφτηκε ἐπὶ ὥρα, μὲ σοβαρότητα δικαστοῦ ἁπλωμένη στὸ πρόσωπό του.

Τέλος, μὲ ἐντελῶς ἥσυχη τὴ συνείδησί του, ψιθύρισε ἀποφασιστικά:

—Εἶνε τὸ καθῆκον μου!...

Καί, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, ἔκαψε τὴ διαθήκη. Ἔπειτα πλησίασε στὸ κρεββάτι. Ἐπάνω στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μαρκησίου ἁπλωνόταν ἀπόλυτη γαλήνη, φαινόταν σὰν νὰ χαμογελοῦσε καὶ νὰ τὸν ἐσυγχωροῦσε...

—Κοιμηθῆτε ἐν εἰρήνῃ, κύριέ μου! ψιθύρισε ὁ καλὸς ὑπηρέτης. Ἡ τιμή σας ἐσώθη! Ἡ δικαιοσύνη ἀπενεμήθη!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐπειδὴ ὁ γέρος μαρκήσιος ντὲ Κυπριάνι δὲν ἐσήμανε γιὰ νὰ ζητήσῃ τοὺς ὑπηρέτες του, ἡ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα, ἀνήσυχη, μπῆκε στὸ δωμάτιό του, ὅπου τὸν βρῆκε νεκρό. Τὰ ὑπόλοιπα σᾶς τὰ διηγηθήκαμε... Ὁ Τζοβάννι, καθ' ὑπόδειξι τῆς Ἔλενας παραχώρησε μιὰ μεγάλη περιουσία στὴ ντὲ Μαλφιέρα, ἡ ὁποία τὴ δέχτηκε μὲ λύσσα μέσ' στὴν καρδιά της...

Καὶ ἔπειτα ἐξαφανίστηκε γιὰ πάντα, ὅπως ἔλπιζαν. Μὰ νὰ ποὺ τώρα, ἔπειτα ἀπὸ ἕξη χρόνια, εἶχε ξαναγυρίσει, φέρνοντας τὸ θάνατο μαζύ της...

Περισσότερο κι' ἀπὸ τὸν κύριό του ἀκόμα, ὁ Οὑμβέρτος ἔννοιωθε ὅτι ἡ ἐπανεμφάνισις αὐτὴ τῆς δουκίσσης αὐτὴ τὴν ἡμέρα τῆς δυστυχίας δὲν ὠφείλετο μόνο σὲ μιὰ σκληρὴ καὶ θλιβερὴ σύμπτωσι... Κάτι ἄλλο συνέβαινε...

—Θὰ τὸ μάθω... μουρμούρισε ἄγριος.

Καί, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα, διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἀκτὴ τῆς Νεαπόλεως, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ χάραζε. Μὰ ὅλες ἡ ἀναζητήσεις του ἐπῆγαν χαμένες... Οἱ βαρκάρηδες καὶ οἱ ψαράδες, τοὺς ὁποίους ἐξέτασε λεπτομερῶς, τοῦ ἐξεδήλωσαν τὴν ἔκπληξί τους γιατὶ δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ βροῦν τὸ πτῶμα τῆς Σπεράτας... Ἐπίσης οἱ ψαράδες τὸν ἐβεβαίωσαν πώς, μολονότι τὴν ὥρα τοῦ δυστυχήματος βρισκόντουσαν στὴν ἀκρογιαλιά, δὲν εἶχαν ἀκούσει, δὲν εἶχαν δεῖ τίποτε...

Κάθησε σ' ἕναν καναπὲ καὶ εἶπε ἀγέρωχα...

Στὸ τέλος, ὁ Οὑμβέρτος τοὺς ἐρώτησε τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Βαρβάρα, ἡ γκουβερνάντα τῆς Σπεράτας. Τοῦ ἀπάντησαν πὼς εἶχε ξαναγυρίσει στὸ παλάτι, λέγοντας πὼς πήγαινε νὰ πάρῃ τὰροῦχα της γιὰ νὰ φύγῃ μακρυὰ καὶ νὰ χαθῇ, ἐπειδὴ ὁ κύριός της τὴν εἶχε διώξει...

—Αὐτὸ μοιάζει μὲ φυγή, σκέφτηκε μὲ δυσπιστία ὁ καλὸς ὑπηρέτης. Ἂς τρέξουμε πρὸς αὐτὴ τὸ ταχύτερο.

Γύρισε ἀμέσως στὸν πύργο καὶ εἰσώρμησε στὸ δωμάτιο τῆς Βαρβάρας, τὴν ὁποία βρῆκε νὰ ἑτοιμάζῃ πράγματι τὶς ἀποσκευές της... Μὰ δὲν ἦταν μόνη... Ἡ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα βρισκόταν ἐκεῖ καὶ κουβέντιαζε μαζύ της... Μόλις εἶδε τὸν Οὑμβέρτο, παραμέρισε ἀπότομα.

—Ἐσεῖς ἐδῶ! φώναξε ὁ ὑπηρέτης κατάπληκτος.

—Πῶς τολμᾶτε καὶ μὲ ρωτᾶτε! τοῦ ἀπάντησε ἡ δούκισσα περήφανα καὶ περιφρονητικά.

Καί, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ περισσότερη προσοχή, ἀπευθύνθηκε πρὸς τὴ Βαρβάρα, προσποιουμένη ὅτι συνέχιζε προηγούμενη κουβέντα μαζύ της καὶ τὴ ρώτησε:

—Ἔτσι λοιπόν, δὲν μπόρεσες νὰ προφτάσῃς τὴ Σπεράτα;... Χάθηκε μπρὸς στὰ μάτια σου;... Ὤ, δυστυχισμένη! Δυστυχισμένη!...

—Ἤμουν μακρυά, κυρία, τῆς ἀπάντησε ἡ Βαρβάρα. Ἤμουν πολὺ μακρυά της...

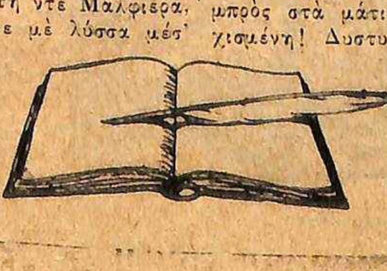

(Ἀκολουθεῖ).

ΙΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΠΛΑΣΤΗΚΕ Η ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὅταν χτίστηκε ὁ κόσμος, ὅλα τὰ πλάσματα ζοῦσαν εὐτυχισμένα, γιατὶ στὴ χρυσῆ ἐκείνη ἐποχὴ δὲν εἶχε φανερωθεῖ ἀκόμα ἡ γυναίκα ἀπάνω στὴ γῆ. Δὲν ἔλειπαν ὅμως οὔτε καὶ τότε μερικὰ ἄλλα ἐλαφρόμυαλα πλάσματα ποὺ εἶχαν κι' αὐτὰ σὰν τὴ γυναίκα τὴ μανία τῶν στολιδιῶν...

Ὑπῆρχαν ἐπίσης μερικὰ ζῶα ποὺ ἀγαποῦσαν τρελλὰ τὶς ἐπιδείξεις, ὅπως ἡ γαλάζιες χαρακάξες καὶ τὰ παγώνια. Ὑπῆρχαν ἀκόμα φλύαρα καὶ θορυβοποιὰ ζῶα, ὅπως ὁ παπαγάλος, ἡ τσίχλα κι' ὁ κόρακας. Ὑπῆρχαν, τέλος, ἄπιστα ζῶα, ὅπως ὁ ποντικός, τὸ ψαρόνι κι' ὁ σκίουρος.

Ἀλλ' ἡ γυναίκα ἡ ἐλαφρόμυαλη, ἡ φλύαρη, ἡ ἄπιστη, δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα τότε...

Ἔτσι, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦσαν καμωμένοι ἀπὸ λάσπη ψημένη στὸν ἥλιο, ἔζοῦσαν ἥσυχα κι' εὐτυχισμένα, χωρὶς τσακωμοὺς καὶ πολέμους.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἶχαν ἀπ' τὸ πίσω μέρος των μιὰ οὐρὰ μαλακὴ κι' εὐκίνητη σὰν τοῦ πιθήκου, σκεπασμένη ἀπὸ τρίχωμα ἁπαλώτατο καὶ λεπτότατο σὰν μετάξι.

Τὴν οὐρά τους αὐτὴ τὴ μεταχειριζόνταν γιὰ νὰ διώχνουν ἀπὸ τὸ σῶμα των τὶς μυῖγες ποὺ ἔπεφταν ἀπάνω τους σὰν λυσσασμένες καὶ τοὺς ἐτσιμποῦσαν, γιατὶ τότε ἦσαν γλυκοαίματοι.

Κι' οἱ ἄνθρωποι στόλιζαν τὴν οὐρά τους πλέκοντας ἀνάμεσα στὶς τρίχες τους χρυσᾶ νήματα καὶ πολύτιμα κοχύλια...

Ἀλλ' ἔξαφνα οἱ τρισευτυχεῖς αὐτοὶ θνητοὶ κυριεύτηκαν ἀπὸ τὸ πάθος τῆς περηφάνειας. Κι' ἔτσι στὸ τέλος ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ περιφρονήσουν καὶ νὰ λησμονήσουν ὁλότελα τὸ Μεγάλο Πνεῦμα...

Ἀλλὰ τὸ Μεγάλο Πνεῦμα θύμωσε μὲ τὸ δίκηο του, κάλεσε τὸ θεὸ Μανιτοῦ, τὸν ἐκτελεστὴ τῶν ἀποφάσεών του καὶ τοῦ παράγγειλε νὰ κατέβῃ στὴ γῆ καὶ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τὸ στολίδι τῆς οὐρᾶς...

Ὁ θεὸς Μανιτοῦ μάζεψε τότε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς διάταξε νὰ κόψουν ἀπὸ πίσω τὶς οὐρές των. Ἔπειτα τὶς μάζεψε ὅλες μαζύ, τὶς ἔκανε ἕνα σωρό, φύσηξε ἀπάνω τους μὲ τὸ θεϊκό του στόμα κι' ἔτσι ἔδωσε ζωὴ στὴ γυναίκα.

Οἱ ἄνθρωποι, μόλις εἶδαν τὸ θαῦμα, ἔμειναν μ' ἀνοιχτὸ στόμα ἀπ' τὸ θαυμασμό τους κι' ἔπεσαν νὰ προσκυνήσουν τὸ παράξενο αὐτὸ πλάσμα ποὺ τοὺς ἐφανερώθηκε ἔτσι ξαφνικά.

Εὐλόγησαν λοιπὸν τὴ γυναίκα ποὺ εἶχε γεννηθεῖ ἀπὸ τὴ σάρκα τους, τὴ σκέπασαν μ' ἀκριβὰ στολίδια, τὴ θυμιάτισαν καὶ τὴ λάτρεψαν σὰν θεό.

Πολὺ γρήγορα ὅμως μετάνοιωσαν γι' αὐτό. Γιὰ νὰ πλαστῇ ἡ γυναίκα, αὐτοὶ ἔχασαν τὶς οὐρές των, τὸ μόνο ὅπλο ποὺ εἶχαν γιὰ νὰ διώχνουν τὶς μυῖγες.

Καὶ γιὰ κακή τους τύχη, ἡ γυναίκα ἐπῆρε ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν ζώων ποὺ τὴν ἐτριγύριζαν κι' ἔγινε ἄμυαλη, φλύαρη, ἄπιστη...

Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι ἔμαθε πολὺ γρήγορα νὰ μεταχειρίζεται τὴ γλῶσσα της καὶ τὰ χείλη της καὶ ἔτσι γέμισε ἀμέσως μὲ μεγάλες ζαλάδες τὸ κεφάλι τῶν ἀνδρῶν.

—Ὤ, γιατί νὰ κυριευτοῦν ἀπὸ τὸ πάθος τῆς περηφάνειας οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι τῆς γῆς!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Τὸ ἄκρο ἄωτο τῆς οἰκογενειακῆς ἀγάπης εἶνε ν' ἀγαπᾷ κανεὶς τὴν πεθερά του.

—Ὁ ἔρως τῆς γυναίκας αὐξάνει ἀναλόγως τῶν θυσιῶν ποὺ κάνει γιὰ τὸν ἀγαπημένο της.

—Ὁ καλὸς ἄντρας ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ διορθώσῃ μιὰ κακὴ γυναίκα. Ἡ καλὴ γυναίκα ὅμως μπορεῖ νὰ διορθώσῃ ἕναν κακὸν ἄντρα.
~~~

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πῶς κηδεύουν τοὺς νεκρούς των οἱ Τουρκομάνοι. Τὸ λούσιμο των πεθαμμένων. Τί γράφει τὸ Κοράνιο. Ὁ ἱστορικὸς πύργος τοῦ Καστλερί. Γιὰ νὰ μὴν κλέβουν τὶς πέτρες του οἱ χωρικοί. Ἡ παρεξήγησις τοῦ ἐπιστάτου. Πῶς κατεστράφη τὸ ἱστορικὸ μνημεῖο. Ὁδηγὸς συμπεριφορᾶς πρὸς τὶς πεθερές. Τί πρέπει νὰ κάνουν οἱ γαμπροὶ γιὰ νὰ τὰ ἔχουν καλὰ μαζύ τους, κ.τ.λ.

Οἱ Τουρκομάνοι δὲν τοποθετοῦν τὰ λείψανα τῶν νεκρῶν των μέσα σὲ φέρετρα. Γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸ νεκρὸ στὸ νεκροταφεῖο, τὸν βάζουν ἐπάνω σὲ δυὸ ξύλα μακρυά. Προηγουμένως τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του λούζουν ὅλο τὸ σῶμα του μὲ ζεστὸ νερὸ ἔτσι ποὺ νὰ μὴ μείνη οὔτε ἴχνος ἀκαθαρσίας ἐπάνω σ' αὐτό.

Ὅταν μάλιστα πρόκειται νὰ πλυθῆ ὁ νεκρὸς κανενὸς σεβαστοῦ προσώπου, τότε τὸ πλύσιμο αὐτὸ τὸ κάνουν τὰ νεαρώτερα μέλη τῶν γνωστῶν του οἰκογενειῶν.

Ἡ συνήθεια αὐτή, τὴν ὁποία ἄλλωστε ἔχουν ὅλοι οἱ Μουσουλμάνοι, φαίνεται πὼς ἔχει τὴν πηγή της ἀπὸ τὸ Κοράνιο, τοῦ ὁποίου ἕνα ἐδάφιο λέγει:

— *«Καλὸν εἶνε νὰ καθαρίζεται ὁ νεκρὸς καὶ νὰ ὁδηγῆται ταχέως πρὸς τὸν τάφο του, διὰ νὰ γεύεται ὅσον τὸ δυνατὸν τὸ ταχύτερον τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Παραδείσου».*

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ὅλα αὐτὰ καὶ τὸ λούσιμο καὶ τὸν γρήγορο ἐνταφιασμό, τὰ ἔχουνε ὑπαγορεύσει λόγοι ὑγιεινῆς, γιὰ νὰ μὴ μένουν ἐπὶ πολὺν χρόνο ἄταφοι οἱ νεκροὶ καὶ ἀναδίδουν ἀναθυμιάσεις καὶ προκαλοῦν ἐπιδημίας.

* * *

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστερα μεσαιωνικὰ μνημεῖα τῆς Ἰρλανδίας ἦταν καὶ ὁ πύργος Καστλερί, ὁ ὁποῖος ἀνῆκε στὴν ἰδιοκτησία τοῦ λόρδου Λαντόντερρυ καὶ ὁ ὁποῖος ἐσώζετο μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.

Ὁ ἰδιοκτήτης του ὅμως, ὁ ὁποῖος ἔμενε στὸ Λονδῖνο, μαθαίνοντας ὅτι οἱ χωρικοὶ τῶν περιχώρων ἔπαιρναν συχνὰ τὶς πέτρες τοῦ πύργου γιὰ νὰ τὶς χρησιμοποιήσουν γιὰ δικές τους ἐργασίες, ἀποφάσισε νὰ θέση τέλος στὸ κακό. Ἔδωσε λοιπὸν διαταγὴ στὸν ἐπιστάτη του νὰ περιτειχίση τὸ κτίριο μ' ἕναν τοῖχο ὕψους ἕξη ποδῶν, μὲ γυαλιὰ καὶ καρφιὰ στὴν κορυφή, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ μπαίνουν μέσα οἱ κλέφτες τῶν λιθαριῶν.

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσον καιρό, ὁ λόρδος ἐπῆγε στὴν Ἰρλανδία γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ κτῆμα του. Ἀλλὰ στὴ θέσι ποὺ εἶχε ἀφήσει τὸν περίφημο πύργο, δὲν βρῆκε παρὰ ἕναν καλοχτισμένο τοῖχο... ποὺ δὲν περιέκλειε τίποτε. Ἐκάλεσε τότε τὸν ἐπιστάτη του καὶ τὸν ρώτησε ποῦ εἶνε ὁ πύργος.

— Ὁ πύργος! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μὰ μ' αὐτὸν ἔχτισα τὸν τοῖχο, λόρδε μου!... Θεώρησα περιττὸ νὰ τρέχω ὁλόκληρα μίλια γιὰ νὰ φέρω πέτρες, ἀφοῦ εἶχα δίπλα μου τὰ ὡραιότερα μάρμαρα τῆς Ἰρλανδίας.

Κόκκαλο ὁ λόρδος!...

* * *

Ἡ πεθερὰ δὲν εἶνε πάντοτε μέγαιρα, ὅπως τὴν παριστάνουν συνήθως οἱ περισσότεροι γαμπροί. Ἔχει βέβαια κι' αὐτὴ τὶς ἰδιοτροπίες της, γι' αὐτὸ ὁ γαμπρὸς γιὰ νὰ τὰ περάση καλὰ μαζύ της, πρέπει νὰ ξέρη πῶς θὰ τῆς φερθῆ. Αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς κανόνας τῆς συμπεριφορᾶς τῶν γαμπρῶν πρὸς τὶς πεθερὲς δημοσιεύει στὸ τελευταῖο φύλλο της μιὰ Ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα, γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν ὑπ' ὄψι τους ὅσοι θέλουν νὰ κερδίσουν τὴν εὔνοια τῆς πεθερᾶς των.

Ὁ γαμπρὸς λοιπὸν ὀφείλει νὰ φέρνεται στὴν πεθερά του μὲ τὴν ἴδια φιλοφροσύνη, μὲ τὴν ὁποία τῆς φερνόταν κι' ὅταν ἔκανε κόρτε μὲ τὴν κόρη της.

Νὰ τὴν δέχεται στὸ σπίτι του μὲ τρόπο ἐγκάρδιο, ὅπως ἄλλωστε κι' ὅλους τοὺς προσκαλεσμένους τοῦ σπιτιοῦ του.

Νὰ μὴ λησμονῆ ποτὲ ὅτι ὀφείλει νὰ τὴν εὐγνωμονῆ, ἐπειδὴ τοῦ προσέφερε τὴν κόρη της, πρᾶγμα ἀνεκτίμητο γι' αὐτόν.

Νὰ μὴ δείχνεται ζηλότυπος γιὰ τὴ στοργή, τὴν ὁποία εἶνε ἐνδεχόμενο νὰ τρέφη ἡ γυναῖκα του πρὸς τὴ μητέρα της.

Νὰ μὴ μαλώνη μὲ τὴ σύζυγό του ἐνώπιον τῆς πεθερᾶς του, γιατὶ καὶ ἄγγελος νὰ εἶνε ἡ τελευταία δὲν θὰ μπορέση νὰ συγκρατηθῆ.

Νὰ θυμᾶται διαρκῶς ὅτι ἡ γυναῖκα του τὶς ἀρετές της καὶ τὴν ὀμορφιά της τὶς ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὴ μητέρα της.

Νὰ θεωρῆ πάντοτε τὴν πεθερά του ὡς ἀπαραίτητη σύντροφο τῆς συζύγου του.

Νὰ ἀκούη προσεχτικὰ τὶς συμβουλές της καί... δὲν πειράζει ἂν δὲν τὶς ἐκτελῆ ὅλες.

Νὰ μὴν τὴν ἐπιβαρύνη μὲ τὴ φροντίδα τῶν μωρῶν του.

Νὰ μὴν τὴν ἀφίνη ποτὲ μόνη της στὸ σπίτι καὶ αὐτὸς μὲ τὴν κόρη της νὰ πηγαίνη στὸ θέατρο, ἀλλὰ νὰ τὴν παίρνουν κι' αὐτὴ μαζύ τους.

Νὰ μὴν ἀναφέρη ποτὲ στὴ σύζυγό του τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ σφάλματα τῆς μητέρας της.

— Νὰ τῆς διαθέτη ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πεθερά, προσθέτει ἡ Ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα, ὀφείλει νὰ τηρῆ τοὺς ἀκόλουθους κανόνες συμπεριφορᾶς ἀπέναντι τοῦ γαμπροῦ της:

Νὰ μὴν ἀνακατεύεται στὶς ὑποθέσεις του.

Νὰ μὴ συμβουλεύη τὴν κόρη της νὰ ἐχθρεύεται τὴν οἰκογένεια τοῦ γαμπροῦ.

Νὰ μὴν τοῦ κάνη παρατηρήσεις γιὰ τὰ δῶρα του πρὸς τὴ θυγατέρα της.

Νὰ μὴ δίνη σημασία ἂν ὁ γαμπρός της περνᾶ κάποτε τὴ βραδυά του στὸ καφενεῖο ἢ στὴ λέσχη.

Νὰ μὴ θεωρῆ τὸ γαμπρό της ὡς ἕναν κακὸν δαίμονα ποὺ εἶνε ἀναγκασμένη νὰ τὸν ὑποφέρη ἐφ' ὅρου ζωῆς.

✻ ✻ ✻ ✻ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ✻ ✻ ✻ ✻

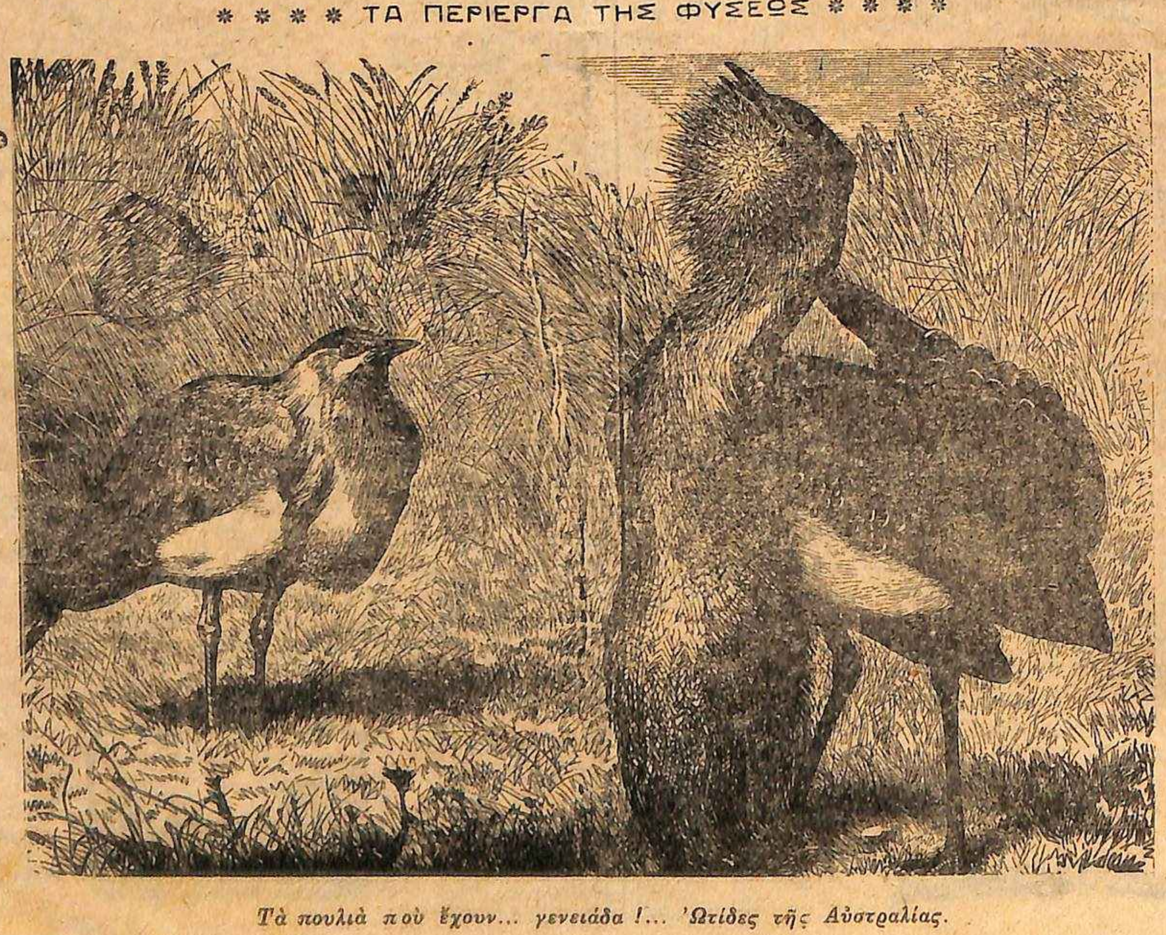

Τὰ πουλιὰ ποὺ ἔχουν... γενειάδα!... Ὠτίδες τῆς Αὐστραλίας.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΗΝΕΣ

Τὸ Γεννάρη τὸ φεγγάρι
ἥλιος τῆς ἡμέρας μοιάζει.
Τοῦ Γεννάρη τὸ ζευγάρι
Διάολος θὲ νὰ τὸ πάρη
Κόττα, χῆνα τὸ Γεννάρη
καὶ παπὶ τὸν Ἁλωνάρη.
Ὄρνιθα τὸ Γεννάρη,
κέφαλος τὸν Ἁλωνάρη.
Τὴν Τυρινὴ καὶ τῶν Βαγιῶ
ὁ Διάολος μπαίνει στὸ γιαλό
Ὁ Φλεβάρης κι' ἂν φλεβίζη
τοῦ καλοκαιριοῦ μυρίζει.
Ἀλλ' ἂν σώση καὶ κακιώση
μέσ' στὸ χιόνι θὰ μᾶς χώση.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

— Μπαμπᾶ, γιατί οἱ βουλευταὶ λέγονται καὶ βουληφόροι;

— Γιατὶ δὲν κάνουν ἄλλη δουλειὰ στὴ Βουλή, παρὰ νὰ βάζουν φόρους, παιδί μου!

ἹΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ L. DOURLIAC

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ἀφοῦ ὁ παπᾶς ἀπάγγειλε καὶ τὶς τελευταῖες εὐχές, ὁ ἄρρωστος βασιλῆς—ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ'—ποὺ ἦταν πειὰ ὑπερβολικὰ ἐξαντλημένος, ἀποκοιμήθηκε.

Ὁ γηραιὸς ἱερεὺς τὸν εὐλόγησε τότε γονατιστὸς κι' ἔπειτα στηρίζοντας τὸ ἕνα του χέρι ἀπάνω στὸ κάγκελο τῆς ὁλόχρυσης βασιλικῆς κλίνης, ἀνασηκώθηκε μὲ κόπο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ κύτταξε σκεφτικὸς τὸν ἑτοιμοθάνατο, ποὺ τὸ πελιδνὸ πρόσωπό του βρισκόταν σὲ χτυπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὴ λευκότητα τῶν σκεπασμάτων τοῦ κρεββατιοῦ. Ἔπειτα ἔβγαλε ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμό, διέσχισε τὴν εὐρύχωρη, ἄδειανὴ καὶ ἥσυχη αἴθουσα καὶ ἄνοιξε μὲ προφύλαξι τὴ μεγάλη πόρτα.

Τότε οἱ ὑποκριτικοὶ ψίθυροι τῶν αὐλικῶν ποὺ περίμεναν στὸν ἀντιθάλαμο, ἔπαψαν μὲ μιᾶς, κι' οἱ αὐλικοί, σύμφωνα μὲ τὴν ἐθιμοτυπία, ντυμένοι τὶς ἐπίσημες στολές των μπῆκαν μέσα μ' ἐπιβλητικὴ μεγαλοπρέπεια καὶ κάρφωσαν τὰ βλέμματά τους στὸ γέρο βασιλῆ.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ' ὀνειρευόταν πὼς εἶχε πεθάνει καὶ πὼς προχωροῦσε σὲ μιὰ ἀπέραντη πεδιάδα ποὺ τὴ φώτιζαν χρυσᾶ ἀστέρια, κάτω ἀπὸ ἕναν ὠχρὸν ὁρίζοντα, ἀναζητῶντας τὸ δρόμο τοῦ Παραδείσου.

Προχωροῦσε, προχωροῦσε, ἀλλὰ κανένα ἀστέρι δὲν φαινόταν γιὰ νὰ ὁδηγήση τὰ βήματα τῆς Μεγαλειότητός του κοντὰ στὸ Θεό.

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ' αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του κουρασμένο καὶ τὄβρισκε πολὺ ἀγενὲς ἐκ μέρους τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς νὰ δείχνη τόση ἀπροθυμία γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτῆ στὸ βασίλειό του.

Ἔξαφνα ὅμως εἶδε νἄρχεται πρὸς συνάντησί του ἕνα παράδοξο πρόσωπο, ἕνα ὑψηλὸ ἀκέφαλο πτῶμα, ντυμένο μὲ ὁλόχρυσο φελόνι καὶ στολισμένο μὲ πολυτίμους λίθους. Ἕνας φωτοστέφανος διαγραφόταν πάνω ἀπὸ τὸ ματωμένο λαιμό του καὶ στὰ χέρια του κρατοῦσε ἕνα κεφάλι μὲ λευκὴ γενειάδα.

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ' τὸν ἀναγνώρισε. Ἦταν ὁ Ἅγιος Διονύσιος κι' ἐρχόταν δίχως ἄλλο νὰ εὐλογήση τὴν ψυχή του, σταλμένος ἀπὸ τὸν ἀνώτατο Κύριό του.

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὅμως ἀπεναντίας δὲν τὸν ἐγνώρισε καὶ τὸν ἐρώτησε ποιὸς εἶνε.

— Εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ ζητῶ τὸν Παράδεισο, τοῦ εἶπε ὁ Λουδοβῖκος.

Ὁ ἅγιος δὲν παραξενεύτηκε καθόλου, γιατὶ γνώριζε ἀρκετοὺς βασιλεῖς τῆς Γαλλίας.

— Προχώρα δεξιά, πάντα δεξιά, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ τὸν βρῆς.

Ὁ Λουδοβῖκος πῆρε θάρρος ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του μέσα στὴ φωτεινὴ πεδιάδα.

Περπατοῦσε, καὶ τ' ἀστέρια ὠχριοῦσαν, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς γινόταν σκοτεινότερος...

Ὁ γηραιὸς μονάρχης τὄβρισκε πολὺ σκληρὸ νὰ περπατάη κατάμονος μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀτέλειωτη ἔρημο. Καταλάβαινε πὼς γιὰ ν' ἀφεθῆ ἔτσι ὁλομόναχος, δὲν θἄχε καμμιὰ ἀξία κι' ἐκτίμησι στὸ νέο κόσμο.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα εἶδε, τέλος γονατιστὴ ἀπάνω στὴν ἄμμο μιὰ γυναῖκα μὲ πλούσια χρυσᾶ μαλλιά. Τοῦ φάνηκε πὼς ἔμοιαζε μὲ μιὰ πολὺ γνώριμή του κόμησσα κι' ἀναστέναξε.

— Εἶμαι ἡ Μαρία Μαγδαληνή, τοῦ εἶπε προλαβαίνοντάς τον ἐκείνη. Τί ζητᾶτε ἐδῶ πέρα;

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ' ὑποκλίθηκε μπροστά της μὲ ἄκρα εὐγένεια καὶ χαμογελῶντας πρὸς τὴν ξανθὴ ἁμαρτωλή, τῆς ἀπάντησε πὼς ἦταν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ πὼς ἐζητοῦσε νὰ βρῆ τὸν Παράδεισο.

— Πηγαίνετε ἀριστερά, πάντα ἀριστερά, τὸν συμβούλεψε ἐκείνη.

Ὁ ἀτυχὴς βασιλεὺς συνέχισε τὴν πορείαν του καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα νόμιζε πὼς ἄκουγε τὴ γλυκειὰ φωνή της. Ἦταν ὅμως τώρα πολὺ κουρασμένος κι' ὁ ὁρίζοντας ἁπλωνόταν κατασκότεινος.

Σὲ λίγο ἔφτασε ἡ νύχτα κι' ὁ βασιλεὺς ὁλοένα προχωροῦσε, μὴ μπορῶντας νὰ ἰδῆ τριγύρω του τίποτε.

Ἔξαφνα, καθὼς πήγαινε μέσα στὸ σκοτάδι, τὸν ἐσταμάτησε ἕνας γέρος. Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα χρυσὸ κλειδὶ κι' ἕνα μακρὺ σπαθί.

— Τί ζητᾶτε; τὸν ρώτησε.

— Ζητῶ τὸν Παράδεισο, ἀπάντησε ὁ Μονάρχης. Ὁ Ἅγιος Διονύσιος μὲ συμβούλεψε νὰ προχωρήσω δεξιά, ἡ Μαγδαληνὴ ἀριστερά...

— Δὲν ἔχετε πάρει σωστὸ δρόμο, τοῦ ἀπάντησε ὁ γέρος ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πέτρο. Ἀλλὰ μαντεύω ποιὸς εἶστε. Θὰ εἶστε βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. Γιατὶ μόνο αὐτοὶ μποροῦν νὰ παίρνουν συμβουλὲς ἀπὸ γυναῖκες ἀλαφρόμυαλες κι' ἀνθρώπους ἀκεφάλους...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὸν ἄφησε στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο!

* * *

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας πένθιμος ἦχος καμπάνας. Ὁ ἄρρωστος ἄνοιξε μὲ κόπο τὰ μάτια του καὶ παρατήρησε μέσα στὴν εὐρύχωρη αἴθουσα. Ἀπὸ τὸ βάθος ἐρχόταν ἕνας ἀρχιεπίσκοπος κρατῶντας τὰ ἄχραντα μυστήρια.

Ὅλοι οἱ αὐλικοὶ στὴν ἐμφάνισί του γονάτισαν καὶ χαμήλωσαν τὸ βλέμμα τους.

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ' ἀντελήφθη τότε σὰν σ' ὄνειρο πὼς βρισκόταν ἀκόμα στὴ γῆ καὶ πὼς ἦταν ἀκόμα βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Αὐτὸ τὸν ἔκανε περίλυπο. Ἤξερε πειὰ πὼς σὲ λίγο θὰ πέθαινε καὶ πὼς δὲν θἄβρισκε ποτὲ τὸν Παράδεισο, ἐξ αἰτίας τῶν ἀνομημάτων του στὸν κόσμο αὐτό. Οὔτε ἡ Μαγδαληνή, οὔτε ὁ Ἅγιος Διονύσιος μποροῦσαν νὰ τὸν σώσουν, ἂν καὶ ἀγάπησε πολὺ τὶς γυναῖκες στὴ ζωή του...

Ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἄρχισε νὰ στενάζη...

Ὁ γιατρὸς ἔσκυψε τότε ἀπάνω του κι' ἔπειτα σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἔκανε ἕνα νόημα.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς πῆγε εὐθὺς κοντὰ στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀρρώστου καὶ φώναξε:

— Κύριοι, ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε!

Κι' ἀφοῦ τὸ ξανάπε ἀκόμα μιὰ φορά, ἔσυρε τὸ ξίφος του καὶ πρόσθεσε:

— Ζήτω ὁ βασιλεύς!

● ● ● ● ΟΙ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΙ ΚΗΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ● ● ● ●

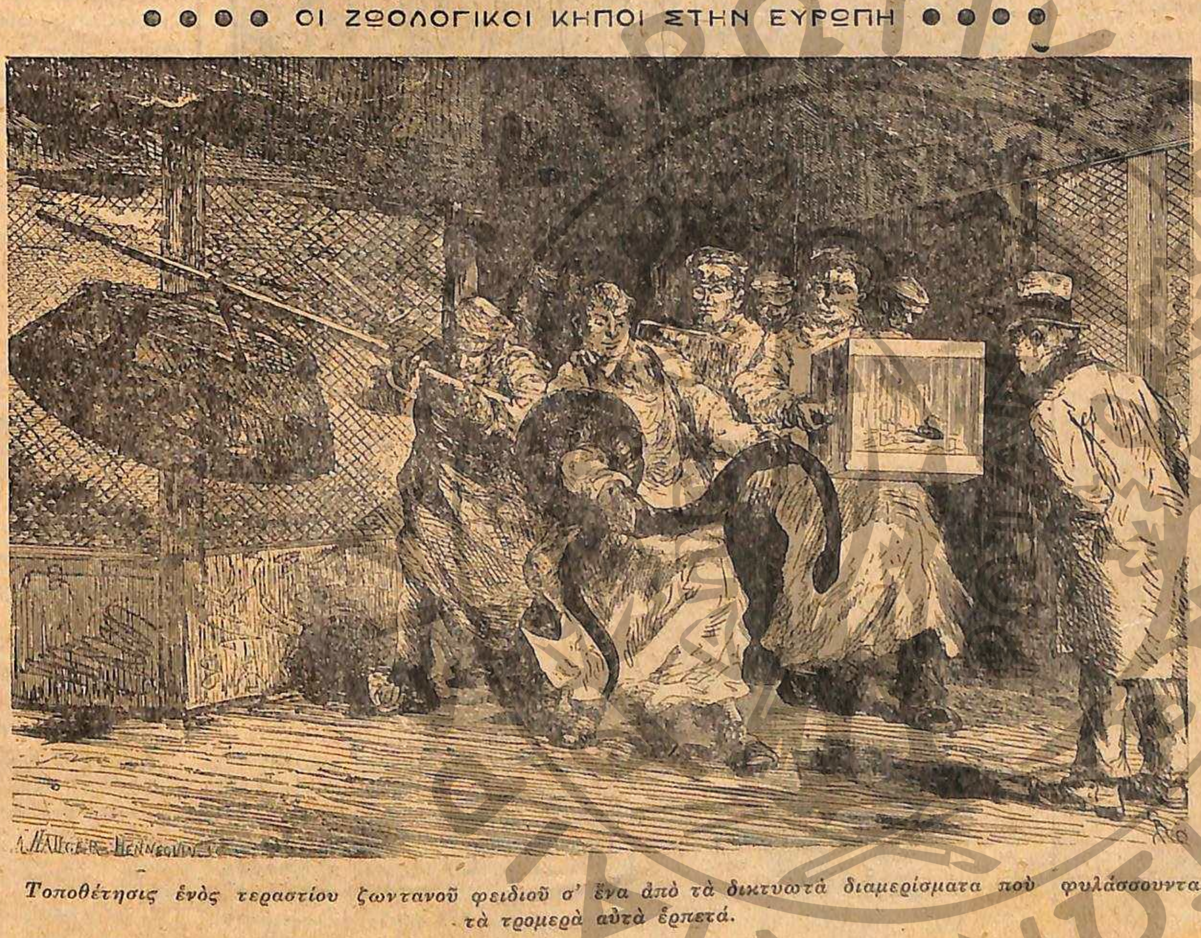

Τοποθέτησις ἑνὸς τεραστίου ζωντανοῦ φειδιοῦ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δικτυωτὰ διαμερίσματα ποὺ φυλάσσουνται τὰ τρομερὰ αὐτὰ ἑρπετά.

ΞΕΝΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΣΚΑΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ

(Τοῦ ΧΑΪΝΕ).

Μιὰ μέρα τὰ ψηλότερα σκαλοπάτια μιᾶς σκάλας μίλησαν στὰ χαμηλότερα καὶ τοὺς εἶπαν:

— Μὴ νομίζετε πὼς εἶστε τὸ ἴδιο μ' ἐμᾶς. Ἐσεῖς βρίσκεστε στὴ λάσπη κι' ἐμεῖς βασιλεύουμε στὰ ὕψη. Ἡ θέσις μας ἔχει κανονιστεῖ ἀπὸ τὴ φύσι, ἔχει καθιερωθεῖ ἀπὸ τὸ χρόνο καὶ εἶνε ἀμετάβλητη!

Κάποιος φιλόσοφος ποὺ ἔτυχε νὰ περνάη ἀπ' ἐκεῖ καὶ ν' ἀκούση αὐτὰ τὰ φαντασμένα λόγια, χαμογέλασε καί, παίρνοντας τὴ σκάλα, τὴν ἀναποδογύρισε!

ΓΙΑ Ν' ΓΕΛΑΤΕ

Στὸ δικαστήριο:

Πρόεδρος.— Μόνος σου διέπραξες τὴν κλοπή, κατηγορούμενε;

Κατηγορούμενος.— Εἶνε τόσο δύσκολο νὰ βρῆ κανεὶς στὴ σημερινὴ περίστασι ἕναν τίμιο συνέταιρο γιὰ τέτοια δουλειά, κ. πρόεδρε!

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς πλαστῆς προκηρύξεως στὸ στρατό. Ὁ Ναπολέων ἐπέθανε!... Ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν βασιλοφρόνων στρατηγῶν. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας συλλαμβάνεται καὶ φυλακίζεται. Οἱ συνωμόται καταλύουν τὰς ἀρχὰς τῶν Παρισίων. Ἡ ἀνησυχίες τοῦ ἀββᾶ Λαφόν. Ὁ Μαλὲ συντρίβει τὸ σαγῶνι τοῦ φρουράρχου!... Ἕνα κόλπο ποὺ ἀποτυγχάνει. Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ!... Ἡ ἀποκάλυψις τῆς συνωμοσίας καὶ ἡ σύλληψις τοῦ Μαλέ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'.

Εἴδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο πῶς ὁ στρατηγὸς Μαλὲ καὶ ὁ ἀββᾶς Λαφόν, ἀφοῦ κατέστρωσαν πλήρως τὰ σχέδια μιᾶς μεγάλης συνωμοσίας πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ Ναπολέοντος, ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τὸ Φρενοκομεῖο ὅπου ἐκρατοῦντο ὡς ὕποπτοι καὶ ἄρχισαν τὴ δρᾶσι τους. Διακόψαμε δὲ τὴ διήγησί μας ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ποὺ ὁ ἀββᾶς Λαφὸν παρακολουθεῖ τὸ στρατηγὸ Μαλέ, ὁ ὁποῖος ἔχει πάει τὴ νύχτα μέσα σ' ἕνα στρατῶνα τοῦ Παρισιοῦ, γιὰ νὰ ἐπιτύχη μὲ δολιότητα τὴν προσχώρησι τῶν στρατιωτῶν στὸ κίνημά του.

Τέλος, φάνηκε ὁ στρατηγὸς Εὐτὰν γαλήνιος καὶ ἥσυχος καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μπουτρὲ καὶ τὸ Ρατὼ διευθύνθηκε καὶ μπῆκε μέσ' στὸ στρατῶνα. Θόρυβος ὅπλων ποὺ ἀπέδιδαν τὰς τιμὰς ἀκούστηκε ἀμέσως καὶ σὲ λίγο ἡ φωνὴ ἑνὸς στρατιωτικοῦ, ὁ ὁποῖος διάβαζε στοὺς στρατιώτας τὴν πλαστὴ προκήρυξι τῆς Γερουσίας.

Μερικὲς φράσεις ἀπὸ τὴν προκήρυξι ἔφτασαν ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ Μαλέ:

—Στρατιῶται, ὁ Βοναπάρτης ἐπέθανε, δὲν ὑπάρχει πειά, ἔπεσε κάτω ἀπ' τὰ χτυπήματα τῶν ἐκδικητῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Καμμιὰ διαμαρτυρία δὲν ἀκούστηκε. Οἱ στρατιῶται παρακολουθοῦσαν τὴν ἀνάγνωσι τῆς προκηρύξεως, βυθισμένοι σὲ ἀπόλυτη σιωπή. Γιατί νὰ ἀμφιβάλλουν τάχα στὰ λεγόμενά της. Εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια τώρα, ἡ Γαλλία δὲν ἔζουσε παρὰ μὲ ἀπρόοπτα.

Ἡ φωνή, πιὸ δυνατή, ἐξακολούθησε σὲ λίγο:

—Τὸ ἱερώτερο καθῆκον μας εἶνε τώρα νὰ βοηθήσουμε τὴ Γερουσία στὴν πραγματοποίησι τῆς ἀποφάσεώς της νὰ μᾶς ἀπαλλάξη ἐντελῶς ἀπὸ τὴν Τυραννία...

Καὶ ἡ ἀνάγνωσις τῆς προκηρύξεως... Οὔτε μιὰ ἐπευφημία, οὔτε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως δὲν ἀκούστηκε... Μονάχα ἀκούστηκαν μερικὲς διαταγὲς ποὺ ἐδίδοντο στοὺς στρατιώτας...

—Ἐπ' ὤμου ἄρμ! Ἐπ' ἀριστερά! Κατὰ τετράδες ἐπὶ δεξιά! Ἐμπρός!

Καὶ σὲ λίγο ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ στρατῶνος ἐφάνηκαν νὰ βγαίνουν οἱ τυμπανισταί, ἔπειτα ὁ Μαλέ, οἱ ἀξιωματικοί, ὁ Ρατώ, ὁ Μπουτρέ, καί, τέλος, ὁ στρατός, προχωρῶντας κάτω ἀπὸ τὴ βροχή, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, χωρὶς κανέναν ἐνθουσιασμό, χωρὶς καμμιὰ συγκίνησι...

Ὁ Λαφὸν ἐμέτρησε δυό... τρεῖς... πέντε λόχους.

Ἦσαν ἀρκετοί. Τὸ παιχνίδι εἶχε κερδηθεῖ... Ὁ χάρτινος πύργος τῆς αὐτοκρατορίας θὰ κατέρρεε μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία...

Ἀπὸ ἀπόστασι, σὰν ἄνθρωπος περίεργος, ὁ ἀββᾶς Λαφὸν παρακολουθοῦσε τοὺς στρατιῶτες... Στὴν ὁδὸ Ἁγίου Ἀντωνίου οἱ ἄνδρες σταθῆκαν καὶ παρετάχθησαν. Μονάχα ἕνας λόχος ἐξακολουθοῦσε τὴν πορεία του ὡς τὴ φυλακὴ τῆς Φόρς. Ὁ Μαλὲ πήγαινε ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐλευθερώση δυὸ παλαιοὺς συναδέλφους του, τοὺς στρατηγοὺς Γκιντὰλ καὶ Λαορί, οἱ ὁποῖοι ἐκρατοῦντο φυλακισμένοι ἀπὸ πολλῶν μηνῶν, ὡς συνωμόται ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐκεῖ, ὁ Μαλὲ ἔστειλε τὸ Ρατὼ μὲ δεκαπέντε ἄνδρες γιὰ νὰ βροῦν τοὺς φυλακισμένους. Ὁ Γκιντάλ, μόλις εἶδε τοὺς στρατιῶτες, νόμισε πῶς πήγαιναν νὰ τὸν πάρουν γιὰ νὰ τὸν τουφεκίσουν. Μὰ αὐτοί, πρὸς μεγάλη του κατάπληξι, τοῦ ἀνήγγειλαν πῶς ἦταν ἐλεύθερος.

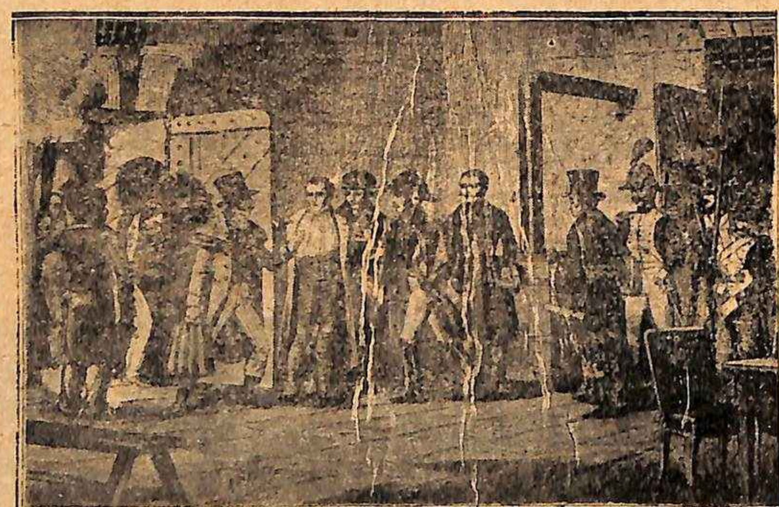

Ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν Βασιλοφρόνων στρατηγῶν ἀπὸ τὴν φυλακὴ τῆς Φόρς.

Ἔπειτα ἀπελευθερώθηκε κι' ὁ Λαορί. Ὁ Μαλὲ ἔπεσε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του. Δεκαοχτὼ ὁλόκληρα χρόνια οἱ δυὸ παλαιοὶ συνάδελφοι εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν. Μετὰ τὶς πρῶτες διαχύσεις, ὁ Μαλὲ τοὺς ἀνήγγειλε ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε πεθάνει, ὅτι νέα Κυβέρνησις εἶχε ἐγκατασταθεῖ κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ δράσουν.

Κατόπιν, ἀφοῦ συναντήθηκαν μὲ τοὺς τέσσερες λόχους, ποὺ εἶχε ἀφήσει στὴν ὁδὸ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἀνέθεσε τὴ διοίκησι τῶν τεσσάρων ἀπ' αὐτοὺς στοὺς Γκιντὰλ καὶ Λαορί οἱ ὁποῖοι, μαζὺ μὲ τὸν Μπουτρέ, θὰ πήγαιναν νὰ καταλάβουν τὸ Ὑπουργεῖο καὶ τὴ Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας.

Στὴ Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας ἔφτασαν στὶς ἑφτὰ τὸ πρωΐ. Ἀφοῦ παρεβίασαν τὶς κλειστὲς πόρτες της, εἰσώρμησαν μέσα στὰ διαμερίσματά της... Ὁ διευθυντὴς Πασκιέ, ὁ ὁποῖος ἔκανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν τουαλέττα του, συνελήφθη ἀμέσως καὶ ὡδηγήθηκε μὲ συνοδεία στὴ φυλακὴ τῆς Φόρς, ἐνῶ ὁ Μπουτρὲ ἐγκατεστάθη στὴ θέσι του στὸ γραφεῖο του, κρατῶντας γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ἕνα λόχο κοντά του... Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν σὲ διάστημα λιγώτερο τῶν δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας...

Κατόπιν οἱ ὑπόλοιποι τρεῖς λόχοι διευθύνθηκαν πρὸς τὴν ἀκτὴ Μαλακέ, ὅπου βρισκόταν τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως οἱ πρῶτοι πρωϊνοὶ διαβάται, ἀντιλαμβανόμενοι τὴν ἀσυνείθιστη αὐτὴ στρατιωτικὴ κίνησι, εἶχαν ἀρχίσει νὰ συγκινοῦνται καὶ διάφοροι ὅμιλοι πολιτῶν σχηματιζόντουσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἀπὸ τὸ Μέγαρο τῶν Δικαστηρίων ὡς τὸ Δημαρχεῖο, τὸ ὁποῖο ὁ συνταγματάρχης Σουλιέ, ὁ διοικητὴς τοῦ στρατῶνος Ποπενκούρ, εἶχε καταλάβει, σύμφωνα μὲ διαταγὴ τοῦ Μαλέ, οἱ δρόμοι ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ κόσμο.

Ὁ ἀββᾶς Λαφὸν παρακολουθοῦσε πάντοτε ἀπὸ μακρυὰ ὅλη αὐτὴ τὴν κίνησι... Ξαφνιαζόταν ὅμως γιατὶ δὲν ἔβλεπε πουθενὰ τὸ Μαλέ. Γιὰ νὰ λάβη λοιπὸν θετικώτερες πληροφορίες διευθύνθηκε πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Ἀστυνομίας, στὸ ὁποῖο ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἐπαναστάται εἶχαν ἐγκατασταθεῖ ὡς κύριοι. Χωρὶς πολλὲς δυσκολίες μπῆκε μέσα καὶ προχώρησε ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ, ὅπου βρῆκε τὸ στρατηγὸ Λαορὶ νὰ συζητῆ μαζὺ μ' ἕνα... ράφτη. Ὁλόγυρά του ἀπάνω στὶς πολυθρόνες βρισκόντουσαν διάφορες στολές... Ἦσαν ἡ στολὲς τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας δουκὸς τοῦ Ροβῖγκο καὶ ὁ Λαορὶ ἐδιάλεγε ἀνάμεσα ἀπ' αὐτές... Ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας εἶχε συλληφθεῖ, ἐνῶ βρισκόταν ἀκόμα στὸ κρεββάτι του καὶ μὲ μιὰ καλὴ συνοδεία εἶχε ἀποσταλεῖ καὶ αὐτὸς στὴ φυλακὴ τῆς Φόρς.

Μὰ γιὰ τὸ Μαλὲ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ πληροφορία. Γι' αὐτὸ ὁ ἀββᾶς Λαφὸν ἀφίνοντας τὸν Λαορὶ ἀνάμεσα στὶς στολὲς τοῦ δουκὸς τοῦ Ροβῖγκο, δύσπιστος καὶ ἀνήσυχος διευθύνθηκε ὡς τὴν πλατεία τῆς Βανδόμης. Ἐκεῖ βρισκόταν ἡ στρατιωτικὴ διοίκησις τῆς πόλεως, τὴν ὁποία ὁ Μαλέ, σύμφωνα μὲ τὰ σχέδιά τους, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε καταλάβει πρὸ πολλοῦ. Βρῆκε τὴν πλατεία πλημμυρισμένη ἀπὸ στρατεύματα, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα μὲ δυσκολία μποροῦσε νὰ κυκλοφορήση κανείς. Ἕνα πλῆθος ἀνήσυχο, γεμᾶτο ἀγωνία, συνωστιζόταν στὰς γειτονικὰς παρόδους, ψιθυρίζοντας διαρκῶς καὶ ζητῶντας πληροφορίας. Καὶ σὲ λίγο ὁ ἀββᾶς ἄκουσε, ὄχι βέβαια χωρὶς ταραχὴ καὶ συγκίνησι, μιὰ οὐρανομήκη κραυγὴ νὰ βγαίνη ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ στόματα: «Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ!» Γρήγορα-γρήγορα τότε διέσχισε τὸ πλῆθος μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι ἡ συνωμοσία εἶχε ἀποκαλυφθεῖ κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξαφανιστῆ γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ σύλληψι...

Ἦταν καιρὸς ἀκόμα, γιατὶ πράγματι τὰ πάντα εἶχαν ἀποκαλυφθεῖ... Μὰ πῶς εἶχε συμβεῖ αὐτό; Τί εἶχε γίνει ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μαλέ...

Ὁ στρατηγὸς Μαλέ, ξεκινῶντας ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς Φόρς, διευθύνθηκε στὸ σπίτι τοῦ φρουράρχου Παρισίων, στρατηγοῦ Οὐλέν, γιὰ νὰ τὸν συλλάβη...

Μὰ ὁ φρούραρχος θέλησε ν' ἀντισταθῆ... Τότε ὁ Μαλὲ τράβηξε τὸ πιστόλι του, πυροβόλησε καὶ μὲ μιὰ σφαῖρα τοῦ συνέτριψε τὸ σαγῶνι...

Ἔπειτα ὁ ἐπαναστάτης στρατηγὸς διευθύνθηκε πρὸς τὸ Ἐπιτελεῖο. Καθὼς ἀνέβαινε τὴ σκάλα του, συνάντησε τὸν ταγματάρχη Λαμπόρντ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἔτρεφε παληὸ μῖσος.

—Τί κάνετε ἐδῶ; τοῦ φώναξε,

Ἐγὼ ἔστειλα διαταγὴ νὰ σᾶς συλλάβουν...

—Δὲν δέχομαι διαταγὰς παρὰ μόνο ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους μου, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Λαμπόρντ.

—Ὁδηγῆστε με τότε, εἶπε ὁ Μαλέ, στὸ συνταγματάρχη Ντουσέ, τὸν προϊστάμενό σας...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ συνταγματάρχης Ντουσὲ φάνηκε ἀπάνω στὴ σκάλα.

—Συνταγματάρχα, εἶπε τότε ὁ Μαλέ, σᾶς εἶχα στείλει διαταγὴ νὰ συλλάβετε τὸ Λαμπόρντ. Γιατί δὲν τὴν ἐκτελέσατε;

—Μὰ δὲν σᾶς γνωρίζω καθόλου, τοῦ ἀπάντησε ὁ συνταγματάρχης. Μοῦ φαίνεστε μάλιστα ὕποπτος...

—Ὡραία, εἶπε ὁ Μαλέ. Τότε σᾶς συλλαμβάνω **καὶ σᾶς!**

Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνωμοσίας θέλησε νὰ χρησιμοποιήση καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ τὸ πιστόλι του. Μά, προβλέποντας τὴ χειρονομία του, ὁ Ντουσὲ ἔπιασε τὸ χέρι του καὶ τὸ συγκράτησε.

Συγχρόνως φώναξε: «Στὰ ὅπλα!»

Οἱ δραγόνοι τῆς ὑπηρεσίας ἔτρεξαν ἀμέσως μέσα καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς ἕνας ἐπιθεωρητὴς τῆς **Ἀστυνομίας**, ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισε τὸ Μαλέ.

Καθὼς ἐπιχειροῦσαν νὰ τὸν συλλάβουν, ἐκεῖνος οὔρλιαζε ἀμυνόμενος:

—Ἀφῆστε με! Θὰ σᾶς στοιχίση πολὺ αὐτό!

Μὰ οἱ δραγόνοι τὸν ἀφώπλισαν, τὸν ἔδεσαν χειροπόδαρα, τὸν ἐφίμωσαν καὶ τὸν κράτησαν ἐκεῖ, ἐνῶ ὁ ἀστυνομικὸς ἔτρεχε γιὰ νὰ μάθη νέα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τραγικὸ τέλος τῶν συνωμοτῶν τοῦ Μαλέ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

ΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ

Κάποιος παλαιὸς ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κανταβρυγίας, ἐπειδὴ δὲν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ μέγαρο στὸ ὁποῖο ἔμενε, κάλεσεν ἕναν ὀνομαστὸ ἀρχιτέκτονα γιὰ νὰ τοῦ κάνη τὰ σχέδια τῆς ἐπισκευῆς καὶ τῆς διακοσμήσεώς του.

Ὁ ἀρχιτέκτων κατήρτισε πράγματι τὰ σχέδια, ἀλλὰ τὰ ἔξοδα ποὺ θ' ἀπαιτοῦσε ἡ ἀνακαίνισις αὐτὴ ἦσαν τόσο πολλά, ὥστε ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐγκατέλειψε τὴν ἀρχική του ἀπόφασι.

—Καὶ τώρα, ρώτησε τὸν ἀρχιτέκτονα, πόσα σᾶς χρωστῶ γιὰ τὸν ἄδικο κόπο ποὺ κάνατε;

—Ἑκατὸ λίρες, θεοφιλέστατε, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Πῶς! Τόσο πολλά! φώναξε ἔκπληκτος ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ἐπειδὴ τὸ ποσὸν ἦταν ὑπέρογκο γιὰ κείνη τὴν ἐποχή. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐφημερίους μου δὲν κερδίζουν ἑκατὸ λίρες οὔτε στὸ διάστημα ἑνὸς ὁλοκλήρου ἔτους.

—Τὸ παραδέχομαι, θεοφιλέστατε, ἀλλ' ἔχω τὴν ἀξίωσι νὰ θεωροῦμαι καὶ ἐγὼ ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὄχι ἐφημέριος στὸ ἐπάγγελμά μου.

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα ὁ ἀρχιεπίσκοπος, κολακευθεὶς λιγάκι, ἀναγκάστηκε νὰ πληρώση στὸν ἀρχιτέκτονα τὸ ποσὸν ποὺ τοῦ ζητοῦσε.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

ΑΚΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Οἱ Αὐτοχθονισταὶ καὶ οἱ Ἑτεροχθονισταί. Ὁ πάρεδρος κι' ὁ δάσκαλος. Τὰ δυὸ βώδια. Ἡ διαθήκη ἑνὸς δεσπότη. Τί ἄφινε στοὺς δικούς του. Ὁ Λουδοβῖκος τῆς Βαυαρίας καὶ ὁ Πετρόμπεης. Ἡ ἀγραμματοσύνη τοῦ Μιαούλη. Τὸ σχοινὶ καὶ ἡ... κάμιλος. Χαριτωμένα ἐπεισόδια τοῦ Κωλέτη, κτλ.

Κατὰ τὴ Συνέλευσι τοῦ 1843, οἱ πληρεξούσιοι τοῦ ἐλευθέρου βασιλείου μας εἶχαν διαιρεθῆ σὲ δυὸ ὁμάδες, τοὺς Αὐτοχθονιστὰς καὶ τοὺς Ἑτεροχθονιστάς. Ἡ δυὸ αὐτὲς ὁμάδες, μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ φιλονεικοῦσαν μεταξύ τους.

Σὲ κάποια συνεδρίασι ὁ περίφημος γέρο-Ντερνιτσιώτης, πληρεξούσιος Μενδενίτσης, γνωστότατος σ' ὅλους γιὰ τὴ φλυαρία του, ἀντελήφθη ὅτι ὁ πληρεξούσιος Κλωνάρης, πρώην ὑπουργὸς καὶ ἀρεοπαγίτης, ὁ ὁποῖος ἀνῆκε στὴν ἀντίθετη ὁμάδα, τὸν ἐκύτταζε μ' ἐπιμονὴ πολλὴ ὥρα.

—Τί μὲ τηρᾶς, ὠρέ; τοῦ φώναξε ἀπότομα ὁ Ντερνιτσιώτης πειραγμένος. Δὲν εἶμαι... δραχμὲς γιὰ νὰ μὲ φᾶς, ὠρὲ ἀγράμματε!...

—Ἀγράμματος ἐγώ;... φώναξε ὁ Κλωνάρης.

Κι' ἀμέσως σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, ἀνέβηκε στὸ βῆμα καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς:

«—Παρακαλῶ τοὺς κυρίους πληρεξουσίους νὰ ἀκούσουν τὴν ἀκόλουθη διήγησι. Μιὰ φορὰ κάποιος γραμματοδιδάσκαλος πῆγε σ' ἕνα χωριὸ συστημένος γιὰ πάρεδρος γιὰ νὰ ζητήση ἐργασία. Ὁ πάρεδρος, ἂν καὶ ἐντελῶς ἀγράμματος, ἐθεωροῦσε τὸν ἑαυτό του παντογνώστη καὶ ἤθελε νὰ ρεζιλέψη τὸν ξένο.

—Γνωρίζεις γράμματα; ρώτησε τὸ δάσκαλο.

—Γνωρίζω, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Γράψε μου λοιπὸν «βῶδι», σ' αὐτὸ τὸ χαρτί.

Ὁ δάσκαλος πῆρε τὸ χαρτὶ καὶ ἔγραψε τὴ λέξι: «βῶδι».

Κατόπιν πῆρε κι' ὁ πάρεδρος τὸ χαρτὶ καὶ κουτσὰ-στραβὰ ζωγράφισε ἕνα βῶδι.

Ἔπειτα, γυρίζοντας στοὺς ἀγραμμάτους χωριανοὺς ποὺ στέκονταν γύρω, τοὺς ρώτησε δείχνοντάς τους τὴ λέξι ποὖχε γράψει ὁ δάσκαλος καὶ τὸ κακοζωγραφισμένο βῶδι ποὖχε ἰχνογραφήσει αὐτός.

—Ποιό, μωρέ, ἀπὸ τὰ δυὸ μοιάζει μὲ βῶδι;

—Τὸ δικό σου, κὺρ πάρεδρε! ἀπάντησαν ἐκεῖνοι ὅλοι μαζύ. Τὸ ἄλλο δὲν μοιάζει καθόλου...

Τότε ὁ πάρεδρος γύρισε θριαμβευτικὰ πρὸς τὸ φτωχὸ γραμματοδιδάσκαλο καὶ τοῦ εἶπε:

—Φύγε. Δὲν μᾶς κάνεις. Εἶσαι ἀγράμματος...

»Αὐτὰ λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Κλωνάρης, παθαίνουμε κι' ἐμεῖς σήμερα. Δὲν ξέρουμε γράμματα ἐμεῖ καὶ ξέρουν οἱ Ντερνιτσιῶτες...»

* * *

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γενναίους ἄνδρας τοῦ Ἀγῶνος μας ἦταν καὶ ὁ ἐπίσκοπος Βρεσθένης καὶ μετέπειτα Σελλασίας Θεοδώρητος, ὁ ὁποῖος διακρίθηκε σὲ πολλὲς περιστάσεις γιὰ τὸ θάρρος του.

Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του, ὁ στενός του φίλος Γενναῖος Κολοκοτρώνης θέλησε νὰ τὸν ρωτήση γιὰ τὶς τελευταῖες θελήσεις του:

—Ἔχεις νὰ μᾶς ἀφήσης καμμιὰ παραγγελία, Σεβασμιώτατε; Γιὰ τὴν κατάστασί σου (διαθήκη) τί ἔχεις νὰ μᾶς πῆς;

—Γιὰ τὴν κατάστασί μου; ψιθύρισε κάπως ἔκπληκτος ὁ ἑτοιμοθάνατος. Ὅλη μου ἡ περιουσία εἶνε ἕνας καναπές, μιὰ παληόψαθα καὶ πέντε καρέκλες... Τί νὰ μοιράσω στοὺς δικούς μου; Ἂν θέλη τὸ Ἔθνος, ἂς φροντίση γι' αὐτούς. Ἐγὼ τοὺς ἀφίνω γιὰ κληρονομία τὴν εὐχή μου καὶ τὴν πατρίδα ἐλεύθερη...

Ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης

* * *

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβῖκος κατέβηκε στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ 1836, ἐδόθηκε στὰ ἀνάκτορα ἕνας χορός, στὸν ὁποῖο, ἐκτὸς τῆς Αὐλῆς, παρευρέθησαν καὶ πολλοὶ ἀγωνισταί. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χοροῦ ὁ Λουδοβῖκος ἐπλησίασε τὸ γυιό του Ὄθωνα, τὸ νέο βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὸν βλέπεις αὐτὸ τὸ γέρο ἐκεῖ πέρα; Μάθε πῶς αὐτὸς κατέβηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του γιὰ ν' ἀνεβῆς ἐσὺ στὸ δικό σου. Γιὰ νὰ μὴ στέκη λοιπὸν ὀρθός, δός του αὐτὸ τὸ κάθισμα γιὰ νὰ καθήση...

Ὁ γέρος, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλοῦσε μὲ τόσο σεβασμὸ ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, ἦταν ὁ ἡγεμὼν τῆς Μάνης Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης.

* * *

Μιὰ φορά, ὁ Μιαούλης, ἐπειδὴ χρειαζόταν χοντρὸ σκοινὶ γιὰ τὰ καράβια του, ἔβαλε τὸ γραμματικό του νὰ στείλη ἀναφορὰ στὴν Κυβέρνησι γιὰ νὰ ζητήση τὴ σχετικὴ πίστωσι. Ὁ γραμματικὸς πῆρε τὸ χαρτὶ νὰ γράψη καὶ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ διαβάζη:

«Παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς χορηγηθῆ πίστωσις πρὸς ἀγορὰν καμίλου...»

—Ὄχι γκαμήλα, βρὲ ἀδερφέ, τὸν διέκοψε ὁ Μιαούλης, ἀλλὰ χοντρὸ σκοινὶ σοῦ εἶπα νὰ γράψης. Γράψε τὸ λοιπὸν γούμενα...

* * *

Ὅταν ὁ Μιαούλης ἄκουσε κάποτε, ἐπὶ Ἀντιβασιλείας ὅτι διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ὁ Νικόλαος Μπότασης ἀπὸ τὶς Σπέτσες, φάνηκε πῶς δὲν ἐπίστεψε τὴν εἴδησι καὶ εἶπε:

—Ἅμα γίνω ἐγὼ πατριάρχης, θὰ γίνη κι' ὁ κὺρ Νικόλας ὑπουργός.

Καὶ ὅμως ὁ Μιαούλης γελάστηκε, γιατὶ ὁ Μπότασης ἔγινε πράγματι ὑπουργός, χωρὶς αὐτὸς ν' ἀνέλθη στὸν πατριαρχικὸ θρόνο...

* * *

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Κωλέτη, ὅταν ἤθελαν καμμιὰ φορὰ νὰ τὸν κοροϊδέψουν, τὸν ἔλεγαν «Ζενερὰλ Κωλετῆ», ὅπως δηλαδὴ τὸν ἔγραφαν ἡ Γαλλικὲς ἐφημερίδες ἐκείνου τοῦ καιροῦ.

Κι' ἀληθινὰ ὁ Κωλέτης ἔφερε τὸ βαθμὸ τοῦ ἀντιστρατήγου καὶ μὲ ἀνάλογες τιμὲς ἐκηδεύθηκε.

* * *

Ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστότερα παρατσούκλια τοῦ Κωλέτη ἦταν «βούβαλος». Τοῦ τὸ εἶχε κολλήσει ὁ ποιητὴς Παναγιώτης Σοῦτσος γιὰ τὸ μεγάλο του κεφάλι.

* * *

Μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες κατηγορίες τῶν ἀντιπάλων τοῦ Κωλέτη ἦταν ὅτι, ὅταν ἐπρωτοῆλθε στὴν Ἑλλάδα, βρισκόταν σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι καὶ ὅτι ὁ Μεταξᾶς τοῦ χάρισε ἕνα πανωφόρι γιὰ νὰ ντυθῆ.

* * *

Γιὰ ὅποιον ἐτύχαινε νὰ ἔχη ἰσχυρὴ πολιτικὴ προστασία, ὁ Κωλέτης συνήθιζε νὰ λέη:

—Ἔχει τὰς πλάτας γεράς!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

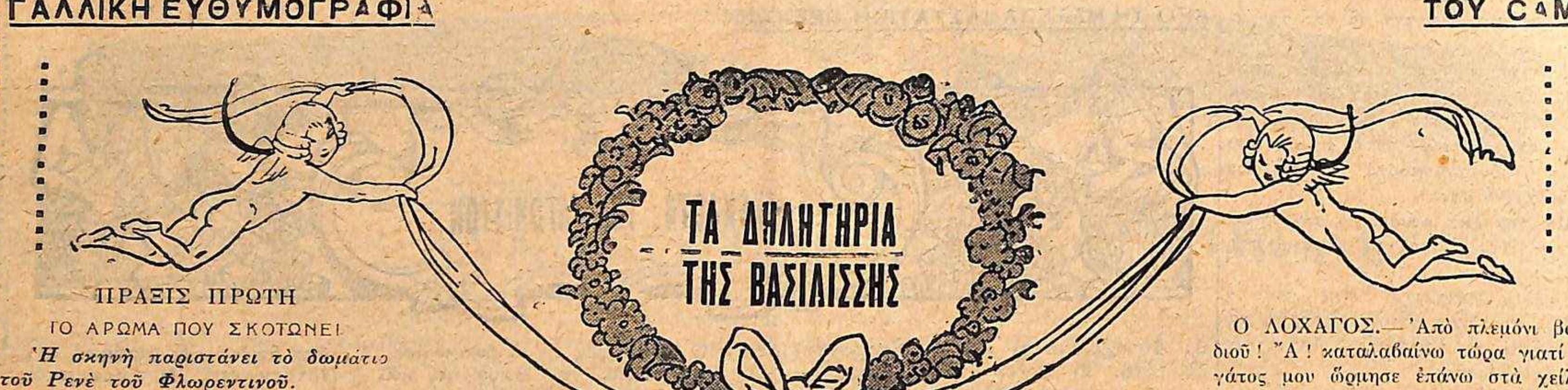

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

ΤΟΥ CAMI

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸ δωμάτιο τοῦ Ρενὲ τοῦ Φλωρεντινοῦ.

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ, *(μπαίνοντας μέσα)*.— Ἔ λοιπόν, Ρενέ, πιστέ μου ἀρωματοποιέ, βρῆκες τὸ δηλητήριο ποὺ θὰ μὲ ἀπαλλάξη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖον καταδιώκω μὲ τὸ μῖσος μου, ἀπὸ τὸ λοχαγὸ τῶν Σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως;

ΡΕΝΕ Ο ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ, *(μὲ φωνὴ βαθειά)*.— Τὸ βρῆκα... Ἕνα τέταρτο σταγόνος ἀπ' αὐτὸ τὸ δηλητήριο, φτάνει γιὰ νὰ θανατώση στὴ στιγμὴ ὅποιον τὸ ἀναπνεύσει.

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ. Θαυμάσια! Θὰ χύσης μερικὲς σταγόνες ἀπὸ τὸ δηλητήριο αὐτὸ σὲ μι' ἀνθοδέσμη, ἡ ὁποία, πρέπει νὰ φροντίσης νὰ φτάση ὥς τὰ χέρια τοῦ Λοχαγοῦ τῶν Σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως.

ΡΕΝΕ Ο ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ.—Μὰ αὐτὴ ἡ ἀνθοδέσμη δὲν θὰ φανῆ ὕποπτη στὸ Λοχαγό;

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ. Ὄχι, γιατί ὁ γυιός μου συνηθίζει νὰ στέλνη ἀνθοδέσμες στοὺς εὐνοούμενούς του ἀξιωματικούς. Θὰ τὴ στείλης λοιπὸν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου III καὶ ὁ λοχαγὸς θὰ κολακευθῆ. Θὰ τὴν μυριστῆ χωρὶς δυσπιστία καὶ ἔτσι τὸ δηλητήριο θὰ τὸν σκοτώση... Χαῖρε, Ρενέ...

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΑΞΙΣ

Η ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Ἡ σκηνὴ παριστάνει μιὰ αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Λούβρου.

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.— Πληροφορήθηκα ἀπὸ θετικὴ πηγή, ὅτι ἡ βασιλομήτωρ ὡρκίστηκε νὰ μὲ θανατώση... Σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειά της, ὅπως κάνει σ' ὅλες τὶς παρόμοιες περιστάσεις, θὰ μοῦ στείλη καμμιὰ ἀνθοδέσμη δηλητηριασμένη...

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ.— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, φτάνει νὰ πετάξης τὴν ἀνθοδέσμη, χωρὶς νὰ τὴν μυριστῆς γιὰ νἀποφύγης τὴ δηλητηρίασι.

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Ἀδύνατον!... Ἡ βασιλομήτωρ εἶνε πονηρή! Θὰ βάλη νὰ μοῦ προσφέρουν τὴν ἀνθοδέσμη αὐτὴ μπρὸς σὲ πολὺν κόσμο. Ἂν δὲν τὴ μυριστῶ, θἀποδείξω ὅτι φοβᾶμαι. Θὰ τὴ μυριστῶ λοιπόν!

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ.— Μὰ τότε εἶσαι χαμένος ἄνθρωπος!... Νά. δὲς ἕνας μαῦρος λακὲς ἔρχεται πρὸς ἐμᾶς μέσ' ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν αὐλικῶν... Κρατάει μὲ τὸ ἕνα του χέρι μι' ἀνθοδέσμη, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα πουγγί...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Φέρνει ἀσφαλῶς τὴ δηλητηριασμένη ἀνθοδέσμη.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΛΑΚΕΣ, *(προσφέροντας τὴν ἀνθοδέσμη κι' ἕνα πουγγὶ στὸ λοχαγό)*.— Ὁρίστε! Αὐτὰ σᾶς τὰ στέλνει ὁ βασιλεύς...

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ.— Τί κάνετε, λοχαγέ; Ἀναπνέετε αὐτὰ τὰ δηλητηριασμένα λουλούδια;

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Ναί, δὲν φοβοῦμαι τίποτε... Προβλέποντας τὴν ἀποστολὴ τῆς ἀνθοδέσμης αὐτῆς, ἔχω ἀπὸ χτὲς τέσσερες λίτρες πάγο ἀπάνω στὸ κεφάλι μου. Νά, κύτταξε... *(Ἀνασηκώνει τὴν περικεφαλαία του)*.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ.— Πράγματι, βλέπω τὸν πάγο, μὰ δὲν καταλαβαίνω τίποτε...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Θὰ καταλάβης ἀμέσως... Ὁ πάγος αὐτός, καθὼς βρίσκεται τόσες ὧρες ἀπάνω στὸ κεφάλι μου γίνηκε ἀφορμὴ νάρπάξω ἕνα τρομερὸ συνάχι. Μπορῶ λοιπὸν νἀναπνεύσω ἄφοβα τὴν ἀνθοδέσμη τῆς βασιλομήτορος. Τὸ θανατηφόρο ἄρωμά της δὲν μπορεῖ νὰ κάνη τίποτε μπρὸς στὸ συνάχι μου, ποὺ δὲν μ' ἀφίνει νὰ τὸ αἰσθανθῶ καθόλου...

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ, *(κρυμμένη πίσω ἀπὸ μιὰ μυστικὴ πόρτα)*. Ἡ πρώτη μου ἀπόπειρα ἀπέτυχε ἐντελῶς... Ἂς τρέξουμε πάλι στὸ Ρενὲ τὸ Φλωρεντινό!... Μὰ τὴ Μαντόνα! Αὐτὸς ὁ λοχαγὸς θὰ μάθη γρήγορα πόσο ἀκριβὰ στοιχίζει τὸ νὰ παίξη κανεὶς μὲ τὴ βασιλομήτορα...

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΛΑΚΕΣ : Ὁρίστε!... Αὐτὰ σᾶς τὰ στέλνει ὁ βασιλεύς...

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΜΙΑ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ ΔΕΝ ΧΑΝΕΤΑΙ ΠΟΤΕ...

Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸ δωμάτιο τοῦ λοχαγοῦ τῶν Σωματοφυλάκων.

Ο ΑΝΗΣΥΧΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Τρέμω μήπως συμβεῖ καμμιὰ δυστυχία στὸν κύριό μου. Πρὸ δύο ἡμερῶν ἔλαβε τὴ δηλητηριασμένη ἀνθοδέσμη... Δὲν ξέρω τώρα ποιὲς σκοτεινὲς μηχανορραφίες προετοιμάζουν ἐναντίον του ἡ βασιλομήτωρ καὶ αὐτὸς ὁ καταχθόνιος ἀρωματοποιὸς Ρενὲ ὁ Φλωρεντινός. Ὁ Διάβολος μόνο μπορεῖ νὰ τὸ ξέρη... Μὰ νὰ ὁ κύριός μου!...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ, *(μπαίνοντας μέσα μαζὺ μὲ μιὰ γάτα στὴν ἀγκαλιά του)*. Βρῆκα αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐγκαταλελειμμένο γάτο... Τὸν υἱοθετῶ καὶ τὸν βαφτίζω Δαβίδ... *(ἀφίνει τὴ γάτα κάτω)*.

Ο ΑΝΗΣΥΧΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Ἐκάνατε πολὺ καλά, κύριε, νὰ περιμαζέψετε αὐτὸ τὸ φτωχὸ ζῶο... Μιὰ εὐεργεσία δὲν χάνεται ποτέ...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Ἄφησέ με τώρα μόνο. Περιμένω μιὰ ὡραία ἄγνωστη, ἡ ὁποία θαρρῆ νὰ μ' ἐπισκεφθῆ ἐδῶ...

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Δυσπιστεῖτε, λοχαγέ μου, μήπως εἶνε καμμιὰ νέα παγίδα τῆς βασιλομήτορος...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Ἐσὺ βλέπεις παντοῦ παγίδες. Μὰ νά, ἡ ὡραία ἄγνωστη ἀνεβαίνει τὴ σκάλα... Πήγαινε!... *(Ὁ ἀνήσυχος ὑπηρέτης βγαίνει ἔξω)*. Ἐμπᾶτε μέσα, ὡραία Ἄγνωστη!...

Η ΩΡΑΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ.— Καλημέρα, ὡραῖε λοχαγέ!

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Ὢ! πόσο τὰ χείλη σου εἶνε ὑπέροχα, κόκκινα! Ποτέ, μὰ τὴν πίστι μου, δὲν εἶδα χείλη πιὸ κόκκινα... Φλέγομαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία ν' ἀποθέσω σ' αὐτὰ ἕνα ἁγνὸ φίλημα...

Η ΩΡΑΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ, *(χαμηλώνοντας τὰ μάτια)*.— Κι' ἐγὼ θέλω, λοχαγέ μου, νὰ μὲ φιλήσετε στὸ στόμα!...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Θεέ μου!... Ὁ γάτος ποὺ μάζεψα ὁρμᾶ πάνω στὴν ὡραία ἄγνωστη καὶ τῆς δαγκώνει μὲ λύσσα τὰ χείλη... Μὰ τί βλέπω; Εἶνε ψεύτικα χείλη κολλημένα ἐπάνω στ' ἀληθινά! Ὁ γάτος τὰ τραβάει μὲ τὰ δόντια του... Νά, ξεκόλλησαν!... Τὸ ζῶο, πεινασμένο, τὰ καταβροχθίζει μὲ ἀπληστία!... Τί θέλει νὰ πῆ αὐτό!... Μιλῆστε, ὡραία ἄγνωστη!...

Η ΩΡΑΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ.— Ἔλεος! Ἔλεος!... Λυπηθῆτε με... Εἶμαι ὄργανο τῆς βασιλομήτορος...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Τῆς βασιλομήτορος;

Η ΩΡΑΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ.— Ναί. Εἶμαι ἡ καμαριέρα τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων... Κατὰ διαταγή της, ὁ Ρενὲ ὁ Φλωρεντινὸς μοῦ κόλλησε ψεύτικα χείλη ἀπὸ πλεμόνι βωδιοῦ!...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Ἀπὸ πλεμόνι βωδιοῦ! Ἃ! καταλαβαίνω τώρα γιατί ὁ γάτος μου ὥρμησε ἐπάνω στὰ χείλη σας!...

Η ΩΡΑΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ.— Δὲν εἶν' αὐτὸ μόνο... Αὐτὸ τὸ πλεμόνι βωδιοῦ... Ὢ! εἶνε τρομερό!...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Μιλῆστε!... Αὐτὸ τὸ πλεμόνι...

Η ΩΡΑΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ.— Αὐτὸ τὸ πλεμόνι ἦταν δηλητηριασμένο!

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Ἀθλία!... Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἤθελες νὰ σὲ φιλήσω στὸ στόμα... Ἤθελες νὰ μοῦ δώσης τὸ φιλὶ τοῦ θανάτου...

Ο ΑΝΗΣΥΧΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ, *(τρέχοντας)*.— Τί συμβαίνει λοιπόν... Θεέ! Ὁ μικρὸς γάτος ψόφησε...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Φτωχὲ Δαυΐδ! Χάρις σ' αὐτὸν γλύτωσα ἀπὸ τὸ δηλητήριο τοῦ Φλωρεντινοῦ...

Ο ΑΝΗΣΥΧΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Σᾶς τὸ εἶχα πῆ, λοχαγέ... Μιὰ εὐεργεσία δὲν χάνεται ποτέ...

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΣΧΕΔΙΑ

Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸ δωμάτιο τοῦ Ρενὲ τοῦ Φλωρεντινοῦ.

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ.— Ὁ λοχαγὸς μᾶς ξέφυγε μιὰ φορὰ ἀκόμα!... Τί νὰ φανταστοῦμε γιὰ νὰ τὸν δηλητηριάσουμε; Ἡ δυσπιστία του εἶνε μεγάλη... Δὲν τρώει καὶ δὲν πίνει πειὰ τίποτε, ποὺ νὰ μὴν τὸ δώση προηγουμένως νὰ τὸ δοκιμάση ὁ φίλος του... Ἀπὸ τότε ποὺ ἀνακάλυψε τὰ ψεύτικα χείλη, ὁ λοχαγὸς ἔγινε πονηρὸς σὰν φεῖδι...

ΡΕΝΕ Ο ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ, *(ἀναπηδῶντας)*.— Ἕνα φεῖδι!... Ἕνα φεῖδι!... Μοῦ ἦρθε μιὰ ἔμπνευσις. Πρέπει νὰ κεντρίση τὸ λοχαγὸ ἕνα φεῖδι...

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ. Ὡραῖα... Μὰ ἔχεις στὴ διάθεσί σου κανένα ἑρπετό;

ΡΕΝΕ Ο ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ.— Ὄχι. Μὰ ἔχω στὸ ἐργαστήριό μου ἕνα τεράστιο δέρμα ἀπὸ φεῖδι κόμπρα. Ἀδύνατος καθὼς εἶμαι, θὰ μοῦ εἶνε εὔκολο νὰ μπῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δέρμα τοῦ φειδιοῦ γιὰ νὰ πάω νὰ κεντρίσω τὸ λοχαγό.

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ.— Τρελλάθηκες, Ρενέ;... Τὸ δάγκωμά σου δὲν θὰ εἶνε δηλητηριῶδες;

ΡΕΝΕ Ο ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ.— Ὄχι, μὰ θὰ φτειάξω τεχνητὰ κεντριὰ μὲ δηλητήριο, ὅμοια μὲ τῶν φειδιῶν... Θὰ βυθίσω τὴ μύτη τῶν κεντριῶν αὐτῶν μέσα στὸ πιὸ θανατηφόρο δηλητήριό μου καί, μὰ τὴν πίστι μου, θὰ γίνω πιὸ ἐπικίνδυνος κι' ἀπὸ μιὰ ἔχιδνα.

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ.— Περίφημη ἰδέα!

ΡΕΝΕ Ο ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ.— Θὰ τὴν ἐφαρμόσω σήμερα κιόλας.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΚΑΙ Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ

Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ λοχαγοῦ.

ΡΕΝΕ Ο ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ, *(μέσα στὸ δέρμα τοῦ φειδιοῦ)*— Χωμένος ἐδῶ μέσα, περιμένω κρυμμένος σ' αὐτὰ τὰ λουλούδια νὰ κατέβη ὁ λοχαγὸς στὸν κῆπο... Μὰ νάτος!

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ.— Αὐτὸ τὸ θερμὸ πρωϊνὸ τοῦ Ἰουνίου, εἶνε εὐχάριστο νὰ κάνη κανεὶς ἕνα μικρὸ περίπατο στὸν κῆπο του... Μὰ τί βλέπω; Ἕνα τεράστιο φεῖδι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ λουλούδια!.. Προχωρεῖ πρὸς ἐμένα ἕρποντας!... Τί νὰ κάνω;

ΡΕΝΕ Ο ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ, *(ἀπὸ μέσα του)*.— Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὰ δηλητηριασμένα κεντριά μου ποὺ τὰ σφίγγω ἀνάμεσα στὰ δόντια μου, θὰ δαγκώσουν θανάσιμα τὸ λοχαγό...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ.— Ὢ! Τί ἔμπνευσις!... Θυμοῦμαι μι' ἀραβικὴ μελωδία ποὺ τὴν τραγουδοῦσαν οἱ γόητες τῶν φειδιῶν γιὰ νὰ ἐπιβάλλωνται σ' αὐτά. *(Τραγουδάει)*. Γιού!... Γιού!... Γιού!... Γιού!... Γιού!... Γιού!... Γιού!...

ΡΕΝΕ Ο ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ, *(ἀπὸ μέσα του)*.— Δυστυχία!... Βρίσκομαι τόσο πολὺ μέσα στὸ ρόλο μου, ὥστε αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο τραγοῦδι μὲ ταράζει χωρὶς νὰ θέλω... Αὐτὴ ἡ ἐξωτικὴ μελωδία μὲ γοητεύει σιγὰ-σιγά...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Τὸ φεῖδι στάθηκε γιὰ νἀκούση τὸ τραγοῦδι μου... Ἂς ἐξακολουθήσουμε... *(Τραγουδάει)*. Γιού!... Γιού!... Γιού!...

ΡΕΝΕ Ο ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ.— Ἡ θέλησί μου ἐκμηδενίζεται... Χάνω ὅλες μου τὶς δυνάμεις. Τὸ σῶμα μου πάει δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀκολουθῶντας τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς... Κατάρα... Γοητεύθηκα!...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Τὸ τέρας γοητεύθηκε... Δὲν σαλεύει πειά... Ἂς τὸ τρυπήσω μὲ τὸ σπαθί μου... *(Βγάζει τὸ σπαθί του καὶ τρυπάει πέρα γιὰ πέρα τὸ φεῖδι)*.

ΡΕΝΕ Ο ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ, *(οὐρλιάζοντας)*.— Πεθαίνω!... Πεθαίνω!

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ.— Ἡ φωνὴ τοῦ Ρενὲ τοῦ Φλωρεντινοῦ!... Ἃ! ἔπρεπε νὰ τὸ ὑποψιαστῶ... Αὐτὸς λοιπὸν κρυβόταν κάτ' ἀπ' τὸ δέρμα τοῦ φειδιοῦ;

ΡΕΝΕ Ο ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ.— Ναί... Ναί!... Δὲν εἶμαι ἀληθινὸ φεῖδι!... *(Μὲ φωνὴ ποὺ σβύνει ὁλοένα)*.— Πεθαίνω... Πεθαίνω... Ἀλλὰ... γιὰ τελευταία χάρι... σᾶς ζητῶ... νὰ μὴ... μὲ κλείσετε... μέσα σὲ καμμιὰ... μποτίλλια... μὲ οἰνόπνευμα!... *(Ξεψυχάει)*.

ΑΥΛΑΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἐξαιρετικῶς καλὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλοκλήρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιὰ καὶ εἰκόνας (χαλκογραφίας, λιθογραφίας κ.τ.λ.). Ἐπίσης περιοδικὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦ 1900, ἐφημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΡΗΜΟΣ...

ΤΟΥ Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Μπρὸς ἕνας ξύλινος Σταυρός.

Πίσω ἕνας παπᾶς μὲ τὸ πετραχεῖλι του, σκυφτὸς-σκυφτός, μουρμουρίζει σὰν ζουζοῦνι τοῦ κάμπου.

Παραπίσω ἕνας γονιὸς κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά του μικρὸ φέρετρο ποὺ μέσα κοίτεται ξαπλωμένο τὸ μόνο του παιδί.

Κανένας ἄλλος...

Ἡ μητέρα εἶχε φύγει τώρα καὶ δυὸ μῆνες μ' ἕνα χασομέρη ποὺ τῆς ἔλεγε πὼς τὴν ἀγαπᾶ.

«Ἅγιος ὁ Θεός!», μουρμουρίζει κάπως δυνατὰ ὁ παπᾶς.

«Ἅγιος ὁ Θεός!», λέει σιγὰ-σιγὰ κι' ὁ πατέρας, κουνῶντας λυπητερὰ τὸ κεφάλι του. Κι' ἕνα δάκρυ στάζει στὸ μέτωπο τοῦ παιδιοῦ του...

Κι' ἀπ' τ' ἀναίσθητο καὶ ψυχρὸ μέτωπο τοῦ παιδιοῦ κυλάει στὸ προσκεφάλι...

* * *

Δὲν εἶνε πέντε μέρες ποὺ τὸ κρατοῦσε στὰ γόνατά του καὶ τὸ χόρευε. Κι' αὐτὸ τοῦ χάϊδευε τὰ γένεια μὲ τὰ χεράκια του καὶ τὸν κύτταζε κατάμματα μὲ γλυκὸ χαμόγελο. Ἀπὸ κεῖνο τὸ χαμόγελο λὲς κι' ἀπόμεινε λίγο στὰ χείλη τοῦ νεκροῦ ποὺ δὲν ἔμαθε γιατὶ γεννήθηκε, ὅπως δὲν θὰ μάθη καὶ γιατὶ πέθανε...

Εἶχε στάξει καὶ τότε ἕνα δάκρυ τοῦ πατέρα στὸ μέτωπο τοῦ παιδιοῦ, μὰ ἐκεῖνο μπόρεσε κι' ἄνοιξε τὴν ἀγκαλίτσα του, τὸν ἔσφιξε ὅσο μποροῦσε πιὸ δυνατὰ καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα.

— Παιδάκι μου, τὰ χειλάκια σου καῖνε! Τί ἔχεις;

— Τίποτε, πατέρα!.. Εἶμαι καλά, πολὺ καλά... Κύτταξέ με πῶς γελῶ!...

Μόνο λιγάκι, μὰ λιγάκι μοῦ πονεῖ ὁ λαιμός μου σὰν καταπίνω...

* * *

Ὁ νεκροθάφτης ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου μ' ἕναν τρόπο σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε: «Καλῶς ὁρίσατε!»

Ὁ παπᾶς τοῦ ρίχνει μιὰ ματιὰ ποὺ σήμαινε: «Κάνε γρήγορα γιατὶ ἔχουμε κι' ἄλλους...»

Ὁ πατέρας ὅμως δὲν προσέχει, μόνο τὸ παιδί του κυττάζει καὶ τὸ φιλεῖ, τὸ φιλεῖ...

Τὸ θάβουν τὸ μικρό. Κλαίει ὁ δόλιος ὁ γονιὸς καὶ χτυπιέται. Μὰ κανένας δὲν προσέχει σ' αὐτόν.

Ἕνας μεθύστακας ποὺ ζῆ ἀπ' τὰ παξιμάδια καὶ τὸ κρασὶ τῶν νεκρῶν περνᾶ καὶ κοντοσκέφτεται:

— Ζωὴ σὲ λόγου σου! Μὴν κάνεις ἔτσι, χριστιανέ... Γιὰ μιὰ σταλιὰ πρᾶμμα! Γιὰ μιὰ σταλιὰ πρᾶμμα!...

Ὁ πατέρας μόνο τὸ χῶμα ἀκούει ποὺ πέφτει ἄγρια στοῦ παιδιοῦ του τὸ φέρετρο καὶ φεύγει, φεύγει γρήγορα, πετῶντας μὲ καταφρόνια λίγα χρήματα στὴ γῆ, γιὰ τὸν κόπο τῶν ἀνθρώπων..

Δυστυχισμένη γῆ! Γιατί πέφτεις μὲ τόση ἀπονιὰ στὸν ἄνθρωπο ἀπάνω;

Ἂν κάθε γονιὸς ἔθαβε τὸ μονάκριβό του παιδί, ποιὸς θὰ μελετοῦσε ὕστερα τὰ μυστήριά σου καὶ θὰ ὑμνοῦσε τὶς ὠμορφιές σου;

Παραμελημένη κι' ἄγρια θὰ γύριζες, σὰν τροχὸς μηχανῆς ποὺ δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτε...

Γυρίζει ὁ ἔρημος πατέρας στὸ ἔρημο σπίτι του. Φιλεῖ ἕνα-ἕνα τὰ ροῦχα τοῦ παιδιοῦ του, κλειδώνει, πετάει τὸ κλειδὶ στὰ κεραμίδια καὶ φεύγει...

Τάχα νὰ ξαναγύρισε πίσω;

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Δημ. Καμπούρογλους

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Τοτό, τί παιγνίδι θέλεις νὰ σοῦ πάρω γιὰ τὴ γιορτή σου;

— Ἕνα τύμπανο, μπαμπᾶ...

— Ἄ, ὄχι τύμπανο, παιδί μου, γιατὶ θὰ μᾶς ξεκουφαίνης...

— Ἔννοια σας. Πάρτε μού το κι' ἐγὼ θὰ τὸ παίζω ὅταν... θὰ κοιμᾶστε!

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Ἡ καταστροφὴ τοῦ Ταμερλάνου στὶς Ἰνδίες. Ἡ ἀπρόοπτη καταστροφή του. Ὅπου κυριεύεται ἀπὸ ἀπόγνωσι. Τὸ δίδαγμα ἑνὸς μυρμηγκιοῦ. Πῶς ἀνεσυγκρότησε τὸ στρατό του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ περίφημος κατακτητὴς Ταμερλᾶνος, ὁ ὁποῖος ἔγινε περίφημος γιὰ τὰ μεγάλα του πολεμικὰ κατορθώματα, κατὰ τὸ ἔτος 1397 εἶχε εἰσβάλει στὶς Ἰνδίες μὲ πολυάριθμο στρατό. Ἔξαφνα ὅμως περικυκλώθηκε ἐξ ἀπροόπτου ἀπ' τοὺς Ἰνδοὺς καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ σωθῆ χάρις στὴν ταχύτητα τοῦ ἀλόγου του, ἐνῶ οἱ στρατιῶτες κυριεύθηκαν ἀπὸ πανικὸ καὶ σκορπίστηκαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Κατὰ τὸ βράδυ, ὁ Ταμερλᾶνος σταμάτησε κουρασμένος σὲ μιὰ ἔρημη πεδιάδα καὶ ξαπλώθηκε κατὰ γῆς γιὰ ν' ἀναπαυθῆ. Ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι εἶχε ἐγκαταλειφθεῖ ἀπ' ὅλους καὶ ὅτι κατὰ τὴ φυγὴ εἶχε χάσει καὶ τὰ ὅπλα του ἀκόμα, τὸν ἀπογοήτευε καὶ τὸν ἔφερνε σὲ ἀπελπισία...

Ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν βυθισμένος στὶς θλιβερές του σκέψεις, εἶδε κοντὰ στὸ χέρι του ἕνα μυρμῆγκι ποὺ προχωροῦσε κρατῶντας στὸ στόμα του ἕναν κόκκο διπλάσιο ἀπὸ τὸ σῶμα του στὸ μέγεθος.

Μόλις τὸ μυρμῆγκι ἔφτασε σ' ἕναν τοῖχο, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀνεβῆ γιὰ νὰ φτάση στὴ φωλιά του ποὺ βρισκόταν σ' ἀπόστασι ὀλίγων ἑκατοστομέτρων ἀπὸ τὴ γῆ, σταμάτησε. Ὁ κόκκος ἦταν πολὺ βαρὺς καὶ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ τὸν ἀνεβάση στὴ φωλιά του.

Ἀλλὰ τὸ ὑπομονητικὸ ζῶο δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του. Ἔπαιρνε τὸ φορτίο, ἐπιχειροῦσε τὴ δύσκολη ἀνάβασι καὶ μολονότι κυλοῦσε κάτω μαζὺ μ' αὐτό, ἐξακολουθοῦσε ἐπίμονα τὶς προσπάθειές του. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἐπανελήφθη ἑξῆντα ἐννηὰ φορές, ἀλλὰ τὴν ἑβδομηκοστὴ φορὰ τὸ μυρμῆγκι κατώρθωσε νὰ φτάση στὸ στόμιο τῆς κατοικίας του κομίζοντας τὸν πολύτιμο κόκκο ποὺ τοῦ εἶχε στοιχίσει τόσους κόπους.

Ὁ Ταμερλᾶνος, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε τὸ μυρμῆγκι μ' ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, μόλις ἐκεῖνο ἔγινε ἄφαντο μέσ' στὴ φωλιά του, φάνηκε σὰν νὰ πῆρε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφασι. Σηκώθηκε λοιπὸν ἀμέσως, καβαλλίκεψε τ' ἄλογό του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη στὴν πεδιάδα. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη νύχτα κατώρθωσε νὰ ξαναβρῆ τὸ σκορπισμένο στράτευμά του καί, ἀφοῦ μάζεψε ὅλους μαζὺ τοὺς φυγάδας, ἐπετέθη πάλι κατὰ τῶν Ἰνδῶν, τοὺς ὁποίους ἐνίκησε αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ κυρίευσε τὴ χώρα τους.

— Ὁ Θεός, ἔλεγε ἀργότερα στοὺς συντρόφους του, μοῦ ἔστειλε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο μυρμῆγκι γιὰ νὰ μὲ μάθη ὅτι ἡ ἐπιμονὴ νικᾶ κάθε ἐμπόδιο καὶ ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται κανείς...

ΠΑΛΗΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΚΗΔΕΙΑ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Ἕνας λυσσώδης ἀνταγωνισμὸς στὴ Μακεδονία. Ἕλληνες, Ρουμᾶνοι, Τοῦρκοι, Βούλγαροι. Ἡ περιπέτειες τοῦ ἀτυχοῦς μπάρμπα Χρήστου. Ὁ θάνατός του. Ἕνας ἄγριος καυγᾶς γύρω ἀπὸ ἕνα πτῶμα. Ἡ προετοιμασίες τῆς κηδείας. Τὸ Μοναστῆρι ἀνάστατο. Ἡ πολιορκία τοῦ σπιτιοῦ τοῦ νεκροῦ. Ἡ καταστροφὴ τῆς νεκροφόρας. Ἡ ἐπέλασις τῆς ἐφίππου χωροφυλακῆς. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Βαλῆ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε διαδραματίστηκε στὶς 11 Ἰουνίου 1904, στὸ Μοναστῆρι τῆς Μακεδονίας.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἡ Ρουμανικὴ προπαγάνδα εἶχε διαθέσει ἄφθονα χρήματα γιὰ νὰ ἐκρουμανίση ὅσους περισσοτέρους μποροῦσε Μοναστηριῶτες.

Μισθοί, παράσημα, διατροφές, ἐγγραφὲς καὶ συντηρήσεις παιδιῶν στὰ σχολεῖα, τὰ πάντα εἶχαν χρησιμοποιηθεῖ ἀπὸ τοὺς Ρουμάνους γιὰ νὰ παραπλανήσουν τὸν κοσμάκη.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ εἶχε ἐκραγεῖ καὶ ἡ ψευτοεπανάστασις τῶν Βουλγάρων καὶ οἱ ἀπροστάτευτοι Ἕλληνες διδάσκαλοι καὶ ἱερεῖς ἐσφάζοντο ἀθρόοι στὰ χωριά, συγχρόνως δὲ καὶ ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις κυνηγοῦσε καὶ αὐτὴ ἀλύπητα τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ ἔτσι οἱ δυστυχισμένοι Ἕλληνες τὰ εἶχαν χάσει.

* * *

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν στὶς 10 Ἰουνίου πέθανε στὸ Μοναστῆρι ἕνας φτωχὸς Ἕλληνας βλαχόφωνος, Χρῆστος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὸ Ἑλληνικώτατο χωριὸ Τύρνοβο, ποὺ ἀπεῖχε μιὰ ὥρα ἀπὸ τὸ Μοναστῆρι.

Ὁ φτωχὸς αὐτὸς Χρῆστος, ὅσο ἦταν ἄρρωστος, νοσηλευόταν στὸ Ἑλληνικὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Μοναστηρίου «Ὁ Εὐαγγελισμός», πρᾶγμα ποὺ τὸ εἶχε ζητήσει μόνος του, μὲ μιὰ αἴτησι ποὺ ὑπέβαλε ὡς «ἄπορος» στὸν Ἕλληνα Μητροπολίτη.

Κατὰ τὶς τελευταῖες του ὅμως στιγμὲς οἱ Ρουμανίζοντες πλήρωσαν τὸν ἀδελφό του, ἕναν πάμφτωχο ἄνθρωπο, ποὺ δὲν εἶχε οὔτε ψωμὶ νὰ φάη, κι' ὁ ὁποῖος πῆγε καὶ τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο, λέγοντας πὼς θὰ τὸν νοσηλεύση ὁ ἴδιος.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες μετὰ τὴν ἔξοδό του ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο, ὁ Μπάρμπα Χρῆστος πέθανε στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τότε οἱ Ρουμάνοι ἀποφάσισαν νὰ κηδεύσουν αὐτοὶ τὸν Μπάρμπα Χρῆστο μὲ ὅση τὸ δυνατὸν περισσότερη μεγαλοπρέπεια. Στέφανοι λοιπὸν ἑτοιμάστηκαν, λόγοι συνετάχθησαν καὶ ὅλοι οἱ Ρουμάνοι ἐτέθησαν εἰς κίνησιν γιὰ νὰ δείξουν τὴ δύναμί τους στὸ Μοναστῆρι.

Συγχρόνως ἕνας ἐξωμότης ἱερεύς, ὁ Παπᾶ Τόδης, ἑτοίμαζε κι' αὐτὸς χρυσᾶ ἄμφια γιὰ νὰ παρακολουθήση τὴν κηδεία. Ἔτσι ὅλοι οἱ Ρουμάνοι ἦσαν βέβαιοι ὅτι μὲ τὴν κηδεία αὐτὴ θά... ἐξευτέλιζαν καὶ θὰ συνέτριβαν τὸν Ἑλληνισμό.

* * *

Βλέποντας ὅλη αὐτὴ τὴν κίνησι τῶν Ρουμάνων, ὁ Ἕλλην Μητροπολίτης τοῦ Μοναστηρίου διαμαρτυρήθηκε στὸν Τοῦρκο νομάρχη τῆς πόλεως καὶ ζήτησε νὰ κηδέψουν οἱ Ἕλληνες τὸν νεκρό. Τὸ Νομαρχιακὸ ὅμως Συμβούλιο, τὸ ὁποῖο συνῆλθε ἐπίτηδες, ἐπεδίκασε, κατὰ πλειονοψηφίαν τὸν νεκρὸ στοὺς Ρουμάνους.

Μόλις τὸ ἔμαθαν αὐτὸ οἱ Ἕλληνες τοῦ Μοναστηρίου, ἀμέσως συγκεντρώθηκαν στὰ γραφεῖα τῶν δύο Μουσικῶν Συλλόγων τῆς πόλεως καὶ ἀποφάσισαν νὰ μὴν ἐπιτρέψουν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ στοὺς Ρουμανίζοντας νὰ τοὺς μποῦνε στὸ ρουθοῦνι!...

Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ ἔκαναν ἕνα μεγάλο συλλαλητήριο διαμαρτυρίας καὶ θὰ ζητοῦσαν νὰ μὴν ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ Νομαρχιακοῦ Συμβουλίου.

Μόλις τὰ ἔμαθε ὅλ' αὐτὰ ὁ Μητροπολίτης, φοβήθηκε μήπως τὰ πράγματα πάρουν ἐπαναστατικὸ χαρακτῆρα καὶ συνέστησε στοὺς Ἕλληνας νὰ μὴν κάνουν τίποτε ὡς ὅτου νὰ ἔλθη ἡ ἀπάντησις τοῦ Βαλῆ τῆς Θεσσαλονίκης, πρὸς τὸν ὁποῖο εἶχε ἀναφερθεῖ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

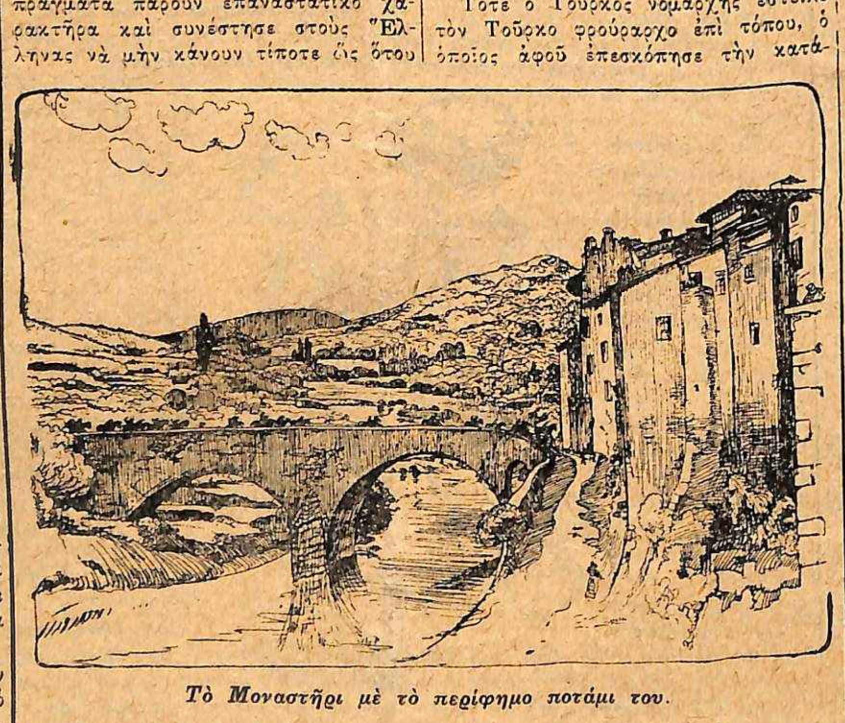

Τὸ Μοναστῆρι μὲ τὸ περίφημο ποτάμι του.

Μὰ οἱ Ἕλληνες ἦσαν τόσο ἐξαγριωμένοι, ὥστε δὲν θέλησαν ν' ἀκούσουν τίποτε.

Τὴν ἄλλη λοιπὸν ἡμέρα ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἄφησαν τὶς δουλειές τους, ἔκλεισαν τὰ μαγαζιά τους καὶ μαζεύτηκαν ἐμπρὸς στὸ σπίτι τοῦ νεκροῦ. Ἐκεῖ κατέλαβαν ὅλας τὰς παρόδους καὶ ἀπέκλεισαν μέσα στὸ σπίτι τὸν ἐξωμότη ἱερέα Παπᾶ Τόδην καὶ πέντε-δέκα Ρουμανίζοντας. Σὲ λίγο ἔφτασε καὶ ἡ νεοκατασκευασμένη νεκροφόρος τῶν Ρουμανιζόντων γεμάτη στεφάνια γιὰ τὸν Μπάρμπα Χρῆστο, γιὰ νὰ γίνη ἡ κηδεία. Ἀμέσως ὅμως τὸ πλῆθος ὥρμησε ἐναντίον τοῦ ἁμαξιοῦ, τὸ ἔκανε κυριολεκτικῶς κομμάτια καὶ μάδησε ὅλα τὰ στεφάνια.

Οἱ Ρουμανίζοντες, σὰν εἶδαν τὴ νεκροφόρο τους κατακομματιασμένη, δανείστηκαν τὴ νεκροφόρο τῶν φίλων τους τῶν Βουλγάρων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴν ἅρπαξαν οἱ Ἕλληνες καὶ τὴν πέταξαν μακρυά, σὲ κακὰ χάλια.

Τότε ἐπενέβη ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας μὲ δύναμι ἐφίππων καὶ πεζῶν χωροφυλάκων, ἀλλ' οὔτε αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε.

Ὁ λαὸς εἶχε μεθύσει ἀπὸ φανατισμό! Δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ διαλυθῇ, ἂν καὶ ἤξερε καλὰ ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἰσοδυναμοῦσε μὲ ἐπανάστασι ἐναντίον τῶν Τούρκων...

Τὸ ἐθνικὸ ὅμως αἴσθημα ποὺ εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὰ κακουργήματα τῶν Βουλγάρων καὶ τοὺς χλευασμοὺς καὶ τὶς προσβολὲς τῶν Ρουμανιζόντων δὲν ἐλογάριαζε πειὰ τίποτε!

* * *

Τότε ὁ Τοῦρκος νομάρχης ἔστειλε τὸν Τοῦρκο φρούραρχο ἐπὶ τόπου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐπεσκόπησε τὴν κατάστασι καὶ εἶδε πόσο ἐξαγριωμένοι ἦσαν οἱ Ἕλληνες, γύρισε πίσω καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὅλο τὸ Μοναστῆρι εἶνε στὸ ποδάρι... Καὶ ὅλη ἡ φρουρὰ τῆς πόλεως ἂν χρησιμοποιηθῇ δὲν θὰ μπορέση νὰ ἐπιβάλη τὴν τάξι καὶ τὴν ἀπόφασι τοῦ Νομαρχιακοῦ Συμβουλίου.

Ἀμέσως τότε ὁ νομάρχης κάλεσε σὲ ἔκτακτη συνεδρίασι τὸ Νομαρχιακὸ Συμβούλιο καὶ ἀνέθεσε σὲ μιὰ ἐπιτροπὴ νὰ ἡσυχάση τὸ λαό.

Ἀλλ' οὔτε ἐπιτροπὴ ἤθελε ὁ κόσμος νὰ ἀκούση, οὔτε τίποτε. Οἱ Ἕλληνες βοοῦσαν καὶ ζητοῦσαν νὰ τοὺς ἀπονεμηθῇ δικαιοσύνη.

—Ποτὲ δὲν θὰ ἀφήσουμε, ἐφώναζαν, νὰ θάψη ἕναν Ἕλληνα, ὁ πουλημένος ἐξωμότης Παπᾶ Τόδης!

Τότε οἱ Τοῦρκοι, βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τίποτε μὲ τὰ λόγια, ἀποφάσισαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα καὶ διέταξαν τὴν ἔφιππο χωροφυλακὴ νὰ ἐπιδράμη κατὰ τοῦ πλήθους.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἑλλήνων ἐτέθη τότε ὁ Νικόλαος Μαρκόπουλος, ὁ ὁποῖος δολοφονήθηκε ἀργότερα ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους καὶ ὁ ὁποῖος, μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χαλινάρι τὸ ἄλογο ἑνὸς Τούρκου ἀξιωματικοῦ καὶ γκρέμισε κάτω καὶ ἄλογο καὶ ἀναβάτη!

Τὸ τί ἔγινε κατόπιν δὲν περιγράφεται!

Γενικὴ ἔφοδος χωροφυλάκων καὶ ζύμωμα ἀστυνομίας καὶ λαοῦ. Ὅλη ἐκείνη ἡ θάλασσα τοῦ πλήθους μετεβλήθη σὲ μιὰ ἄμορφη μάζα καὶ ὁ ἕνας πατοῦσε ἐπάνω στὸν ἄλλο. Σὲ λίγο ἔφτασε καὶ στρατός, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ κάνη καὶ ἔτσι οἱ Ἕλληνες ἔμειναν κύριοι τοῦ πεδίου!

Τὰ πράγματα εἶχαν φτάσει πειὰ σὲ ὀξύτατο σημεῖο, ὅταν φάνηκε μιὰ ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἐρχόταν ἐκ μέρους τοῦ Βαλῆ Θεσσαλονίκης καὶ ἡ ὁποία ἀνήγγειλε ὅτι:

—***«Κατὰ τηλεγραφικὴν διαταγὴν τοῦ Γεν. Διοικητοῦ τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, ὁ νεκρὸς εἰς οὐδένα θὰ ἀποδοθῇ, ἀλλὰ θὰ ταφῇ ἄνευ πομπῆς».***

Τὸ πλῆθος, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπόφασι αὐτὴ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ, ἄρχισε νὰ διαλύεται. Ἄλλωστε, ἀπὸ ὥρα, εἶχε πλακώσει καὶ ἡ νύχτα...

* * *

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, πολὺ πρωΐ, ὁ «πολύπλαγκτος» νεκρός, ἐναποτεθεὶς ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ ἀστυνομία σ' ἕνα κάρρο τῆς Δημαρχίας καὶ τῇ συνοδείᾳ δύο χωροφυλάκων μεταφέρθηκε, γιὰ νὰ ταφῇ, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, σ' ἕνα μέρος ἔρημο, μακρυὰ ἀπὸ κάθε νεκροταφεῖο.

Ἕνας λάκκος σκάφτηκε ἀπὸ τὸν καρροτσέρη καὶ οἱ δυὸ χωροφύλακες πιάσανε τὸ σῶμα τοῦ Μπάρμπα Χρήστου καὶ χωρὶς εὐχὲς ἱερέων καὶ δάκρυα συγγενῶν τὸ ἔρριξαν μέσα καὶ τὸ σκέπασαν μὲ χῶμα...

Ἔτσι ὁ Μπάρμπα Χρῆστος ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀπαλλάξας καὶ τοὺς Μοναστηριῶτες καὶ τὸν ἀγαπητόν του ἀδελφὸν ἀπὸ περισσότερες φροντίδες...

* * *

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅμως ἄρχισαν ἀθρόες συλλήψεις τῶν Ἑλλήνων.

Προεφυλακίσθησαν ἀρκετοὶ ἔμποροι καὶ καθηγηταί, γιατροὶ καὶ δικηγόροι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, ὅσους ὑποδείκνυε ἡ Ρουμανικὴ προπαγάνδα, ὡς πρωτοστατήσαντας στὰ γεγονότα, κατηγορουμένους «ἐπὶ στάσει κατὰ τοῦ καθεστῶτος».

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδες ὅμως ἔγινε ἡ δίκη τους καὶ ἀθωώθηκαν.

Ἀλλά, παρ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς διωγμοὺς καὶ τὶς φυλακίσεις, οἱ Μοναστηριῶτες, μὲ συγκίνησι θυμόντουσαν πάντοτε τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς 11ης Ἰουνίου 1904, γιατὶ ἦταν τὸ πρῶτο ξέσπασμα τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς καὶ ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀποφασιστικότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τοῦ Μοναστηρίου.

Μπορεῖ μάλιστα νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἄρχισε ἡ μεγαλειώδης δρᾶσις τῶν Μοναστηριωτῶν καὶ ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μακεδονίας...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

ΤΑ ΟΡΓΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ

Ἕνας καταπληκτικὸς ἄνθρωπος. Τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ Καίσαρος. Φιλόδοξος, σπάταλος, φιλήδονος, φιλοπόλεμος. Ἀλέξανδρος καὶ Καῖσαρ. Τεράστιες καὶ ἐξωφρενικὲς σπατάλες. Ὁ δαφνοστεφὴς στρατηγὸς ποὺ συλλαμβάνεται γιὰ τὰ χρέη του. Ἡ κλοπὴ τοῦ χρυσοῦ τοῦ Καπιτωλίου. Ἡ ἑορτὲς γιὰ τό.... θάνατο τῆς κόρης τοῦ Καίσαρος. Ἕνα καταπληκτικὸ κυνῆγι. Ἡ εὐνοούμενες τοῦ Καίσαρος. Πῶς ἐχάριζε ὁλόκληρα βασίλεια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καταπληκτικοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀναφέρει ἡ Ἱστορία ὅλων τῶν ἐποχῶν εἶνε καὶ ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ περίφημος αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς διηγηθοῦμε ἐδῶ οὔτε τοὺς πολιτικούς του ἀγῶνας, οὔτε τὶς θριαμβευτικὲς ἐκστρατεῖες του. Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ περιλαμβάνει ἡ Ἱστορία. Πρόκειται, σύμφωνα μὲ τὶς μαρτυρίες τῶν συγχρόνων του, νὰ περιγράψουμε τὸν Καίσαρα ὡς ἄνθρωπο, γιατὶ ὡς ἄνθρωπος ὁ μέγας αὐτὸς αὐτοκράτωρ ὑπῆρξε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες καὶ καταπληκτικὲς φυσιογνωμίες τοῦ κόσμου.

Ὁ Καῖσαρ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι εἶχε συγχρόνως ὅλα τὰ ἀνθρώπινα προτερήματα καὶ ἐλαττώματα. Ὡστόσο, τέσσαρα ἦσαν τὰ μεγάλα χαρακτηριστικὰ τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου: Ἡ φιλοδοξία, ἡ σπατάλη, ἡ φιληδονία καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τοὺς πολέμους.

Καὶ ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴ φιλοδοξία του. Ἦταν τόσο φιλόδοξος, ὥστε ὅταν σὲ ἡλικία 25 χρόνων, μιὰ μέρα ποὺ ἀντίκρυσε τὸν ἀνδριάντα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔκλαψε ἀπὸ τὴ ζήλεια του.

—Ἀλλοίμονο, εἶπε, αὐτὸς σὲ ἡλικία εἴκοσι πέντε χρόνων εἶχε κατακτήσει τὴν Ἀσία καὶ τὶς Ἰνδίες, καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω κάνει τίποτε ἀκόμα!

Εἶνε ἐπίσης γνωστὸ τὸ ἄλλο ποὺ εἶπε: Ὅτι προτιμοῦσε νὰ εἶνε πρῶτος σ' ἕνα μικρὸ χωριουδάκι τῶν Ἄλπεων παρὰ δεύτερος στὴ Ρώμη.

Ἐπίσης μιὰ ἄλλη φορὰ εἶπε τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ τῆς ἀπεριόριστης φιλοδοξίας του:

—Ὑπάρχει μιὰ περίπτωσις, στὴν ὁποία ἐπιτρέπεται νὰ καταπατήση κανεὶς ὅλους τοὺς νόμους: Ὅταν πρόκειται νὰ γίνη αὐτοκράτωρ!

Νὰ γίνη αὐτοκράτωρ! Αὐτὸ πράγματι ἦταν ἀνέκαθεν τὸ μεγάλο του ὄνειρο...

* * *

Ἡ σπατάλες τοῦ Καίσαρος ἦσαν ἀληθινὰ ἐξωφρενικές. Θὰ σᾶς φανῇ δὲ ἴσως ἀπίστευτο ἂν σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ δαφνοστεφὴς αὐτὸς στρατηγὸς εἶχε συλληφθεῖ κάποτε γιὰ χρέη, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀγωγὴ ποὺ τοῦ ὑπέβαλαν οἱ πιστωταί του. Συνελήφθη μάλιστα τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἱσπανία καὶ νὰ δρέψη ἐκεῖ καινούργιες πολεμικὲς δάφνες ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ του. Τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ εἶνε ἱστορικώτατο. Τὰ χρέη τοῦ Καίσαρος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀνήρχοντο σὲ εἴκοσι ἑκατομμύρια χρυσῶν νομισμάτων. Εἶχε φτάσει μάλιστα σὲ τέτοια οἰκτρὴ οἰκονομικὴ κατάστασι, ὥστε γιὰ νὰ προμηθευθῇ χρήματα, ἔκλεψε ἀπὸ τὸ Καπιτώλιο ἀκατέργαστο χρυσάφι βάρους τριῶν χιλιάδων κιλῶν, καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τὴν κλεψιά του, τὸ ἀντικατέστησε μὲ ἐπίχρυσο χαλκό! Εὐτυχῶς τότε ἕνας πλουσιώτατος φίλος του, ὁ Κράσσος, τὸν ἔσωσε, πληρώνοντας τοὺς πιστωτάς του, καὶ ἔτσι ὁ Καῖσαρ μπόρεσε νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἱσπανία.

Ὁ Καῖσαρ ὅμως εἶχε κάνει κι' ἄλλες μεγαλείτερες τρέλλες. Εἶχε μοιράσει κάποτε στοὺς στρατιώτας του, ὅταν δὲν εἶχε πειὰ νὰ τοὺς δώση τίποτε ἄλλο, τοὺς «ἐλλατίνους» ἀγρούς, ποὺ ἦσαν ἀφιερωμένοι στοὺς θεοὺς καὶ τὰ λειβάδια τῆς Καμπανίας, ποὺ ἦταν ἰδιοκτησία τῆς Ρωμαϊκῆς πολιτείας.

Οἱ χρονικογράφοι ἀναφέρουν ὡς τὸ περιεργότερο γεγονὸς τῆς Ἱστορίας μιὰ ἄλλη τρέλλα του, τὴν ἑξῆς: Ὅταν πέθανε ἡ κόρη του, ὁ Καῖσαρ ὀργάνωσε τὶς πιὸ καταπληκτικὲς ἑορτές. Γλαδιάτορες ἐμονομάχησαν στὸ ἀμφιθέατρο, κωμῳδοὶ ἔπαιξαν κωμῳδίες σὲ πέντε διάφορες γλῶσσες, παιδιὰ τῶν καλυτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Βιθυνίας χόρεψαν τὸν πυρρίχιο, ἀπαράλλακτα ὅπως ὅταν ἡ Ρώμη ἑώρταζε τὶς νίκες του. Ὅσο γιὰ τοὺς ἑορτασμοὺς αὐτούς, θὰ παραμείνουν πράγματι ἀλησμόνητοι καὶ θρυλικοί. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρουμε ὅτι κάποτε, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ νικηφόρο ἐκστρατεία του, ὀργάνωσε ἕνα κυνῆγι, γιὰ τὸ ὁποῖο ἐξαπέλυσαν ἀπὸ τὸν Ἱππόδρομο τριακόσια λεοντάρια, τριακόσιες τίγρεις καὶ σαράντα ἐλέφαντας. Δυὸ ὁλόκληρες στρατιὲς ἔλαβαν μέρος σ' αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ κυνῆγι. Ἐπίσης ὁ Καῖσαρ εἶχε παραθέσει τότε ἕνα γιγαντιαῖο γεῦμα στὸν Ρωμαϊκὸ λαό. Εἴκοσι χιλιάδες τραπέζια εἶχαν στηθεῖ στοὺς κεντρικώτερους δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες τῆς Ρώμης καὶ ὁλόκληρη ἡ Ρώμη ἐγλέντησε ἐπὶ πέντε μέρες χάρις στὰ λάφυρα ποὺ εἶχε φέρει μαζύ του ὁ θριαμβευτὴς στρατηλάτης της.

* * *

Ἡ ἡδονοπάθεια τοῦ Καίσαρος ἦταν ἐπίσης καταπληκτική. Περίφημοι ἔμειναν οἱ ἔρωτές του μὲ τὴν ὡραία Ὀκταβία. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτήν, ἡ μεγαλείτερες δέσποινες τῆς Ρώμης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐχρημάτισαν εὐνοούμενες καὶ φίλες του. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρουμε τὴν ξανθὴ Ποσθουμία, γυναῖκα τοῦ Σερβίου Σουλπικίου, τὴν ὑπερήφανη Τερτυλλία, γυναῖκα τοῦ στενοῦ του φίλου Κράσσου, τὴν Εὐνόη, τὴ Λοττία, τὴ Μυσία κλπ.

Παροιμιώδης παρέμεινε ἡ ἑξῆς χαρακτηριστικὴ ἐνέργειά του: Σὲ μιὰ ἀπόκεντρη συνοικία τῆς Ρώμης ἦσαν τὰ κτίρια στὰ ὁποῖα βρισκόντουσαν διάφορες ἐλαφρὲς γυναῖκες, χορεύτριες, αὐλητρίδες, κτλ., μεταφερμένες ἐκεῖ ἀπὸ τὰ τέσσερα πέρατα τοῦ κόσμου. Τὰ κτίρια αὐτὰ ἦσαν παμπάλαια, σκοτεινὰ καὶ κατερειπωμένα. Ὁ Καῖσαρ ὅμως διέταξε μιὰ μέρα νὰ τὰ κατεδαφίσουν ὅλα καὶ νὰ ἀνεγείρουν ὡραῖα καὶ πολυτελέστατα μέγαρα, μὲ κήπους καὶ μὲ μωσαϊκά, γιὰ νὰ βρίσκωνται, ὅπως ἔλεγε, σὲ μεγαλείτερη ἁρμονία πρὸς τὶς ἀπολαύσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες ἦσαν προωρισμένα!

Ἡ ἡδονοπάθεια τοῦ Καίσαρος εἶχε πάρει μιὰ τόσο διεστραμμένη μορφή, ὥστε ὅταν ἐπῆρε τὸν τίτλο τῆς «Βασιλίσσης τῆς Βιθυνίας», παρουσιάστηκε ντυμένος ὡς πατρικία στοὺς ἐκπλήκτους ὑπηκόους τῆς νέας αὐτῆς ἐπικρατείας του. Καὶ ὅταν ἀργότερα τὸν πείραξαν κάποτε γι' αὐτό, ἀπάντησε γελῶντας:

—Γιατί τάχα; Μήπως ἡ Σεμίραμις δὲν ἦταν μιὰ πανίσχυρη βασίλισσα καὶ μήπως στὴν Ἀσία δὲν κυριαρχοῦσαν ἄλλοτε ἡ ἀμαζόνες!...

Εἶνε ὅμως περιττὸν νὰ ἐπεκταθοῦμε στὶς ἐξωφρενικότητες αὐτές. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρουμε ὅτι σὲ μιὰ ὡραία Ρωμαία, τὴν Σερβιλία, εἶχε κάνει δῶρο ἕνα μαργαριτάρι ποὺ ἄξιζε δώδεκα χιλιάδες χρυσᾶ νομίσματα μονάχα γιὰ νὰ κερδίση τὴν ἀγάπη της καὶ ὅτι εἶχε δωρήσει γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ὁλόκληρο τὸ βασίλειο τῆς Αἰγύπτου στὴν Κλεοπάτρα!

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

Τὰ χρώματα ἔχουν κι' αὐτὰ τὴν ἰδιαίτερη σημασία τους, ἡ ὁποία ἔχει καθιερωθεῖ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Ἔτσι, τὸ ἄσπρο χρῶμα εἶνε τὸ σύμβολο τῆς δυνάμεως, τῆς θείας σοφίας, τῆς ἁγνότητος, τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς καθαριότητος.

Τὸ κόκκινο συμβολίζει τὴ φωτιὰ καὶ εἶνε τὸ ἔμβλημα τοῦ πάθους, τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ πλούτου. Τὸ ἴδιο χρῶμα ἐπίσης σημαίνει αὐστηρότητα καὶ σκληρότητα, γι' αὐτὸ μάλιστα τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ οἱ δήμιοι στὰ παλαιότερα χρόνια φοροῦσαν κόκκινες στολές.

Τὸ γαλάζιο σημαίνει πόνο, γλυκύτητα, τρυφερότητα καὶ τιμιότητα.

Τὸ κίτρινο, κατὰ τὴν ἀρχαία ἐποχή, ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολο δόξας καὶ εὐτυχίας, τώρα ὅμως ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀπιστία καὶ τὴν προδοσία. Οἱ Ἰουδαῖοι, κατὰ τὸ μεσαίωνα, ἐφοροῦσαν κίτρινα ροῦχα, ἡ δὲ πόρτες τῶν προδοτῶν ἐχρίοντο μὲ κρόκους αὐγῶν.

Τὸ πράσινο εἶνε τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς χαρᾶς καὶ συμβολίζει τὴ νεότητα.

Τὸ μαῦρο σημαίνει πένθος, λύπη καὶ κατήφεια.

Τὸ τριανταφυλλὶ χρῶμα συμβολίζει τὴν ὑγεία, τὴν καλλονή, τὴν ἡδονὴ καὶ τὸν ἔρωτα.

Τὸ ἰόχρουν ἐκφράζει πίστι καὶ ἀφοσίωσι.

Τὸ πορτοκαλλὶ εἶνε σύμβολο τῆς θείας ἐμπνεύσεως καὶ τῶν ποιητικῶν ἰδεῶν. Ἡ Μοῦσες ζωγραφίζονται συνήθως μὲ πορτοκαλλόχρωμες στολές. Τὸ χρῶμα αὐτὸ ἐπίσης ἦταν ἄλλοτε καὶ σύμβολο τοῦ γάμου. Στὰ παλαιὰ χρόνια ἡ παρθένες τῆς Ρώμης, ὁσάκις ἐπήγαιναν στοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν γιὰ νὰ προσφέρουν γαμήλιες θυσίες, ἐφοροῦσαν ροῦχα χρώματος πορτοκαλλί.

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ

Ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πουλήση τὸ σπίτι του, παράγγειλε στὸν κήρυκα νὰ λέη ὅτι ἔχει καὶ καλὸ γείτονα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Δέχτηκε τὸν ἀνεψιό του μὲ εἰλικρινῆ χαρὰ καὶ μέσα σὲ λίγες ἡμέρες τὸν εἶχε συνηθίσει τόσο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη χωρὶς αὐτόν.

Ὁ Ἐδουάρδος ἦταν κατευχαριστημένος. Τώρα πειὰ θ' ἄνοιγε στὸ θεῖο του τὴν καρδιά του κι' ὁ θεῖος του θ' ἄκουγε μὲ συγκίνησι καὶ καλοσύνη τὸ ἐρωτικό του μυστικό.

Ἐπὶ τέλους, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῆ πιὸ πολύ, εἶπε μιὰ μέρα στὸ θεῖο του τὰ πάντα. Τοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἀγάπη του μὲ συγκίνησι, μὲ χτυποκάρδι. Τοῦ ἐξεθείασε τὴν ἀγαπημένη του. Μιλοῦσε κι' ἔκλαιγε καὶ γελοῦσε μαζύ...

Ὁ θεῖος του ἄκουσε μὲ καλοσύνη τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς του. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἀσήμαντες ἀντιρρήσεις δέχτηκε νὰ κάμη τὴν Καικιλία νύφη του...

Ὁ Ἐδουάρδος, τρελλὸς ἀπὸ χαρά, ἔγραψε ἀμέσως στὴ λατρευτή του τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Ἀγαπημένη μου Καικιλία,

»Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἡ τύχη ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ εὐνοῆ. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μακρὸ ταξεῖδι ἔφτασα ἐπὶ τέλους στὴ Γουαδελούπη. Βρῆκα τὸ θεῖο μου, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοίκους ὡς ἕνας ἐντιμότατος ἄνθρωπος καὶ ὁ ὁποῖος χάρηκε ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν κλίσι μου στὸ ἐμπόριο. Τόση μάλιστα ἦταν ἡ χαρά του γι' αὐτό, ὥστε μοῦ γνωστοποίησε ἀμέσως ὅτι θὰ μὲ κάνη κληρονόμο του. Καὶ πρέπει νὰ σοῦ σημειώσω, ἀγαπητή μου, πὼς ὁ θεῖος μου εἶνε βαθύπλουτος...

»Ὁ θεῖος μου αἰσθάνθηκε νὰ τὸν κυριεύη γιὰ μένα τόση στοργή, ὥστε δὲν μοῦ ἐπέτρεψε μὲ καμμιὰ πρόφασι νὰ ἀναχωρήσω πρὶν περάσουν δυὸ μῆνες. Ἐγὼ στὴν ἀρχὴ δυσαρεστήθηκα κι' ἤμουν ἕτοιμος νὰ περιφρονήσω τὴν περιουσία του ἀπέναντι μιᾶς τέτοιας θυσίας. Ἀργότερα ὅμως ἀναγκάστηκα νὰ ὑποκύψω, γιατί σκέφτηκα ἐσένα καὶ τὴν εὐτυχία μας, ὅταν γίνουμε πλούσιοι.

»Ἔτσι λοιπὸν θὰ μείνω καρφωμένος ἐδῶ πέρα, σ' αὐτὴ τὴν ξένη χώρα, δυὸ τουλάχιστο μῆνες. Εὐτυχῶς αὔριο τὸ πρωῒ ἀναχωρεῖ ἕνα ἄλλο πλοῖο, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ λάβης καινούργιες εἰδήσεις ἀπ' τὸ δυστυχισμένο ἐξόριστο ποὺ σ' ἀγαπᾶ, Καικιλία, περισσότερο ἀπ' ὅσο μπορεῖ νὰ πῆ ἀνθρώπινη γλῶσσα, περισσότερο ἀπ' ὅσο μπορεῖ νὰ συλλογιστῆ ἀνθρώπινος νοῦς...

»Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐβάσταξα καὶ φανέρωσα στὸ θεῖο μου τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα. Ὁ θεῖος μου στὴν ἀρχή, μόλις ἄκουσε ὅτι δὲν κατάγεσαι ἀπὸ οἰκογένεια ἐμπόρων, ἔκανε ἕνα μορφασμὸ δυσαρεσκείας. Ἀλλὰ ὅταν ἔμαθε τὴν ἀρίστη οἰκογενειακὴ ἀνατροφή σου καὶ ἀφοῦ τὸν ἐβεβαίωσα πὼς θὰ τὸν ἀγαπᾶς πολύ, ἄλλαξε ἀμέσως γνώμη.

»Ὤ, τί ὡραία, τί μαγευτική, τί ἐξαισία ποὺ εἶνε ἐδῶ πέρα ἡ φύσι, Καικιλία! Πόσο ἤθελα νὰ σ' εἶχα μαζύ μου καὶ νὰ τὴ θαυμάζαμε κι' οἱ δυό μας! Θὰ βυθίζαμε ἐκστατικοὶ τὸ βλέμμα μας στὴν ἀπέραντη θάλασσα καὶ καθὼς θὰ κυττάζαμε τὸν καταγάλανο οὐρανὸ θὰ νομίζαμε πὼς εἴχαμε ἀποπάνω μας τὸ Θεό...

»Ἐσὺ ὅμως τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴ φύσι δὲν ξέρεις, οὔτε τὰ φυτά της, οὔτε τὰ ἄνθη της, οὔτε τοὺς καρπούς της, οὔτε τίποτε... Ἆ, νὰ καὶ κάτι ποὺ ξέχασα. Προχτὲς ἀναπήδησα ἀπὸ χαρὰ μπροστὰ σ' ἕνα ὁλάνοιχτο ρόδο. Ἡ θέα του μὲ μετέφερε ἀμέσως στὴν Ἀγγλία, στὸ σπιτάκι σου καὶ στὸν τάφο τῆς μητέρας μας. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, βρέθηκα καθισμένος κοντά σου κάτω ἀπ' τὴ σκιάδα τοῦ κήπου σου. Κύτταξα μαζύ σου τὰ λουλούδια ποὺ μᾶς ἐτριγύριζαν, τὰ ρόδα, τὰ κρῖνα, τὶς ἀνεμῶνες, τὰ ἴα, καὶ τὰ πουλιὰ ποὺ κελαϊδοῦσαν εὔθυμα, τοὺς σπίνους, τὶς καρδερίνες, τοὺς κορυδαλλούς...

Καικιλία

»Δὲν γνωρίζω τί μοῦ συμβαίνει, Καικιλία... Ἀλλὰ σήμερα ἔχω τὴν καρδιά μου πλημμυρισμένη ἀπὸ ἐλπίδα καὶ χαρά. Ὅλα γύρω μου μοῦ φαίνονται ὡραῖα, ἐξαίσια, μαγευτικά. Ἡ καρδιά μου ποὺ τὴν ἐπλάκωνε ὡς τώρα ἕνα βάρος ἄρχισε πειὰ ν' ἀνακουφίζεται καὶ νὰ γίνεται ἀνάλαφρη.

»Ἔγραψα τόσα πολλά, Καικιλία, κι' ὅμως δὲν σοῦ εἶπα ἀκόμα πὼς σ' ἀγαπῶ. Φοβοῦμαι ὅμως νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνω πολὺ συχνά, γιατί ἴσως μὲ παρεξηγήσης. Ἀλλ' ἂν τὸ ἄκουγες ἀπ' τὸ στόμα μου, ὁ τόνος τῆς φωνῆς μου κι' ἡ ἔκφρασι τῶν ματιῶν μου θὰ μὲ δικαιολογοῦσαν ἐξαίρετα γιὰ τὶς συνεχεῖς ἐπαναλήψεις μου.

»Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπῆκε μέσα ὁ θεῖος μου καὶ μὲ προσκάλεσε νὰ ἐπισκεφτοῦμε τὶς φυτεῖες του. Ἐγὼ τοῦ ἔφερα ἀντιρρήσεις, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ κατάφερε στὸ τέλος λέγοντάς μου πὼς μιὰ μέρα θ' ἀνήκουν σὲ μένα ὅλα αὐτά. Ἐξαναγκάζομαι λοιπὸν νὰ σ' ἀφίσω γιὰ μιὰ-δυὸ ὧρες. Καλὴ ἀντάμωσι, Καικιλία...

»...Συνεχίζω: Ξέρεις τί θὰ ἔκανα, Καικιλία, ἂν τὤφερνε ποτὲ ἡ τύχη νὰ ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ; Θὰ ἔπαιρνα ἕνα σχεδιάγραμμα τοῦ κήπου σου, θὰ μετέφερνα σπόρους ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια του κι' ἔτσι θ' ἀνάσταινα στὴ Γουαδελούπη τὸ μικρὸ παράδεισό σου τοῦ Χέντον...

»Περνῶ, ὅπως βλέπεις, τὸν καιρό μου σχεδιάζοντας ἀδιάκοπα, ὑψώνοντας χάρτινους πύργους καὶ παρακαλῶντας τὸ Θεὸ νὰ μὴ θελήση μὲ μιὰ ὠργισμένη πνοή του νὰ γκρεμίση μὲ μιᾶς ὅλες τὶς ὀνειροπολήσεις μου...

»Στὴ μοναξιὰ ποὺ βρίσκομαι, Καικιλία μου, δὲν συλλογίζομαι ἄλλον ἀπὸ σένα. Περπατῶ πάντα στὸ πλάϊ σου, κουβεντιάζω μαζύ σου καὶ πολλὲς φορὲς τόσο πολὺ ξεγελιέμαι, ποὺ ἁπλώνω τὸ χέρι μου γιὰ νὰ πιάσω τὸ δικό σου. Ἀλλὰ τότε, ἀλλοίμονο, ἐσὺ ἐξατμίζεσαι σὰν ἄχνα κι' ἐξαφανίζεσαι σὰν σκιά...

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα μου θ' ἀργήσης νὰ λάβης ἄλλο. Τὰ πλοῖα ἀργοῦν νὰ φύγουν ἀπὸ δῶ κι' ἡ συγκοινωνία δὲν εἶνε καθόλου ταχτική.

»Παρηγορήσου ὅμως... Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες θἄρθω μόνος μου νὰ σὲ βρῶ. Δὲν ξέρεις μὲ τί λαχτάρα θὰ χτυπᾶ ἡ καρδιά μου, ὅταν ἀντικρύσω τὶς παραλίες τῆς ἀγαπημένης μου Γαλλίας, ὅταν θὰ φτάσω στὸ Παρίσι, ὅταν θὰ χτυπήσω τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου, ὅταν θὰ πέσω μπρὸς στὰ γόνατά σου. Θεέ μου! πῶς θὰ μπορέσω νὰ ὑπομείνω τόση εὐτυχία χωρὶς νὰ τρελλαθῶ;...

»Χαῖρε, Καικιλία! Θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ γράφω ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ γιὰ νὰ σοῦ ἐπαναλάβω τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ νὰ μὲ συλλογίζεσαι. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἕνας ποὺ ἀγαπᾶ τόσο πολὺ δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ μὴν ἀγαπιέται...

»Μονάχα σὲ παρακαλῶ νὰ προσεύχεσαι, νὰ προσεύχεσαι κάθε τόσο γιὰ τὸ γρήγορο γυρισμό μου. Ἔχω τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες μου δὲν ὀφείλονται παρὰ στὶς θερμές σου προσευχές. Γιὰ νὰ εὐοδωθοῦν λοιπὸν ὡς τὸ τέλος ἡ ἐπιχειρήσεις μου, πρέπει νὰ ἐξακολουθήσης νὰ προσεύχεσαι...

»Χαῖρε, Καικιλία! Τὸ χαιρετισμό μου σοῦ τὸν στέλνω μ' ἕνα ὡραῖο ὁλόχρυσο σύννεφο ποὺ ταξειδεύει αὐτὴ τὴν ὥρα πρὸς τὴ Γαλλία διασχίζοντας τὸν καταξάστερο οὐρανό. Προχωρεῖ γρήγορα, σὰν νὰ βιάζεται νὰ σ' ἀνταμώση. Σ' εὐχαριστῶ, ὡραῖο μου σύννεφο, σ' εὐχαριστῶ...

»Χαῖρε καὶ πάλι χαῖρε καὶ πάντα χαῖρε. Σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ ὡς τὸν τάφο...

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ».

. . . .

Ὅσο ἐκτεταμένη κι' ἂν ἦταν ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ τοῦ Ἐδουάρδου, φάνηκε σύντομη στὴν Καικιλία ὅταν τὴν ἔλαβε. Τὴν ἐδιάβασε πολλὲς φορὲς καὶ στὸ τέλος τὴν ἔμαθε ἀπέξω ὅπως καὶ τὶς ἄλλες. Καί, καθὼς καταγινόταν τελευταῖα μὲ τὸ ὡραῖο νυφικό της φόρεμα, ἐπανελάμβανε κάθε τόσο τὶς φράσεις τοῦ μνηστῆρος της, προφέροντάς τες μὲ μιὰ μυστικὴ τρυφερότητα. Κάποτε μάλιστα ἔπαιρνε τὰ γράμματά του καὶ τἄφερνε μπρὸς στὰ μάτια της γιὰ νὰ τὰ ξαναδῆ καλύτερα ἢ τἄσφιγγε ἀπάνω στὸ στῆθος της, σὰν νἄθελε νὰ πάρη τὴ θέρμη τους...

Ὡστόσο ἡ ἐργασία της ἐξακολουθοῦσε. Τὸ περίφημο νυφικὸ φόρεμα ποὺ τῆς ἀπασχολοῦσε ὅλη τὴ σκέψι ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα ὡραιότατο σύμπλεγμα λουλουδιῶν ποὺ τὸ σκέπαζαν μὲ κεντήματα ὡς τὴ μέση. Εἶχε τελειώσει ὡς τώρα τὸ μισὸ καὶ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἐδουάρδου ὑπελόγιζε νὰ τὸ εἶχε τελειωμένο ὁλόκληρο.

Ἡ μέρες περνοῦσαν ἔτσι, ἡ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἀνυπομονοῦσαν.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΤΡΙΒΕΛΙ

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

Κάθε χρόνο, ὁ Ζὰκ ἔβλεπε πολλοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ὑπουργείου, ὅπου ἐργαζόταν, νὰ παίρνουν ἄδεια γιὰ δεκαπέντε μέρες ἢ γιὰ ἕνα μῆνα καὶ νὰ πηγαίνουν εἴτε σὲ κανένα βουνό, εἴτε σὲ καμμιὰ ἀκρογιαλιά, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ ν' ἀλλάξουν ἀέρα.

Γιὰ τὸ φτωχὸ τὸ Ζὰκ ὅμως τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἦταν ἕνα ὄνειρο ἀπραγματοποίητο. Δὲν εἶχε τὰ ἀναγκαῖα χρήματα γιὰ νὰ κάνη ἕνα τέτοιο ταξεῖδι. Μὰ νά ποὺ τώρα, ὕστερα ἀπὸ τρομακτικὲς οἰκονομίες, εἶχε καταφέρει νὰ μαζέψη ἕνα ποσὸν ποὺ θὰ τοῦ ἔφτανε γιὰ νὰ ἐπιχειρήση κι' αὐτὸς ἕνα μικρὸ ταξειδάκι.

Ἔτσι, ὅταν ἦλθε τὸ καλοκαῖρι, ὁ Ζὰκ πῆρε 15 ἡμερῶν ἄδεια, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ πάη σὲ κανένα μικρὸ παράλιο χωριὸ τῆς Βρεττάνης, ἥσυχο καὶ ἀπόμερο. Ἔτσι καὶ οἰκονομικώτερα θὰ περνοῦσε καὶ θ' ἀπέφευγε τὶς φασαρίες τῆς κοσμικῆς ζωῆς.

* * *

Στὸ διαμέρισμα τοῦ τραίνου ποὺ τὸν ἐπήγαινε πρὸς τὴ Βρεττάνη δὲν ὑπῆρχαν παρὰ δυὸ μόνον πρόσωπα: Ὁ Ζὰκ καὶ μιὰ νέα, ποὺ εἶχε ἀνεβεῖ βιαστικὴ τὴν τελευταία στιγμή.

Ἔτσι, καθισμένοι ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο, κυτταζόντουσαν, ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ τέτοιες περιστάσεις, περίεργα καὶ κρυφά. Ἀπ' τὴν ἐξέτασι αὐτὴ βρῆκαν, φαίνεται, καὶ οἱ δυὸ εὐχαριστημένοι.

Ὡστόσο, κανεὶς ἀπ' τοὺς δυὸ δὲν τολμοῦσε ν' ἀνοίξη κουβέντα πρῶτος.

Τέλος ὁ Ζάκ, συγκεντρώνοντας ὅλο τὸ θάρρος του, ρώτησε τὴ νέα:

— Μήπως σᾶς πειράζει τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, δεσποινίς; Θέλετε μήπως νὰ τὸ κλείσω;

— Τὸ προτιμῶ ἀνοιχτό, κύριε, ἀπάντησε ἐκείνη.

Ἔτσι ἄρχισε ἡ κουβέντα, καὶ σὲ μιὰ ὥρα ὁ Ζάκ, φύσει ὁμιλητικός, εἶχε διηγηθεῖ ὅλη σχεδὸν τὴ ζωή του στὴ συνταξειδιώτισσά του.

Εἶχε καθήσει κοντά της καὶ τῆς ἔλεγε ὅτι εἶχε ἄδεια, ὅτι θὰ τὴν περνοῦσε σὲ κάποιο μικρὸ χωριὸ τῆς Βρεττάνης καὶ διάφορα ἄλλα.

Ἡ νέα τὸν ἄκουγε χαμογελῶντας. Δὲν εἶχε φανεῖ κι' αὐτὴ λιγώτερο ὁμιλητικὴ μαζύ του. Εἶπε στὸ Ζὰκ ὅτι ἦταν δασκάλα στὸ Παρίσι καὶ ὅτι τὴν εἶχαν ἐπειγόντως καλέσει στὸ Ντόλ, γιὰ νὰ παρασταθῆ σὲ κάποια θεία της ἄρρωστη. Τοῦ εἶπε ἀκόμα ὅτι δὲν ἦταν παντρεμμένη, ὅτι ζοῦσε ἀπὸ τὴν ἐργασία της καὶ ὅτι θὰ ξαναγύριζε στὸ Παρίσι.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔλεγε μὲ ἁπλότητα καὶ ἀφέλεια καὶ ὁ Ζὰκ εὕρισκε τὸ ὕφος της χαριτωμένο.

Ἔξαφνα ὁ εἰσπράκτορας ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ζήτησε τὰ εἰσιτήρια.

Ὁ Ζὰκ ἔδωκε ἀμέσως τὸ δικό του, ἐνῶ ἡ συνταξειδιώτισσά του ἔψαχνε τὸ τσαντάκι της γιὰ νὰ βρῆ τὸ δικό της τὸ εἰσιτήριο.

— Μπᾶ! Μὰ τί τὄκανα τὸ εἰσιτήριό μου! φώναξε ἡ νέα σὲ λίγο. Μήπως εἶνε στὴν τσέπη μου;

Μὰ τοῦ κάκου ἔψαξε κι' ἐκεῖ.

Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, ἦταν γεγονὸς πειὰ ἀναμφισβήτητο ὅτι εἶχε χάσει τὸ εἰσιτήριό της.

— Τότε, δεσποινίς, πρέπει νὰ βγάλετε ἕνα ἄλλο εἰσιτήριο, εἶπε μὲ ὕφος νευριασμένο καὶ ἀπότομο ὁ εἰσπράκτορας.

Ἡ κοπέλλα, στὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων αὐτῶν, χλώμιασε.

— Μά... ξέρετε... ψιθύρισε. Δέν...

Ἡ φωνὴ ὅμως τοῦ εἰσπράκτορα ἔγινε αὐστηρότερη ἀκόμα:

— Δεσποινίς, εἶπε, πρέπει νὰ πληρώσετε. Δὲν μπορεῖτε νὰ ταξειδέψετε δίχως εἰσιτήριο!

Ἡ νέα τὸν ἄκουγε χαμογελῶντας...

Ἡ κοπέλλα, τρομερὰ ταραγμένη, δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήση, ὅταν, ἔξαφνα, ὁ Ζὰκ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτονόμισμα καὶ τὄδωσε στὸν εἰσπράκτορα, λέγοντας:

— Ὁρίστε τὸ ἀντίτιμο τοῦ εἰσιτηρίου καὶ ἄλλοτε νὰ φέρεστε μὲ μεγαλείτερη εὐγένεια.

— Ὤ, κύριε, πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω! εἶπε ἡ νέα μόλις ἔφυγε ὁ εἰσπράκτορας, ρίχνοντας ματιὲς γεμάτες εὐγνωμοσύνη στὸ Ζάκ.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, δεσποινίς. Ἔκανα ἁπλῶς τὸ καθῆκον μου!

Μὰ ἡ ταραχὴ τῆς νέας δὲν εἶχε περάσει. Κάτι ἄλλο τὴ βασάνιζε τώρα.

— Θεέ μου, εἶπε, δὲν φτάνει ποὺ ἔχασα τὸ εἰσιτήριό μου, ἔχασα καὶ τὸ πορτοφόλι μου μὲ τὸ ἕνα πεντακοσόφραγκο ποὺ εἶχα μέσα.

— Ἕνα πεντακοσόφραγκο;

— Ναί, ὅλη μου τὴν περιουσία!... Καὶ ἡ θεία μου εἶχε τόση ἀνάγκη ἀπ' αὐτὰ τὰ χρήματα, γιατὶ εἶνε φτωχή...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ πόνος αὐτὸς συνεκίνησε ἀκόμα περισσότερο τὸ Ζάκ.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, μὴν κλαῖτε!... Ὅλα μποροῦν νὰ διορθωθοῦν!

— Μὰ πῶς θὰ διορθωθοῦν, κύριε; Σίγουρα δὲν θὰ ξαναύρω τὸ πορτοφόλι μου. Μοῦ τὄκλεψαν σίγουρα!...

— Τότε λοιπόν, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς δανείσω ἐγώ...

— Πῶς, νὰ μοῦ δανείσετε;!

— Ναί, καὶ θὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψετε ὅταν μπορέσετε. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ μὲ στενοχωρήση καθόλου.

Δὲν θὰ τὸν στενοχωροῦσε καθόλου ἡ θυσία αὐτή!...

Τί εὐγενική, τί γενναία ψυχή! Ἁπλούστατα, κάνοντας τὸ δάνειο αὐτὸ στὴν κοπέλλα, θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του, ἕνα ταξεῖδι ποὺ τ' ὀνειρευόταν τόσα χρόνια!...

Καὶ δὲν ἀρκέσθηκε μόνον σ' αὐτὸ ὁ Ζάκ. Ἐπέμεινε τόσο πολὺ νὰ δεχθῆ ἡ νέα τὴν προσφορά του, ὥστε στὸ τέλος ἐκείνη δέχτηκε, πιστεύοντας ὅτι ὁ εὐγενικός της δανειστὴς ἦταν ἄνθρωπος πλημμυρισμένος ἀπὸ χρυσάφι.

— Τουλάχιστον, κύριε, τοῦ εἶπε, δῶστε μου τὴ διευθυνσί σας γιὰ νὰ σᾶς στείλω τὰ χρήματα, μόλις γυρίσω στὸ Παρίσι. Τότε ἀκριβῶς θὰ πάρω τὸ μισθό μου καὶ τότε θὰ μπορέσω...

Ὁ καιρὸς περνᾶ γλήγορα μὲ τὴν κουβέντα καὶ τὸ τραῖνο εἶχε φτάσει ἐν τῷ μεταξὺ στὸ Ντόλ.

— Ὥστε λοιπὸν πραγματικά, κύριε, εἶπε ἡ κοπέλλα, ἡ ὁποία σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγη, δὲν θὰ σᾶς στενοχωρήση νὰ περιμένετε λίγες μέρες γιὰ νὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὸ δάνειο;

— Καθόλου, καθόλου, σᾶς βεβαιώνω, δὲν θὰ μὲ στενοχωρήση καθόλου, τῆς ἀπάντησε ὁ Ζάκ.

Ἀντάλλαξαν μιὰ ἐγκάρδια χειραψία καὶ ἡ δεσποινὶς Ζενεβιὲβ Μαρτέλ—ἔτσι λεγόταν—κατέβηκε ἀπὸ τὸ βαγόνι.

Ὁ Ζὰκ τὴν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα, μὰ τὸ τραῖνο ξεκίνησε ἀμέσως καὶ τὴν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὅταν ἔμεινε μόνος, ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του, ἔβγαλε τὰ χρήματά του καὶ τὰ μέτρησε:

— Τὸ ταξεῖδι μου εἶνε πληρωμένο. Μοῦ περισσεύουν πεντακόσια φράγκα. Μπορῶ νὰ μείνω πέντε-ἕξη μέρες κοντὰ στὴ θάλασσα... Τί νὰ γίνη; Ἔνοιωσα μεγάλη εὐχαρίστησι ποὺ τὴν ἔβγαλα ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι της, μιὰ τόσο χαριτωμένη κοπέλλα...

Καὶ συγχρόνως σκέψεις χαρούμενες ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὶς φανερώση οὔτε καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, περνοῦσαν ἀπὸ τὸ νοῦ του:

— Θὰ μοῦ γράψη εἶμαι βέβαιος... Ἢ θἄρθη νὰ μὲ ἰδῆ... Μπᾶ, δὲν μετανοιώνω γιὰ ὅ,τι ἔκανα. Καὶ μάλιστα μοῦ φαίνεται ὅτι ποτὲ δὲν ἤμουν τόσο εὐτυχισμένος ὅσο τώρα!

* * *

Ὕστερα ἀπὸ πέντε μέρες, ἀφοῦ ἄδειασε το πορτοφόλι του, ὁ Ζὰκ γύρισε στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ βρῆκε ἕνα γράμμα τῆς δεσποινίδος Γενεβιὲβ Μαρτέλ, ἡ ὁποία εἶχε ἐπιστρέψει καὶ αὐτὴ στὸ Παρίσι, γιατὶ ἡ κατάστασις τῆς θείας της εἶχε βελτιωθεῖ. Παρακαλοῦσε τὸν τόσο ὑποχρεωτικὸ συνταξειδιώτη της νὰ τὴν πληροφορήση γιὰ τὸν γυρισμό του, γιὰ νὰ τοῦ ἐπέστρεφε τὰ χρήματα. Καὶ ἐπρόσθετε ὅτι ἤθελε καὶ αὐτοπροσώπως νὰ τοῦ ἐκφράση τὶς εὐχαριστίες της.

Ὁ Ζὰκ τῆς ἀπάντησε ἀμέσως, ὄχι γιατὶ βιαζόταν νὰ πάρη πίσω τὰ χρήματά του, ἀλλὰ γιατὶ ἤθελε νὰ ξαναϊδῆ τὴν ὡραία του συνταξειδιώτισσα.

Καὶ πράγματι σὲ δυὸ μέρες ἡ νέα τὸν ἐπισκέφθη σπίτι του...

Μόλις τὴν εἶδε, ἡ καρδιά του σκίρτησε ἀπὸ τὴ χαρά.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε ἡ νέα στὴν κάμαρη τοῦ Ζὰκ κατάλαβε ὅτι ὁ τόσο ὑποχρεωτικὸς συνταξειδιώτης της δὲν κολυμποῦσε στὸ χρυσάφι.

— Τότε λοιπὸν πῶς τῆς εἶχε δανείσει ἕνα τόσο μεγάλο ποσὸ χωρὶς νὰ στενοχωρηθῆ;

Αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ἔκαμνε στὸν ἑαυτό της ἡ Ζενεβιέβ.

Ἀπὸ τὸ θαυμασμὸ ὅμως μὲ τὸν ὁποῖο τὴν κύτταζε ὁ Ζάκ, κατάλαβε τί γλυκὰ αἰσθήματα ἐτάραζαν τὴν καρδιά του γι' αὐτήν, αἰσθήματα ποὺ κι' ἐκείνη εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθη.

* * *

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα οἱ φίλοι τοῦ Ζὰκ καὶ τῆς Ζενεβιὲβ ἔλαβαν τὸ ἑξῆς ἀγγελτήριο:

«Ὁ κ. Ζὰκ Μπερτὲν λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναγγείλη τὸν γάμον του μὲ τὴν δίδα Ζενεβιὲβ Μαρτέλ».

ΜΙΣΕΛ ΤΡΙΒΕΛΙ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ XAVIER DE MAISTRE

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ!...

Ἡ Πρασκοβία Λοπούλωφ ἦταν κόρη ἑνὸς Ρώσσου, τὸν ὁποῖο ἐντελῶς ἄδικα καὶ ἐντελῶς ἀπροσδόκητα εἶχαν ἐξορίσει στὴ Σιβηρία. Φαίνεται ὅτι κάποιοι ἐχθροί του τὸν εἶχαν συκοφαντήσει στὴν Κυβέρνησι ὡς συνωμότη.

Ἡ οἰκογένεια Λοπούλωφ ἦταν ἀπελπισμένη γιὰ τὸ ἀνέλπιστο αὐτὸ κακό. Ἡ νεαρὰ Πρασκοβία ὅμως, ἡ ἀγαπημένη κόρη τοῦ στρατηγοῦ, δὲν εἶχε χάσει τὸ θάρρος της.

Μιὰ μέρα, βλέποντας τὴ μητέρα της νὰ κλαίῃ πικρά, σήκωσε τὸ δεξί της χέρι καὶ εἶπε, κυττάζοντας τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, μπρὸς στὴν ὁποία ἔκαιγε πάντα ἕνα καντῆλι:

— Ὁρκίζομαι πὼς ἐγὼ θὰ σώσω τὸν πατέρα μου!

— Πῶς, παιδί μου, τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της, κυττάζοντάς την μὲ ἀπορία.

— Θὰ πάω, ἀπάντησε ἡ Πρασκοβία, στὴν Πετρούπολι καὶ θὰ ζητήσω χάριν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα.

— Μὰ πῶς θὰ πᾶς ὡς ἐκεῖ; τὴ ρώτησε ἀνήσυχα ἡ μητέρα της. Μὴν ξεχνᾷς ὅτι ἡ Πετρούπολις εἶνε πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό μας. Καὶ δὲν ἔχουμε πειὰ ὅσα χρήματα χρειάζονται γιὰ τὸ ταξεῖδι αὐτό...

— Θὰ πάω πεζῇ, ἀπάντησε ἡ Πρασκοβία.

Ἡ κυρία Λοπούλωφ, βλέποντας τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα τῆς κόρης της, τῆς εἶπε στὸ τέλος:

— Πήγαινε, κόρη μου, μὲ τὴν εὐχή μου!

Τὰ δυὸ ἄλλα μικρότερα κορίτσια κύτταζαν μὲ ἄφωνο θαυμασμὸ τὴ θαρραλέα τους ἀδελφή.

— Ἐμπρός, τοὺς εἶπε τότε ἐκείνη, Τί περιμένετε; Βοηθῆστε με νὰ ἑτοιμαστῶ γιὰ τὸ ταξεῖδι μου...

Σὲ λίγην ὥρα, ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. Ἡ Πρασκοβία γονάτισε, ἔκανε τὴν προσευχή της, ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς συλλογισμένη μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ χέρι της κι' ὕστερα σηκώθηκε ἀποφασιστικὰ καὶ εἶπε:

— Ναί, πρέπει νὰ φύγω!... Θὰ φύγω.

Ἀποχαιρέτησε τότε τὴ μητέρα της καὶ τὶς ἀδελφές της, πῆρε λίγα χρήματα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ τολμηρό της ταξεῖδι.

Ἡ μητέρα της δὲν ξέχασε νὰ τῆς βάλῃ μέσα στὸν σάκκο καὶ μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Μέρες καὶ νύχτες περπατοῦσε ἡ καϋμένη ἡ Πρασκοβία. Πολλὲς βραδυὲς εἶχε κοιμηθεῖ στὸ ὕπαιθρο... Στὶς ἀρχὲς φοβόταν λίγο, ὕστερα ὅμως συνήθισε.

Τὶς περισσότερες φορὲς ἀναγκαζόταν νὰ διανυχτερεύῃ σὲ διάφορα σπίτια τῶν χωριῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσε. Δὲν ἦσαν ὅμως φιλόξενοι πάντα οἱ χωρικοί. Πολλὲς φορὲς μάλιστα τὴν ἔδιωχναν κυττάζοντάς την μὲ ὑποψία. Γι' αὐτὸ ἡ δυστυχισμένη ἀναγκαζόταν συχνὰ νὰ πληρώνῃ γιὰ τὴ φιλοξενία μιᾶς βραδυᾶς περισσότερα χρήματα ἀπὸ ὅσα ὑπελόγιζε. Ἔτσι πολὺ γρήγορα ἔμεινε μὲ ἐλάχιστα χρήματα στὴν τσέπη της.

Μά, ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ ἄπειροι κίνδυνοι τὴν παραμόνευαν στὸ δρόμο της. Νέα πολὺ καὶ ἀρκετὰ ὤμορφη καθὼς ἦταν, δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀποφεύγῃ πάντα τὶς ἐπιθέσεις διαφόρων ἀνάνδρων παληανθρώπων. Καὶ γιὰ νὰ εἶνε ἀσφαλισμένη ἀπὸ τοὺς κινδύνους αὐτούς, ἀναγκάστηκε νὰ φορέσῃ ἀνδρικά. Ἀντάλλαξε τὰ γυναικεῖα της φορέματα μ' ἕνα κοστοῦμι ἀνδρικό, ποὺ τῆς τὸ ἔδωκε κάποιος καλὸς ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖο ἐξομολογήθηκε τὰ βάσανά της.

Ἔτσι, ντυμένη σὰν ἄνδρας, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της πρὸς τὴν Πετρούπολι.

Τὸν περισσότερο δρόμο, τὸν εἶχε κάνει πειά. Μὰ ἦταν πολὺ στενοχωρημένη, γιατὶ τὰ χρήματα ποὺ τῆς ἔμεναν δὲν τῆς ἔφταναν γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξεῖδι της.

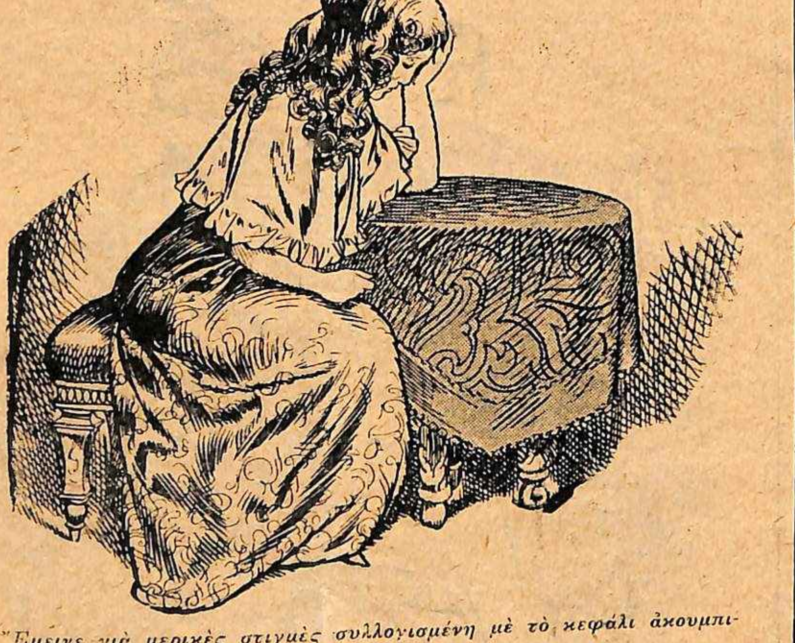

Ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς συλλογισμένη μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ χέρι της...

Μὰ δὲν ἔχανε τὶς ἐλπίδες της. Ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας ποὺ εἶχε μαζύ της τῆς ἔδινε θάρρος.

Ἕνα βράδυ ἔφτασε σὲ κάποιο χωριό. Χτύπησε δυὸ πόρτες, ἀλλὰ δὲν τῆς ἄνοιξαν. Χτύπησε καὶ μιὰ ἄλλη ἀκόμα καὶ ἕνας γέρος, μὲ ἀποκρουστικὴ φυσιογνωμία, τῆς ἄνοιξε.

— Τί θέλεις; τὴ ρώτησε, κυττάζοντάς την μὲ ὑποψία.

— Νὰ μὲ φιλοξενήσετε γιὰ ἕνα βράδυ, ἂν θέλετε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Πρασκοβία.

Ὁ γέρος ὅμως τὴν ἔδιωξε καὶ ἔκλεισε ἀπότομα τὴν πόρτα.

Ἡ Πρασκοβία ἀπελπισμένη ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της. Μά, μόλις ἔκανε μερικὰ βήματα, ἄκουσε τὸ γέρο νὰ τὴ φωνάζῃ:

— Ἔλα ἐδῶ, παλληκάρι, τῆς εἶπε. Ἄλλαξα γνώμη καὶ θὰ σὲ φιλοξενήσω...

Ἡ Πρασκοβία γύρισε πίσω καὶ μὲ κάποιο δισταγμὸ μπῆκε μέσα στὸ μικρὸ χαμηλὸ σπιτάκι. Καθὼς μπῆκε μέσα, εἶδε μιὰ γρηὰ μὲ φυσιογνωμία ἀκόμα πιὸ ἀποκρουστικὴ καὶ ἀπὸ τοῦ γέρου. Τὴν ἔβαλαν νὰ καθήσῃ καὶ σὲ λίγο ἡ γρηὰ τὴ ρώτησε:

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι καὶ ποῦ πᾶς;

— Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Ἰσὶμ καὶ πηγαίνω στὴν Πετρούπολι, ἀπάντησε ἡ Πρασκοβία.

— Γιὰ νὰ κάνῃς ἕνα τόσο μεγάλο ταξεῖδι, εἶπε τότε ἡ γρηά, θὰ πῇ πὼς ἔχεις παραπολλὰ χρήματα μαζύ σου.

— Δὲν μοῦ μένουν, εἶπε ἡ Πρασκοβία, παρὰ ὀγδόντα μόνο καπίκια!

— Λὲς ψέμματα! φώναξε ἡ γρηά. Μὲ τόσα λίγα χρήματα δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς ἀπ' ἐδῶ ὡς τὴν Πετρούπολι.

Ἡ Πρασκοβία τοῦ κάκου ὁρκιζόταν πὼς δὲν εἶχε περισσότερα... Δὲν τὴν ἐπίστευαν.

Τῆς ἔδωσαν ὡστόσο γιὰ νὰ δειπνήσῃ μερικὲς βραστὲς πατάτες καὶ λίγο ψωμὶ καὶ ὕστερα ἡ γρηὰ τῆς ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ σὲ μιὰ γωνιά, ἐπάνω σ' ἕνα ἀχυρόστρωμα. Ἡ Πρασκοβία ἔβγαλε τὸ σακκάκι της καὶ τὸ ἄφησε ἐπάνω σ' ἕνα μπαοῦλο, ἐκεῖ κοντά. Στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ εἶχε τὰ ὀγδόντα της καπίκια. Ἦταν βέβαιη ὅτι οἱ γέροι θὰ ἔψαχναν νὰ ἰδοῦν ἂν πράγματι εἶχε τόσα μόνο χρήματα μέσα στὴν τσέπη της. Καὶ ἀφοῦ εἶπε μυστικὰ τὴν προσευχή της, ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ προσποιήθηκε ὅτι κοιμᾶται.

Σὲ λίγο ἔννοιωσε τοὺς δυὸ γέρους νὰ συνομιλοῦν κοντά της.

— Ἀλήθεια! Ἔχει μόνο ὀγδόντα καπίκια στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του. Ἀλλά, χωρὶς ἄλλο, θὰ ἔχῃ κρυμμένα ἐπάνω του πολλὰ χρήματα... Ἄ! οὔτε στὸ σάκκο του ἔχει χρήματα! Μόνο κάτι παληόρουχα καὶ μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας! Ποιὸς ξέρει ποῦ τὰ ηὗρε κι' αὐτά!

Ἡ Πρασκοβία ἔμενε πάντα ἀσάλευτη, ἀλλὰ σὲ λίγο ἀνασηκώθηκε τρομαγμένη. Ὁ γέρος καὶ ἡ γρηὰ εἶχαν σκύψει ἀπὸ πάνω της. Ὁ γέρος κρατοῦσε ἕνα κερὶ ἀναμμένο καὶ ἡ γρηὰ ἔψαχνε νὰ ἐρευνᾷ τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε στὸ κρεββάτι γιὰ νὰ βρῇ τὰ χρήματα ποὺ νόμιζε πὼς εἶχε κρυμμένα. Ἡ Πρασκοβία ἄδικα προσπάθησε ν' ἀντισταθῇ. Ἡ γρηὰ ἤθελε νὰ ἐρευνήσῃ ἀκόμα καὶ στὶς κάλτσες της καὶ στὸν κεφαλόδεσμο τῆς δύστυχης νέας. Ἔτσι λύθηκε τὸ πανὶ μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε δεμένο τὸ κεφάλι της καὶ τὰ μαλλιά της χύθηκαν στοὺς ὤμους της.

— Εἶνε γυναῖκα! φώναξαν ἔκπληκτοι ὁ γέρος καὶ ἡ γρηά.

Κι' ἀμέσως ἀπομακρύνθηκαν κι' οἱ δυό, μιλῶντας σιγὰ-σιγά.

Ἡ Πρασκοβία νόμισε ὅτι θὰ πᾶνε νὰ τὴν καταγγείλουν, ἀλλὰ σὲ λίγο ἡ γρηὰ ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ ἡσυχία ἐπεκράτησε μέσα στὸ καλύβι. Καὶ ἡ Πρασκοβία ἐξαντλημένη ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν κούρασι, ἀποκοιμήθηκε σὲ λίγο.

Τὸ πρωΐ, ὅταν ξύπνησε, εἶδε μὲ ἀπορία τὸ γέρο καὶ τὴ γρηὰ νὰ τὴν κυττάζουν μὲ ἕνα ὕφος σχεδὸν στοργικό. Τῆς ἔδωσαν νὰ φάγῃ καὶ τὴν περιποιήθηκαν σὰν παιδί τους! Τότε ἡ Πρασκοβία πῆρε θάρρος καὶ τοὺς διηγήθηκε τὸ σκοπὸ τοῦ ταξειδιοῦ της. Οἱ γέροι τὴν ἄκουαν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ τῆς εἶπαν ὅτι, ἂν τῆς εἶχαν φερθεῖ ἄσχημα τὴν προηγούμενη ἡμέρα, τὸ ἔκαναν αὐτὸ γιατὶ τὴν πῆραν γιὰ κλέφτη. Μὰ βεβαιώθηκαν ὅτι ἦταν ἀθώα, ὅταν εἶδαν ὅτι δὲν ἔχει ἄλλα χρήματα ἐπάνω της.

Ἡ Πρασκοβία ἔφυγε, ἀφοῦ τοὺς εὐχαρίστησε θερμὰ γιὰ τὴ φιλοξενία των. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς περιποιήσεις τους, ἔννοιωθε κάποια ἀνακούφισι, γιατὶ ἔφευγε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ὅταν βρέθηκε μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό, θέλησε νὰ ἰδῇ ἂν ὑπάρχουν τὰ ὀγδόντα καπίκια στὴν τσέπη της, γιατὶ ὑποπτεύθηκε πὼς τῆς τὰ εἶχαν πάρει τὴ νύχτα οἱ γέροι. Μὰ πόσο ἀπόρησε ὅταν μετρῶντας τὰ χρήματά της εἶδε ὅτι τώρα εἶχε διακόσια καπίκια! Μάλιστα! Οἱ γέροι εἶχαν προσθέσει τὴ νύχτα ἄλλα ἑκατὸν εἴκοσι καπίκια! Ἔτσι, ἡ Πρασκοβία μπόρεσε νὰ πάῃ ὡς τὴν Πετρούπολι, χωρὶς μεγάλες δυσκολίες πειά! Ἐκεῖ, χάρις σ' ἕνα τέχνασμα, μπόρεσε νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν ἴδιο τὸν Τσάρο. Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς πήγαινε περίπατο, ἡ Πρασκοβία κατώρθωσε νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ πέσῃ μπροστὰ στὸ αὐτοκρατορικὸ ἀμάξι. Ἔτσι, τὸ ἀμάξι καὶ ὅλη ἡ ἀκολουθία τοῦ Τσάρου ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν. Ἡ Πρασκοβία γονατισμένη τότε ἄρχισε νὰ διηγῆται τὰ βάσανά της καὶ νὰ ζητᾷ χάριν γιὰ τὸν πατέρα της. Εἶχε βγάλει καὶ τὸ κάλυμμα τοῦ κεφαλιοῦ της καὶ τὰ ὡραῖα της ξανθὰ μαλλιά, μακρυὰ ὡς τὴ μέση της, ἐπρόδωσαν τὸ φῦλο της.

Ὁ Τσάρος συγκινήθηκε ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ ὑποσχέθηκε νὰ δώσῃ χάρι στὸν πατέρα τῆς γενναίας κόρης. Καὶ τήρησε τὸ λόγο του.

Ἐκτὸς τούτου, ἔδωσε καὶ ἕνα γενναῖο χρηματικὸ ποσὸ στὴν Πρασκοβία γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γυρίσῃ χωρὶς ἀγωνίες πειά, στὴν πατρίδα της.

Ἔτσι ἡ Πρασκοβία, μόνο μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τὴν εὐχὴ τῆς μάνας της καὶ τὸ θάρρος της κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὸν πατέρα της.

Γυρνῶντας στὸ χωριό της καὶ περνῶντας ἀπὸ τὸ χωριὸ τῶν δυὸ γέρων, τοὺς πῆγε ὅσα δῶρα μποροῦσε. Καὶ ἀσήμωσε τὴ μικρὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας ποὺ εἶχε μαζύ της.

Τί δὲν κατορθώνουν ἀλήθεια ἡ ἀγάπη, ἡ πίστις καὶ τὸ θάρρος!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΓΕΜΟΝΩΝ

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΛΟΓΗΡΟΙ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος ΙΓ' ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μανιώδεις κυνηγοὺς τῆς ἐποχῆς του καὶ συνήθιζε νὰ βγαίνῃ ταχτικὰ στὴν πεδιάδα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, πιὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Στὸ μέρος αὐτὸ ὑπῆρχε ἕνα μοναστῆρι καὶ σὲ κάθε ἐκδρομὴ τοῦ βασιλέως οἱ καλόγηροι ἔβγαιναν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν.

Ἀλλ' οἱ καλόγηροι ἐννοοῦσαν νὰ τὸν συνοδεύουν καὶ στὸ κυνῆγι, ὅπου ἡ παρουσία τους ἦταν ἐνοχλητικὴ στὸ μονάρχη. Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα, ὁ Λουδοβῖκος κάλεσε τὸν ἀρχικυνηγό του καὶ τοῦ ἔδωσε μερικὲς μυστικὲς ὁδηγίες.

Ὁ ἀρχικυνηγὸς κατασκεύασε τότε μερικὰ ἀνδρείκελα ντυμένα μὲ ράσα καὶ ἀπάνω στὰ ξυρισμένα κεφάλια τῶν ψευτοκαλογήρων αὐτῶν ἔβαλε μερικὰ κομμάτια κρέατος. Ἔπειτα ἐγύμνασε τὰ γεράκια ποὺ χρησιμοποιοῦσε στὸ κυνῆγι νὰ ρίχνωνται κατὰ τῶν ἀνδρεικέλων καὶ νὰ ἁρπάζουν τὸ κρέας.

Μετὰ ἕνα μῆνα περίπου, ὅταν ὁ βασιλιᾶς ξαναβγῆκε σὲ κυνῆγι καὶ οἱ καλόγηροι κατὰ τὴ συνήθειά τους τὸν ἀκολούθησαν, ὁ ἀρχικυνηγὸς ἀπόλυσε τὰ γεράκια. Ἀλλ' ἐκεῖνα, ἀντὶ νὰ κατευθυνθοῦν πρὸς τὰ θηράματα, ὥρμησαν ἐναντίον τῶν καλογήρων καὶ τοὺς ἔτρεψαν σὲ ἄτακτη φυγή.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

— Τί, δὲν καπνίζεις;

— Ὄχι. Ὁ γιατρός μοῦ ἀπαγόρευσε ἐντελῶς τὸ τσιγάρο.

— Καὶ δὲν ἐφώναξες κανέναν ἄλλο γιατρό;

* * *

— Κατίνα, σήμερα εἶδα ὅτι ὁ ψωμᾶς σοὔδωσε ἕνα φιλί. Ἀπὸ αὔριο λοιπὸν πρέπει νὰ κατεβαίνω ἐγὼ γιὰ νὰ παίρνω τὸ ψωμί.

— Τοῦ κάκου θὰ κοπιάστε, κυρία μου, γιατὶ μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς δὲν θὰ φιλήσῃ ἄλλη ἀπὸ μένα!...

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΡΟΥΚΑΣ

Τὸ «μασκαρεμα» τοῦ γέρου Ἀστυάγη. Ὁ μικρὸς Κῦρος καὶ ὁ παπποῦς του. Ἡ περροῦκες τοῦ Ἀννίβα. Πῶς ἐπέβλεπε τοὺς στρατιῶτες του. Ἡ βασιλεία τῆς περρούκας κατὰ τὸν μεσαίωνα. Ὁ δοὺξ ποὺ ἔκοβε τὰ μαλλιὰ τῶν ἐπισκεπτῶν του. Ὁ χιονοπόλεμος τοῦ βασιλέως. Τὸ τέλος τῆς βασιλείας στὴ Γαλλία καὶ τῆς.... βασιλείας τῆς περρούκας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ μόδα τῆς περρούκας εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀρχαῖες μόδες. Ὁ Ξενοφῶν, στὴν «Κύρου Παιδεία», ἀναφέρει ὅτι, ὅταν ὁ Κῦρος ἦταν μικρὸ παιδί, ἐπῆγε κάποτε μαζὺ μὲ τὴ μητέρα του νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν παπποῦ του Ἀστυάγη, ὁ ὁποῖος ἔβαφε τὰ φρύδια του καὶ φοροῦσε περροῦκα, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τῶν Μήδων. Τόσο δὲ ἐνθουσιάστηκε ὁ μικρὸς ἀπὸ τὸ «μασκάρεμα» αὐτὸ τοῦ γέρο Ἀστυάγη, ὥστε φώναξε στὴ μητέρα του:

— Γιὰ δές, μητέρα, τί ὤμορφος ποὺ εἶνε ὁ παπποῦς!»

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ἀκόμα ὅτι ὁ Ἀννίβας εἶχε ἕνα σωρὸ περροῦκες, τὶς ὁποῖες φοροῦσε διαδοχικὰ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐπιβλέπῃ τοὺς στρατιῶτες, χωρὶς ν' ἀναγνωρίζεται ἀπ' αὐτούς.

Περροῦκες μεταχειριζόντουσαν ἐπίσης καὶ οἱ Ρωμαῖοι. Ἡ ἐποχὴ ὅμως κατὰ τὴν ὁποία ἡ μόδα τῆς περρούκας γενικεύθηκε σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἦταν ὁ μεσαίων. Ἱερωμένοι καὶ λαϊκοί, εὐγενεῖς καὶ ἀστοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐσκέπαζαν τότε τὸ κεφάλι τους μὲ περροῦκες, παρὰ τὶς αὐστηρὲς ἀπαγορεύσεις τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ Ἱστορία ἀναφέρει σχετικῶς ὅτι κάποτε ὁ δοὺξ τῆς Βουργουνδίας Φίλιππος ὁ Καλὸς ἀρρώστησε καὶ τοῦ ἔπεσαν τὰ μαλλιά. Ἀπὸ τότε, δὲν μποροῦσε ν' ἀντικρύσῃ μπροστά του ἄνθρωπο, ποὺ νὰ μὴν εἶνε φαλακρὸς σὰν κι' αὐτόν. Γι' αὐτό, διέταξε τὸν ὑπηρέτη του νὰ στέκεται μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ δουκικοῦ ἀνακτόρου μ' ἕνα ψαλλίδι στὸ χέρι, καὶ νὰ κόβῃ τὰ μαλλιὰ ὅσων ἔμπαιναν σ' αὐτό.

Ἡ μόδα τῆς περρούκας διατηρήθηκε ὡς τὸν Φραγκῖσκο τὸν Α'.

Ὁ ἱστορικὸς Μεζαρουᾶ ἀναφέρει ὅτι ἡ μόδα αὐτὴ καταργήθηκε κατὰ τὸν ἑξῆς περίεργο τρόπο:

Ὁ Φραγκῖσκος Α' διασκέδαζε κάποτε κατὰ τὴν Πρωτοχρονιὰ παίζοντας χιονοπόλεμο μὲ τὸν κόμητα ντὲ Σαὶν-Πώλ. Ὁ βασιλεύς, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους του, ἔριχνε σβώλους ἀπὸ χιόνι ἐναντίον τοῦ ἀνακτόρου τοῦ κόμητος, ὁ ὁποῖος, μαζὺ μὲ τοὺς αὐλικούς του, ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα στὴ βασιλικὴ ἀκολουθία.

Κάποιος ὅμως ἀπ' αὐτοὺς ἔρριξε μὲ τόση δύναμι μιὰ χιονιὰ ἐναντίον τοῦ βασιλέως, ὥστε τὸν ἐτραυμάτισε σοβαρώτατα καὶ χρειάστηκε νὰ γίνῃ ἐγχείρησις καὶ νὰ τὸν κουρέψουν.

Ὁ βασιλεὺς τότε, ὁ ὁποῖος φημιζόταν γιὰ τὸ ὡραῖο μέτωπό του, μιμήθηκε τοὺς Σουηδοὺς καὶ τοὺς Ἰταλούς, οἱ ὁποῖοι κούρευαν τὰ κεφάλια τους καὶ ἔτρεφαν μακρυὰ γένεια. Γιὰ νὰ κολακεύσουν τὸ βασιλέα, οἱ αὐλικοί του τὸν ἐμιμήθηκαν, ἀπὸ αὐτοὺς δὲ ἡ μόδα πέρασε στὸ λαό, κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἡ περροῦκες καταργήθηκαν.

* * *

Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ' ὅμως ξανάρχισε ἡ βασιλεία τῆς περρούκας, ἡ ὁποία διατηρήθηκε μέχρι τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' δὲν φοροῦσε περροῦκα, παρὰ μόνον ὅταν τὰ μαλλιά του εἶχαν μεγαλώσει πολὺ καὶ βαρυόταν νὰ φωνάξῃ τὸν κουρέα του νὰ τὸν κουρέψῃ.

Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ καλύτερη γιὰ τοὺς ἐμπόρους τῶν περρουκῶν, τῶν ὁποίων εἰδικοὶ ὑπάλληλοι, ἐπιφορτισμένοι νὰ συλλέγουν μαλλιά, διέτρεχαν τὴ Νορμανδία, τὴ Φλάνδρα καὶ τὴν Ὁλλανδία, στήνοντας πολλὲς φορὲς ἐνέδρες γιὰ νὰ κόψουν τὰ μαλλιὰ τῶν διαβατῶν.

Ἡ περροῦκες, στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πουλιόντουσαν μέχρις ἑκατὸ λιρῶν τὸ ζευγάρι. Ἡ ἀκριβώτερες ἦσαν ἡ ἄσπρες καὶ ἡ ξανθές. Καὶ γινόταν τόση μεγάλη κατανάλωσις περρουκῶν κατὰ τὴ βασιλεία τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ὥστε, μετὰ τὸ θάνατό του ἐπειδὴ τὰ μαλλιὰ τῶν ἀνθρώπων ἔγιναν πολὺ σπάνια, ἀναγκάστηκαν νὰ ρίξουν στὸ ἐμπόριο περροῦκες ἀπὸ ἀλογίσιες τρίχες!

Μαζὺ μὲ τὴν πτῶσι τῆς βασιλείας στὴ Γαλλία ἔπεσε καὶ ἡ μόδα τῆς περρούκας. Πολὺ ὀρθὰ δὲ εἶπε κάποιος: «Ὅταν ὁ Λουδοβῖκος ΙΣΤ' ἐκαρατομήθηκε, ἔπεσε στὸ καλάθι τοῦ δημίου ἡ τελευταία βασιλικὴ περροῦκα τῆς Γαλλίας».

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΑΘΩΟΣ... ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Κάποτε δικαζόταν ἕνας λωποδύτης μὲ τὴν κατηγορία ὅτι εἶχε κλέψει ἀπὸ κάποιο κατάστημα ἑτοίμων ρούχων ἕνα παντελόνι.

Μετὰ τὴν ἐξέτασι τῶν μαρτύρων καὶ τὴν ἀγόρευσι τοῦ συνηγόρου ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου βρῆκε ἀνεπαρκεῖς τὶς ἐνοχοποιητικὲς μαρτυρίες καὶ κήρυξε τὸν κατηγορούμενο ἀθῶο.

Ὁ κατηγορούμενος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀκίνητος στὸ ἑδώλιό του. Ὁ δικηγόρος του τοῦ εἶπε τότε ὅτι εἶνε ἐλεύθερος, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ' ἐκεῖ.

Στὸ μεταξὺ ἡ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου εἶχε κενωθεῖ σχεδόν, γιατὶ ἡ δίκη αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία καὶ ὅμως ὁ λωποδύτης δὲν ἔφευγε. Στὸ τέλος ὁ δικηγόρος ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ τὸν ἐρώτησε σὲ ζωηρὸ τόνο γιὰ τὴν αἰτία τῆς ἀκινησίας του.

Τότε ὁ λωποδύτης ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ συνηγόρου του καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὰ δὲν καταλαβαίνετε γιατὶ δὲν σηκώνουμαι νὰ φύγω πρὶν βγοῦν ἔξω οἱ μάρτυρες;

— Γιατί;

— Γιατί... φορῶ τὸ παντελόνι ποὺ ἔκλεψα καὶ φοβόμουν μὴν τὸ δοῦνε!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἐξαιρετικῶς καλὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλοκλήρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιὰ καὶ εἰκόνας (χαλκογραφίας, λιθογραφίας κ.τ.λ.). Ἐπίσης περιοδικὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦ 1900, ἐφημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ

Ἡ προφητεία τοῦ μάγου. Πῶς ἔγινε ὁ Χαμὶτ Σουλτᾶνος. «Ἢ Σουλτᾶνος ἢ τίποτε !...». Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Χαμίτ. Ἡ καταπληκτικὴ ἀδυναμία του. Πῶς ἔβαφε τὰ γένεια του. Ἡ ἐπιδείξεις του πρὸς τοὺς ξένους. Ἡ τρομερὴ δυσπιστία του. Τὰ κεφάλια τῶν θανατωθέντων στρατηγῶν. Γιατί φοβόταν τὰ τηλέφωνα. Ὁ τρόμος του γιὰ τὴ δυναμίτιδα. Ἡ φιλαργυρία του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

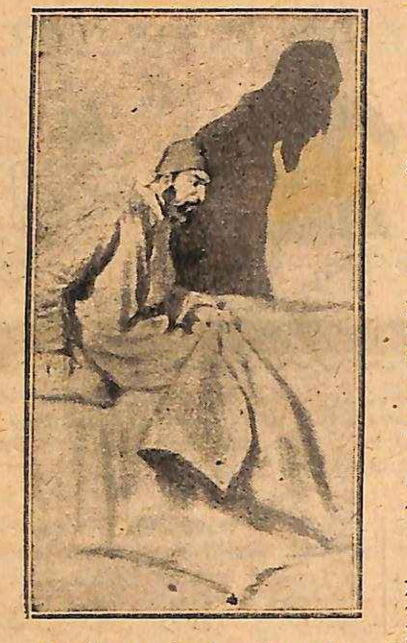

Ἡ νύχτες τῆς ἀγωνίας τοῦ Χαμίτ.

Μιὰ μέρα, ὅταν ὁ περίφημος γιὰ τὴν ἀπανθρωπία του Σουλτᾶνος Ἀβδοὺλ Χαμὶτ ἦταν ἀκόμα πρίγκηψ, ἐκάλεσε κοντά του διαφόρους μάγους, κατὰ τὴ συνήθειά του, κι' ἔβαλε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς νὰ διαβάση τὸ μέλλον του στὰ ἄστρα. Ὁ Ἀβδουραχὰμ Ἐσσίν—ἔτσι λεγόταν ὁ μάγος αὐτός—ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα κυττάζοντας τὸν οὐρανὸ καὶ ἔπειτα σηκώθηκε ἔξαφνα ζωηρὰ ταραγμένος καὶ φώναξε:

—Πρίγκηψ, θὰ γίνετε σὲ λίγο Σουλτᾶνος!

—Μά, παρατήρησε τότε ὁ Ἀβδοὺλ Χαμίτ, ὁ Σουλτᾶνος Ἀβδοὺλ Ἀζίζ, ὁ θεῖος μου, βρίσκεται ἀκόμα στὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας του καὶ διάδοχός του δὲν εἶμαι ἐγώ, ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου Μουράτ, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ νέος ἀκόμα καὶ χαίρει ἄκρας ὑγείας.

—Ὤ! τοῦ ἀπάντησε ὁ μάγος, αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία! Τὰ λόγια ποὺ σᾶς εἶπα, τὰ διάβασα στ' ἀστέρια! Πρίγκηψ, θὰ γίνετε σὲ λίγο Σουλτᾶνος...

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὁ Ἀβδοὺλ Ἀζὶζ πέθαινε καὶ συγχρόνως ὁ Μουράτ, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη τότε νὰ τὸν διαδεχθῆ, ἐξεδήλωσε τὰ πρῶτα συμπτώματα μιᾶς νευρικῆς ἀρρώστειας, ἡ ὁποία ἔμελλε ἔπειτα ἀπὸ λίγο νὰ τὸν κάνη νὰ χάση τὸ θρόνο.

Ὁ Μουρὰτ ἔχανε σιγά-σιγὰ τὰ λογικά του καὶ γι' αὐτὸ ἡ τελετὴ τῆς στέψεώς του ἀνεβάλετο διαρκῶς. Μὰ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῆς Ἀνατολῆς ἄρχισε νὰ γίνεται ἀνησυχαστική. Τὰ Βαλκάνια ἐκινοῦντο μὲ ἀπειλητικὲς διαθέσεις κατὰ τῆς Τουρκίας. Γιὰ νὰ τελειώνη λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἐκκρεμότης, οἱ ὑπουργοὶ ἐπρότειναν στὸ Χαμὶτ νὰ τὸν κάνουν ἀντιβασιλέα. Τότε αὐτός, ὁ ὁποῖος ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔκρυβε τὴν ἀπέραντη φιλοδοξία του κάτω ἀπὸ μιὰ μάσκα γλυκύτητος καὶ μετριοπαθείας, τοὺς ἀπάντησε ἀποφασιστικά:

—Ἢ Σουλτᾶνος ἢ τίποτε!

Οἱ ὑπουργοί, πιεζόμενοι ἀπὸ τὰς περιστάσεις καὶ βλέποντας πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσις, ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποκύψουν καὶ στὶς 7 Σεπτεμβρίου 1876, ὁ Ἀβδοὺλ Χαμίτ, ἀνακηρυχθεὶς Σουλτᾶνος, ἐπῆγε μ' ἕνα πλοιάριο ἀπὸ τὴ θάλασσα τοῦ Δολμᾶ Μπαξὲ στὸ Ἐγιούπ, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὰ ἐπικρατοῦντα ἔθιμα, τοῦ ἔζωσαν ἐπισήμως τὸ σπαθὶ τοῦ Σουλτάνου Ὀσμάν.

Ἦταν τότε τριαντατεσσάρων ἐτῶν, ὁ 28ος Σουλτᾶνος ἀπὸ τῆς Ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

* * *

Ἡ νεότης τοῦ Ἀβδοὺλ Χαμὶτ εἶχε περάσει πολὺ θλιβερά. Ἦταν ἕνα παιδὶ χλωμό, σιωπηλὸ καὶ μελαγχολικό, μὲ ὕφος δύσπιστο καὶ πονηρό. Ἀπόφευγε τὴ συναναστροφὴ τῶν ἀδελφῶν του καὶ τῶν ἄλλων μικρῶν πριγκήπων καὶ δὲν ἐλάβαινε καθόλου μέρος στὰ παιχνίδια τους.

Τὸν περισσότερο καιρό του τὸν περνοῦσε ἀποτραβηγμένος σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, ἀπὸ τὴν ὁποία κύτταζε τοὺς ἄλλους νὰ παίζουν καὶ νὰ γελοῦν, ἔχοντας ἀποτυπωμένη στὴν ἔκφρασί του μιὰν ἄπειρη θλίψη.

Ὁ Χαμὶτ δεχόμενος τοὺς αὐλικοὺς καὶ τοὺς ὑπουργούς του.

Κανένας δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Κι' ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του ἀκόμα δὲν τοῦ ἔδειχνε καμμιὰ στοργὴ καὶ τοῦ ἐφέρετο μὲ μεγάλη ἀδιαφορία. Συχνὰ μάλιστα ἔλεγε γι' αὐτόν:

—Ἀπὸ τ' ἄλλα μου παιδιὰ εἶμαι εὐχαριστημένος... Ἔχω ἀπελπιστεῖ ὅμως ἐντελῶς νὰ διορθώσω αὐτόν!...

* * *

Ὁ Χαμὶτ ἦταν μετρίου ἀναστήματος καὶ τρομερὰ ἀδύνατος, τόσο ἀδύνατος μάλιστα, ὥστε νόμιζε κανεὶς ὅτι μόλις τὸν φυσοῦσε θὰ ἔπεφτε κάτω. Ἡ ἀδυναμία του αὐτὴ ἦταν καὶ μεγάλος καϋμός του... Εἶχε ἀκόμα πλατειὲς μασέλες καὶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν προεξέχοντα. Μιὰ κοντὴ γενειάδα πλαισίωνε τὰ ἰσχνὰ μάγουλά του. Ὅταν ἀργότερα, ἡ γενειάδα αὐτὴ ἄρχισε νὰ τοῦ ἀσπρίζη, ὁ Χαμὶτ τὴν ἔβαφε. Τὸ περίεργο δὲ σχετικῶς εἶνε ὅτι ἐνῶ δὲν ἔκρυβε ἀπὸ κανένα ὅτι βάφεται, κατηγοροῦσε ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ βαφόντουσαν.

Ἔτσι, μιὰ μέρα καθὼς συνομιλοῦσε μὲ τὸν τελετάρχη τῶν ἀνακτόρων του, ἐκφράστηκε αὐστηρὰ γιὰ λογαριασμὸ κάποιου ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς του, ὁ ὁποῖος βαφόταν. Ὡστόσο, βλέποντας σὲ λίγο ὅτι ἡ γενειάδα τοῦ τελετάρχου του εἶχε ἀρχίσει ν' ἀσπρίζη, ὑπέδειξε καὶ σ' αὐτὸν νὰ κάνη τὸ ἴδιο.

—Ὤ! εἶπε τότε ἐκεῖνος, δὲν θὰ τὸ κάνω αὐτό, γιατὶ δὲν θέλω ἡ Μεγαλειότης σας νὰ ἐκφραστῆ αὐστηρὰ καὶ γιὰ μένα, ὅπως ἐκφράστηκε πρὸ ὀλίγου γιὰ τὸν ὑπουργό της...

Ὁ Ἀβδοὺλ Χαμὶτ ἄρχισε ἀμέσως νὰ γελάη καὶ, παίρνοντας ἔξαφνα τὸ γλυκύτερο ὕφος τοῦ κόσμου, εἶπε:

—Μπᾶ! Δὲν βλέπεις ποὺ κι' ἐγὼ κάνω τὸ ἴδιο!

Τὰ βαθειὰ κι' ἀεικίνητα μάτια τοῦ Χαμὶτ βρισκόντουσαν χωμένα μέσα στὶς κόχες τους καὶ προκαλοῦσαν σ' ὅσους ἔρριχναν τὰ βλέμματά τους μιὰ ἀκαθόριστη ἐντύπωσι ἀγωνίας. Τὰ μάτια αὐτὰ ἀντανακλοῦσαν ὅ,τι παράδοξο ὑπῆρχε μέσα στὴν πολύπλοκη ψυχή, τόσο ποὺ ἕνας Τοῦρκος ἔγραψε κάποτε σχετικῶς:

—Ὅσο κυττάζω τὰ μάτια τοῦ Χαμὶτ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἂν εἶνε ἔξυπνος ἢ ἠλίθιος, δειλὸς ἢ θαρραλέος, λογικὸς ἢ τρελλός!...

* * *

Ὁ Χαμίτ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶχε τὸ χάρισμα νὰ γοητεύη ὅσους τὸν ἐπλησίαζαν καὶ πρὸ πάντων τοὺς ξένους...

Σχετικῶς, ἕνας περιηγητής, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὰ ἀνάκτορα τοῦ Γιλδίζ, διηγεῖται ὡς ἑξῆς τὶς ἐντυπώσεις του:

«Ἔγινα δεκτὸς μὲ τὴν μεγαλείτερη εὐγένεια καὶ ἐγκαρδιότητα. Καὶ τόσο ἐγώ, ὅσο καὶ οἱ σύντροφοί μου, ἐτύχαμε ἐξαιρετικῶν εὐνοιῶν. Εἶχαν προετοιμάσει, ἐπίτηδες γιὰ μᾶς, ἕναν πλουσιώτατο μπουφφὲ σὲ μιὰ ταράτσα τοῦ ἀνακτόρου. Μᾶς προσέφεραν ἀκόμη ἐκλεκτὰ ποῦρα καὶ σιγαρέτα καὶ ἕνας ὑπασπιστὴς μᾶς διαβίβασε τοὺς σουλτανικοὺς χαιρετισμούς. Κατὰ τὴν ἀναχώρησί μας, ὁ στρατηγὸς Σεκὲρ—Ἀχμὲτ Πασᾶς μᾶς προσέφερε, ὡς ἀνάμνησι τῆς Μεγαλειότητός του, διάφορα κομψοτεχνήματα καὶ... Τούρκικα γλυκίσματα !».

Μὰ αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ ἐπιφανειακὰ καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ εὐγένεια δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη ἐντελῶς τὴν ἀδυσώπητη σκληρότητα τοῦ Χαμὶτ καὶ τὴν ἀπέραντη δυσπιστία του πρὸς τοὺς πάντας.

Κάποτε ποὺ εἶχε καταδικάσει εἰς θάνατον δυὸ στρατηγούς, κατηγορουμένους ἐπὶ συνωμοσίᾳ ἐναντίον του, διέταξε νὰ βαλσαμωθοῦν τὰ κεφάλια τῶν καταδίκων καὶ νὰ τοῦ τὰ δείξουν κατόπιν... Τὸ ἔκανε αὐτὸ γιατὶ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ καὶ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια ὅτι οἱ ἐχθροί του εἶχαν θανατωθεῖ!...

Ἡ δυσπιστία του αὐτὴ ἔφτανε πολλὲς φορὲς μέχρι πραγματικῆς τρέλλας. Ἔτσι, τὴν ἐπαύριο τοῦ κινήματος τοῦ Τσεραγκάν, φώναξε τὸν πρῶτο γραμματέα του Ἀλῆ Φουὰτ μπέη, τὸν ὡδήγησε εἰς ἕνα παράθυρο καὶ τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του τὴν Ὑψηλὴ Πύλη, ποὺ φαινόταν ἀπ' ἐκεῖ :

—Τοὺς βλέπω! Τοὺς βλέπω! Ἔχουν συγκεντρωθεῖ ἐκεῖ κάτω γιὰ νὰ μὲ κηρύξουν ἔκπτωτο!

—Ποιοί ; τὸν ἐρώτησε ὁ γραμματεύς.

—Οἱ ὑπουργοί μου! Οἱ ὑπουργοί μου! φώναξε ὁ Χαμίτ. Θέλουν νὰ μ' ἐκθρονίσουν!...

* * *

Κατηγοροῦσαν συχνὰ τὸ Χαμὶτ ὡς ὀπισθοδρομικό... Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν ἦταν καθόλου ὀπισθοδρομικός, καὶ ἂν φαινόταν τέτοιος, τὸ ἔκανε ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ φροντίδα ποὺ λάβαινε γιὰ ν' ἀσφαλίζη τὸν ἑαυτό του... Ἔτσι, ὅταν ἀπαγόρευσε τὴν ἐγκατάστασι τηλεφώνων στὴν Κωνσταντινούπολι, τὸ ἔκανε αὐτὸ γιατὶ σκέφτηκε ὅτι ἡ διάφορες συνωμοσίες ἐναντίον του θὰ διευκολυνόντουσαν πολύ, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, «ἀπὸ αὐτὸν τὸν πιστὸ καὶ ἀόρατο ἀγγελιοφόρο—τὸ τηλέφωνο δηλαδή—ὁ ὁποῖος θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγη κάθε ἐπίβλεψι. Στὰ ἀνάκτορά του ὡστόσο χρησιμοποιοῦσε τηλέφωνα.

Γιὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς λόγο ἀπαγόρευσε ν' ἀνατρέφουν στὴν ἐπικράτειά του ἀγγελιοφόρες περιστερές.

Ἤξερε ἐπίσης τὸν ἠλεκτρισμό, τὸν χρησιμοποιοῦσε μέσα στὸ παλάτι του, μὰ ἀπαγόρευε τὴ χρῆσι του στὴν Κωνσταντινούπολι, γιατὶ φοβόταν τὶς ... ἠλεκτρικὲς ἐκρήξεις, τὶς ὁποῖες φανταζόταν κάτι παρόμοιο μὲ τὶς ἐκρήξεις βομβῶν, δυναμίτιδος κλπ.

Μονάχα στὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως «δυναμῖτις» καὶ ὅλων τῶν ἄλλων λέξεων ποὺ τῆς ἔμοιαζαν, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μαζύ της, ὅπως ἡ λέξις «δυναμό», κυριευόταν ἀπὸ ἀπερίγραπτο τρόμο.

Κάποτε ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ὁ Ἀλῆ μπέης, ὁ ὁποῖος εἶχε σπουδάσει στὴ Γερμανία τὴν κατασκευὴ τῶν ἐκρηκτικῶν, εἶχε ἐπονομασθεῖ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους του «Ντιναμίτσι» (Δυναμιτιστής). Ἔ, ἀπὸ τότε ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἀξιωματικός, μολονότι ἦταν ἀπὸ τοὺς καλυτέρους, δὲν προβιβάστηκε ποτέ... Ἀπὸ τόση φρίκη τὸν εἶχε πάρει.

Ὁ Χαμὶτ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀμαθής. Μολονότι φοβόταν ὑπερβολικὰ τοὺς κεραυνούς, δυσπιστοῦσε τρομερὰ πρὸς τὰ ἀλεξικέραυνα, γιατὶ νόμιζε ὅτι μποροῦσε ὁ κεραυνός, καθὼς τραβιόταν ἀπ' αὐτά, νὰ λοξοδρομήση καὶ νὰ πάη νὰ τὸν χτυπήση.

Ἡ φροντίδες ὡστόσο ποὺ λάβαινε γιὰ τὴν ἀσφάλειά του, δὲν τὸν ἐμπόδιζαν νὰ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὴν αὔξησι τῆς περιουσίας του. Ἀπὸ πολὺ νέος ἔπαιζε στὸ Χρηματιστήριο τοῦ Γαλατᾶ, μὲ ἐξαιρετικὴ ὅμως συντηρητικότητα καὶ φρονιμάδα. Ἦταν ἐπὶ πλέον ἐξαιρετικὰ τσιγκούνης... Κάποτε ἐφυλάκισε καὶ ἀπόλυσε τὸν ἐπιστάτη του, γιατὶ ἔφαγε δυὸ αὐγὰ προερχόμενα ἀπὸ τὶς αὐτοκρατορικὲς κόττες! Μιὰ ἄλλη φορὰ ἀπόλυσε ἕνα γέρο ὑπηρέτη του, ἐπειδὴ χάθηκε μιὰ κόττα καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ φυλάκισε τὸ γαλατᾶ, γιατὶ εἶχε κάνει λάθος... εἴκοσι λεπτῶν στοὺς λογαριασμούς του !...

Μὰ εἶνε τόσο πολλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα κι' ἐπεισόδια τῆς ζωῆς τοῦ Χαμίτ, ὥστε θ' ἀσχοληθοῦμε μ' αὐτὸν καὶ ἄλλοτε.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ὁ Στένταλ ἀναφέρει κάπου ὅτι ἕνας ποιητὴς τῆς ἐποχῆς του ἐμάλωσε μὲ τὴ φιλενάδα του καὶ διέκοψε τὶς σχέσεις μαζύ της.

«Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ μετανόησε γι' αὐτὸ καὶ τῆς ἔγραψε ἐπανειλημμένως ζητῶντας νὰ συμφιλιωθοῦν. Ἀλλ' ἐκείνη κρατοῦσε πεῖσμα καὶ μόλις μετὰ δυὸ χρόνια εὐδόκησε νὰ ἀπαντήση στὶς θερμὲς ἐπιστολές του.

Τοῦ ἔγραψε λοιπὸν ὅτι τότε μόνο θὰ τὸν συγχωροῦσε, ἂν ξερρίζωνε ἕνα νύχι ἀπὸ ἕνα δάχτυλό του καὶ τῆς τὸ ἔστελνε μέ... τιμητικὴ συνοδεία πενῆντα φίλων του ἱπποτῶν.

Ὁ ποιητὴς προθυμοποιήθηκε νὰ ὑποβληθῆ ἀμέσως στὴν ὀδυνηρὴ αὐτὴ ἐξαγωγὴ τοῦ νυχιοῦ του, τὸ ὁποῖο καὶ ἀπέστειλε πρὸς τὴν ὡραία του μὲ πενῆντα εὐγενεῖς τοὺς ὁποίους παρακολουθοῦσε κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ ἀπόστασι.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Ἡ ἄτυχη ζωὴ τῶν μεγάλων ζωγράφων. Ἔργα ποὺ πουλιῶνται γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ μεταπουλιῶνται κατόπιν ἀντὶ ἑκατομμυρίων. Πόσο πουλιόντουσαν ἡ εἰκόνες τοῦ Μιλλέ. Ἡ τύχη τῆς «Δουκίσσης τοῦ Μιλάνου» τοῦ Χολμπάϊν. Οἱ ἔρανοι τῶν Ἄγγλων. Πῶς δὲν ἔφυγε τὸ ἀριστούργημα γιὰ τὴν Ἀμερική, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πόσο σκληρὴ δείχτηκε ἡ μοῖρα τὶς περισσότερες φορὲς στοὺς μεγάλους ζωγράφους!... Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς πέρασαν ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ ζωή τους μέσα στὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀνέχεια, πουλῶντας τὰ ἀριστουργηματικὰ ἔργα τους γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἀνεγνώριζαν ἢ δὲν τοὺς καταλάβαιναν οἱ σύγχρονοί τους... Καί, ἔξαφνα, ὅταν αὐτοὶ εἶχαν πειὰ πεθάνει ἢ εἶχαν περάσει τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς ζωῆς τους στὴ δυστυχία, παρουσιαζόταν μιὰ μέρα ἕνας μεγάλος κριτικός, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυπτε στὸ Κοινὸν τὴν ἀξία τους καὶ τὴ μεγαλοφυΐα τους.

Τότε τὰ ἔργα τους, ποὺ οἱ ἴδιοι τὰ εἶχαν πουλήσει στὶς πιὸ εὐτελεῖς τιμές, γινόντουσαν περιζήτητα καὶ οἱ φιλότεχνοι προσέφεραν τεράστια ποσὰ γι' νὰ τ' ἀποκτήσουν.

Αὐτὸ δὲν γινόταν μόνο στοὺς περασμένους αἰῶνες... Καὶ στὴν ἐποχή μας ἀκόμα τὸ ἴδιο γίνεται.

* * *

Ἔτσι, ὁ περίφημος Γάλλος ζωγράφος Κουρμπὲ πούλησε ἕνα ἀριστούργημά του, τὴν «Κυρία μὲ τὸ γάντι», ἀντὶ τριῶν χιλιάδων φράγκων.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ὅμως, ὅταν ἀναγνωρίστηκε πειὰ ἡ ἀξία τοῦ Κουρμπέ, τὸ αὐτὸ ἔργο μεταπουλήθηκε ἀπὸ κάποιον ἔμπορο ἀντὶ πενῆντα χιλιάδων φράγκων!...

Ὁ φτωχὸς Κουρμπέ, ὁ ὁποῖος ζοῦσε τότε ἀκόμα, μόλις τὸ ἔμαθε αὐτό, εἶπε:

—Νά λοιπὸν ποὺ πλούτισα ἕναν ἄνθρωπο, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι πάμπτωχος!

* * *

Ἕνας ἄλλος ἐπίσης περίφημος ζωγράφος, ὁ Μιλλέ, πούλησε τὴ θαυμασία εἰκόνα του «Ὁ φύλακας τῶν χηνῶν», ἀντὶ χιλίων φράγκων. Θεωροῦσε μάλιστα τὴν τιμὴ αὐτὴ ὡς ἐξαιρετική, γιατὶ γιὰ κανένα ἄλλο ἔργο του δὲν τοῦ εἶχαν προσφέρει τόσο μεγάλο ποσόν!

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ὅμως μεταπουλήθηκε ἀργότερα στὸ Λονδῖνο ἀντὶ 134 χιλιάδων φράγκων!

Ὁ ἴδιος ὁ Μιλλὲ ἐπούλησε τὸ ἀριστούργημά του, τὸν περίφημο «Ἑσπερινό», τοῦ ὁποίου κακοφτιαγμένες λιθογραφίες ὑπάρχουν σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ Ἀθηναϊκὰ καφενεῖα, ἀντὶ 700 φράγκων!

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, τὸ ἴδιο αὐτὸ ἔργο μεταπουλήθηκε ἀντί... ἑξακοσίων χιλιάδων φράγκων!

* * *

Ἐπίσης ἡ «Δύσις» τοῦ Κλαυδίου Μοννὲ πουλήθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο ζωγράφο ἀντὶ ὀκτακοσίων φράγκων.

Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως τὴν ἀγόρασε ἕνας ἑκατομμυριοῦχος ἑξῆντα χιλιάδες φράγκα!

Ὁ Μοννὲ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἄτυχος. Τὸν πίνακά του «Οἰκογένεια Ζαρπαντιὲ» τὸν πούλησε ἀντὶ δυὸ χιλιάδων φράγκων. Ὕστερα ἀπὸ ἐλάχιστο καιρό, ἐν τούτοις, ἕνας Ἀμερικανὸς ἑκατομμυριοῦχος, ὀνομαζόμενος Ρέστερ, ἐπλήρωσε γιὰ ν' ἀποκτήση τὸ ἔργο αὐτό, τὸ ποσὸν τῶν... ἑκατὸ χιλιάδων φράγκων!

* * *

Ὁ μεγαλείτερος ρωμαντικὸς ζωγράφος τῆς Γαλλίας, ὁ Μελακρουᾶ, πούλησε τὸ ἀριστούργημά του «Ὁ Τάσσος στὸ Φρενοκομεῖο», στὰ 1865, ἀντὶ δεκατεσσάρων χιλιάδων φράγκων!

Στὰ 1872, ἡ ἴδια αὐτὴ εἰκόνα μεταπουλήθηκε ἀντί... ἑβδομῆντα χιλιάδων φράγκων!

Σήμερα δὲ ἡ ἀγοραία τιμὴ της ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομμύριο.

* * *

Ὁ περίφημος ζωγράφος Χολμπάϊν, ὅταν ἔζοῦσε, πούλησε ἕναν πίνακά του, τὴ «Δούκισσα τοῦ Μιλάνου», ἀντὶ μερικῶν ἑκατοντάδων φράγκων.

Ὁ δοὺξ τοῦ Νόρφολκ ὅμως, στὴν κατοχὴ τοῦ ὁποίου βρισκόταν πρὸ ὀλίγων ἀκόμα ἐτῶν τὸ ἔργο αὐτό, τὸ πούλησε σ' ἕνα μεγαλέμπορο στὸ Λονδῖνο ἀντὶ ἑνὸς ἑκατομμυρίου καὶ ὀκτακοσίων χιλιάδων φράγκων! Ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ μεγαλέμπορος αὐτὸς ἐδήλωσε ὅτι ἤθελε νὰ πουλήση τὴ «Δούκισσα τοῦ Μιλάνου». Κάποιος Ἀμερικανὸς ἐπρόσφερε τότε γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήση τὸ ποσὸν τῶν ἑξῆντα ἕξη χιλιάδων λιρῶν, δηλαδὴ περὶ τὰ ἑβδομῆντα πέντε ἑκατομμύρια σημερινῶν δραχμῶν! Ὁ μεγαλέμπορος ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴ δώση. Οἱ Ἄγγλοι ὅμως τότε προσπάθησαν νὰ συνάξουν τὸ ποσὸ μὲ ἐράνους γιὰ νὰ μὴ φύγη τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ ἀπὸ τὴ χώρα τους καὶ πάει στὴν Ἀμερική. Ἕνας Ἄγγλος ἐπρόσφερε ἀνωνύμως τέσσερες χιλιάδες λίρες. Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐπρόσθεσε στὸ ποσὸ αὐτὸ ἄλλες χίλιες λίρες. Κι' ἔτσι, μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἐράνους, κατορθώθηκε νὰ συγκεντρωθῆ τὸ ποσὸ ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὴν ἐξαγορὰ τῆς εἰκόνος, ἡ ὁποία ἔγινε ἔτσι κτῆμα τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης τοῦ Λονδίνου.

* * *

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁ ἐκ Φιλαδελφείας Ἀμερικανὸς δισεκατομμυριοῦχος Βίντενερ ἀγόρασε τὸν πίνακα τοῦ Βὰν Ντὺκ «Μιὰ κυρία ποὺ κρατᾶ τὴν οὐρὰ τοῦ φορέματός της ἕνας μικρὸς Νέγρος» ἀντὶ δυόμιση ἑκατομμυρίων φράγκων.

Κι' ὅμως, τὸν πίνακα αὐτὸν ὁ μέγας Φλαμανδὸς ζωγράφος τὸν εἶχε πουλήσει ἀντί... 40—50 φράγκων!

Τί ἰδιότροπη, ἀλήθεια, ποὺ εἶνε ἡ τύχη!...

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Ἐκεῖνος (μὲ ἔκφρασι συμπαθείας). — Εἶστε βλέπω λιγάκι κρυολογημένη...

Ἐκείνη (βήχοντας). — Εἶμαι τόσο πολὺ συναχωμένη, ὥστε ἂν θελήσετε νὰ μὲ φιλήσετε... δὲν θὰ μπορέσω νὰ φωνάξω!

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΩΝΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΜΠΡΟΥ

ΤΟΥ ALFRED CAPUS

Ἡ γαμήλιος πομπὴ μπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα τῶν γάμων τοῦ Δημαρχείου, τὴν ὁποία γέμισε ὁλόκληρη, γιατὶ ἡ οἰκογένειες τῶν δυὸ μελλονύμφων ἦσαν πλούσιες, πολυμελεῖς καὶ ἀγαπητές. Οἱ Λυρὼ καὶ οἱ Μπυσσὸν κατεῖχαν δυὸ ἀπ' τὶς καλύτερες θέσεις μεταξὺ τῶν μεγαλεμπόρων τῆς πόλεως καὶ ἦταν εὐτύχημα ὅτι ὁ κληρονόμος τῆς μιᾶς οἰκογενείας παντρευόταν τὴ μοναχοκόρη τῆς δευτέρας.

Ὁ γάμος αὐτὸς ἦταν ἐξαιρετικὰ ταιριαστός, γιατί, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὁ Ἐδμόνδος Λυρὼ ἦταν εἰκοσιοχτὼ ἐτῶν, μελαχροινὸς καὶ συμπαθητικός, καὶ ἡ Ἐρριέττα Μπυσσὸν δεκαεννέα ἐτῶν, δροσερή, ξανθὴ καὶ χαριτωμένη. Ὅταν ἐπρότειναν στὸν Ἐδμόνδο τὸ συνοικέσιο αὐτό, δὲν ἔφερε παρὰ μιὰ μόνο ἀντίρρησι: Ὅτι δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῆ πρὶν κλείση τὰ τριανταπέντε κι' ὅτι ἤθελε νὰ πάρη μιὰ κόρη, ἡ ὁποία θὰ εἶχε κλείσει τὰ εἴκοσι. Μὰ οἱ δικοί του δὲν δυσκολεύτηκαν καὶ πολὺ νὰ τοῦ δώσουν νὰ καταλάβη ὅτι οἱ λόγοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἀρκετοὶ γιὰ ν' ἀρνηθῆ μιὰ τόσο σπανία νύφη, σὰν τὴ δεσποινίδα Μπυσσόν.

Ὅταν ἔφτασε ἡ ἐπίσημη μέρα, ὁ Ἐδμόνδος Λυρώ, ἀποφασισμένος ὁπωσδήποτε νὰ γίνη εὐτυχισμένος, δὲν αἰσθανόταν παρὰ αὐτὸ τὸ ἀόριστο εἶδος τῆς ἀνησυχίας, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ξεφεύγει κανεὶς ἀπ' ὅσους πηγαίνουν μὲ μαῦρο φράκο καὶ ἄσπρη γραβάτα στὸ Δημαρχεῖο.

Ὁ δήμαρχος ὁ ἴδιος θὰ ἕνωνε αὐτοπροσώπως τοὺς μελλονύμφους καὶ εἶχε γνωστεῖ ἐκ θετικῆς πηγῆς ὅτι θὰ τοὺς ἔκανε καὶ μιὰ προσφώνησι. Ὅλα αὐτὰ ἔδιναν ἐπίσημο τόνο στὴν τελετὴ καὶ ὅλη ἡ καλὴ κοινωνία τῆς πόλεως εἶχε συγκεντρωθεῖ.

Οἱ κλητῆρες τῆς Δημαρχίας τοποθέτησαν τοὺς προσκεκλημένους μὲ τὴ συνηθισμένη τάξι. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κλητῆρες, ἕνας γέρος, μὲ φυσιογνωμία περιπαικτική, πήγαινε ἀπὸ ὅμιλο σὲ ὅμιλο, λέγοντας: «Ὁ κύριος δήμαρχος δὲν θ' ἀργήση νἄρθῆ!» Περνῶντας κοντὰ ἀπὸ τὸ μνηστῆρα, ψιθύρισε, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξη καὶ σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του: «Δὲν κάνετε καλά...» Ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε, σιγομουρμουρίζοντας μέσ' ἀπ' τὰ γένεια του...

— Δὲν κάνω καλά;... Τί; σκέφτηκε ὁ Ἐδμόνδος. Μὰ εἶμαι ἀφελής... Σίγουρα ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐμίλησε σὲ μένα...

Ὁ δήμαρχος ἀργοῦσε νὰ φανῆ καὶ οἱ παριστάμενοι, περιμένοντάς τον, εἶχαν πιάσει τὴν κουβέντα. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν σηκωθεῖ καὶ οἱ κλητῆρες τοὺς ἔκαναν σημεῖο νὰ καθήσουν, λέγοντας: «Ὁ κ. δήμαρχος εἶνε στὴ διπλανὴ αἴθουσα... Φτάνει ἀμέσως...» Συγχρόνως ὁ γέρος κλητῆρας, πλησιάζοντας πρὸς τοὺς μελλονύμφους, τοὺς εἶπε:

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ καθήσετε σ' αὐτὲς τὶς πολυθρόνες.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἐδμόνδος καθόταν μηχανικά, ἄκουσε τὸ θυρωρὸ ποὺ ψιθύρισε πάλι πολὺ καθαρά:

— Δὲν κάνετε καλὰ ποὺ παντρεύεστε...

— Αὐτὴ τὴ φορά, σκέφτηκε ὁ Ἐδμόνδος, εἶμαι βέβαιος πὼς ἀπευθύνθηκε σὲ μένα. Τί μὲ θέλει αὐτὸς ὁ ἠλίθιος;

Κατσούφιασε καὶ ἅπλωσε μὲ τρόπο τὸ χέρι του γιὰ νὰ πιάση τὸ γέρο κλητῆρα. Μὰ αὐτὸς εἶχε ἐξαφανιστεῖ.

Τότε ρώτησε τὴ μνηστή του μὲ σιγανὴ φωνή:

— Ἄκουσες τί εἶπε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, Ἐρριέττα;

— Ὄχι, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη καὶ σὲ λίγο τὸν ρώτησε:

— Μὰ τὸν ξέρετε τὸν κλητῆρα;

— Ὄχι, τῆς ἀπάντησε, μὰ μοῦ φάνηκε πὼς εἶπε κάτι. Ἴσως νὰ γελάστηκα...

— Μὰ ὄχι, ὄχι, ἐξακολούθησε ἀπὸ μέσα του, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν γελάστηκα. Αὐτὸς ὁ γέρος μοῦ εἶπε ὅτι δὲν κάνω καλὰ ποὺ παντρεύομαι... Ἂν πρόφταινα, θὰ πήγαινα νὰ τοῦ ζητήσω τὸ λόγο... Μὰ θὰ τὸ κάνω αὐτὸ μετὰ τὴν τελετή...

Καὶ ἀκούμπησε γερὰ τὸ πόδι του ἐπάνω στὸν τάπητα, σχεδὸν θυμωμένος. Ἔρριξε κατόπιν μιὰ ματιὰ γύρω του, προσπαθῶντας νὰ διακρίνη τὸν ἀδιάκριτο κλητῆρα. Καὶ τὸν εἶδε πράγματι νὰ στέκεται μπρὸς στὴν πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἔμπαινε ὁ δήμαρχος...

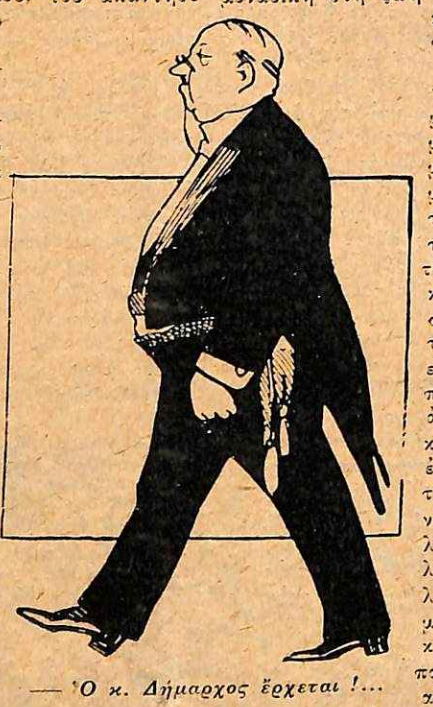

— Ὁ κ. Δήμαρχος ἔρχεται !...

Μερικὲς στιγμὲς ἐπέρασαν. Τέλος ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ θυρωρὸς φώναξε:

— Ὁ κύριος δήμαρχος ἔρχεται!...

Ὅλος ὁ κόσμος σηκώθηκε ἀμέσως. Ὁ δήμαρχος, ὑποκλινόμενος ἐλαφρά, πλησίασε στὸ γραφεῖο. Ὁ γέρος κλητῆρας τὸν ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω μὲ σεβασμό. Ἔπειτα ὅμως, καθὼς ξαναγύριζε στὴ θέσι του, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι καθόντουσαν, ψιθύρισε γιὰ τρίτη φορά, ἔτσι ποὺ νὰ τὸν ἀκούση ὁ Ἐδμόνδος:

— Δὲν κάνετε καλὰ ποὺ παντρεύεστε!...

Ὁ νεαρὸς μελλόνυμφος, ἀκούγοντάς τον, ἔσφιξε τὶς γροθιές του. Λίγο ἔλειψε ν' ἁρπάξη τὸν κλητῆρα ἀπὸ τὸ λαρύγγι, μὰ κρατήθηκε ἀναλογιζόμενος τὸ τεράστιο σκάνδαλο ποὺ θὰ δημιουργοῦσε... Ὁ γέρος εἶχε πάει ἐν τῷ μεταξὺ καὶ εἶχε σταθεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αἰθούσης μαζὺ μὲ δυὸ-τρεῖς ἄλλους συναδέλφους του καὶ παρακολουθοῦσε τὴν τελετή...

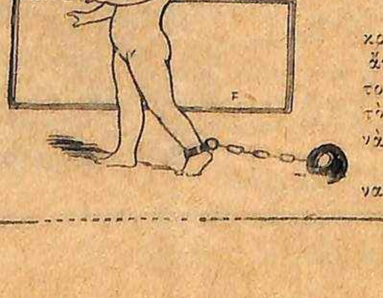

Ἡ διατυπώσεις εἶχαν ἀρχίσει, μὰ ὁ Ἐδμόνδος, νευριασμένος, δάγκωνε τὰ χείλη του. Συλλογιζόταν μ' ἕνα εἶδος λύσσης, τὸν ἠλίθιο, τὸν ἄθλιο, ναὶ τὸν ἄθλιο ἐκεῖνο κλητῆρα, ὁ ὁποῖος τολμοῦσε σὲ μιὰ τέτοια στιγμὴ νὰ τοῦ κάνη τόσο χοντρὰ ἀστεῖα... Γι' αὐτὸ θὰ φρόντιζε σὲ λίγο, ὄχι μονάχα νὰ τὸν διώξη ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖο, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν σιγουρίση ὅπως τοῦ ἄξιζε. Ὁ ἀστεῖος τοῦ εἶχε καταστρέψει τὴν ἡμέρα του, μιὰ ἡμέρα μοναδικὴ στὴ ζωή του, μὲ μιὰ τόσο ἀδιάκριτη ἀστειότητα...

Ὁ Ἐδμόνδος ἦταν πολὺ ταραγμένος... Ναί, Θεέ μου, ἦταν ταραγμένος, ἀνήσυχος, μανιώδης. Σ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο του ὑπῆρχε κάτι τὸ φανταστικὸ καὶ τὸ ὑπερφυσικό... Ποτέ, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶχε συμβεῖ ἕνα παρόμοιο πρᾶγμα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου... Ἀκοῦς ἐκεῖ! Ἕνας κλητῆρας Δημαρχείου νὰ τολμήση νὰ λέη σ' ἕνα μελλόνυμφο, πέντε λεπτὰ πρὸ τοῦ γάμου του, ὅτι δὲν κάνει καλὰ ποὺ παντρεύεται! Ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν τρελλός, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐκδηλωνόταν ἡ τρέλλα του, καί, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πῶς τὸν ἄφιναν ἀκόμα νὰ ἐκτελῆ καθήκοντα κλητῆρος...

Ἂν πάλι δὲν ἦταν τρελλός, γιὰ νὰ τοῦ μιλάη ἔτσι, ἔπρεπε νὰ ἔχη κάποιο λόγο, σοβαρό, σπουδαῖο, μεγάλο. Μὰ τί; Τί λοιπόν;... Ἡ ἀνησυχία τοῦ Ἐδμόνδου ἦταν ἀπερίγραπτη...

Ὁ δήμαρχος ἐν τῷ μεταξὺ συνέχιζε τὴν ἀνάγνωσι τῶν ἄρθρων τοῦ νόμου ποὺ προβλέπουν γιὰ τὴ συζυγικὴ εὐτυχία.

Ὁ Ἐδμόνδος γύρισε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ γέρο κλητῆρα, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται στὴ θέσι του. Πρᾶγμα παράδοξο! στὸ βλέμμα τοῦ θυρωροῦ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ εἰρωνεία... Ἀπεναντίας ἦταν γλυκό, πατρικὸ καὶ φάνηκε ἀκόμα στὸν Ἐδμόνδο ὅτι τὸν ἐκύτταζε μ' ἕνα συμπαθητικὸ οἶκτο...

Ὁ μελλόνυμφος δὲν κρατήθηκε πειὰ καὶ ἄγγιξε τὸ πλαστρόνι τοῦ πουκάμισού του μὲ τὸ δάχτυλό του, σὰν νὰ τὸν ρωτοῦσε:

— Σ' ἐμένα, σ' ἐμένα μιλήσατε προηγουμένως; Σ' ἐμένα εἴπατε ὅτι δὲν κάνω καλὰ ποὺ παντρεύομαι;

Ὁ θυρωρὸς τότε τοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ βλέμμα του:

— Ναί... ναί... Σὲ σᾶς... σὲ σᾶς!...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ τρομερὴ ἀγωνία κατάλαβε τὸν Ἐδμόνδο. Ὄχι, ὁ κλητῆρας δὲν ἦταν τρελλός, οὔτε ἀστειευόταν μαζύ του... Ὁ κλητῆρας ἤξερε κάτι... Ὁ κλητῆρας ἐνδιαφερόταν γι' αὐτόν... Ἔτσι, βλέποντάς τον σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα, ἕτοιμον νὰ παντρευτῆ, νὰ πάρη τὴν Ἐρριέττα, εἶχε ξαφνιαστεῖ ὑπερβολικά. Ἴσως νὰ ἤξερε κανένα ἀπ' τὰ μεγάλα αὐτὰ οἰκογενειακὰ μυστικά, τὰ ὁποῖα ἡ τύχη παραδίδει πολλὲς φορὲς στὸν πρῶτο τυχόντα... Σίγουρα θὰ γνώριζε τὴ μνηστή του καὶ θὰ γνώριζε ἀκόμα κανένα μυστικὸ ποὺ τὴν ἀφοροῦσε.

Ἀμέσως ἕνα πλῆθος μικρογεγονότων, ἀσημάντων λεπτομερειῶν, πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Ἐδμόνδου, καὶ στὸ τέλος σκέφτηκε περίλυπος: «Ναί, ἔχει δίκηο... Δὲν κάνω καλὰ ποὺ παντρεύομαι...»

Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πειά, γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ δήμαρχος τὸν ἐρώτησε:

— Κύριε Ἐδμόνδε Λυρώ, θέλετε γιὰ σύζυγό σας τὴ δεσποινίδα Ἐρριέττα Μπυσσόν;

Ὁ Ἐδμόνδος χλωμός, ἐκμηδενισμένος, μισοπεθαμένος, ψιθύρισε:

— Μάλιστα, κύριε δήμαρχε.

Ἔπειτα ἀπάντησε τὸ ἴδιο κι' ἡ νύφη, ὑπεγράφησαν τὰ πρακτικὰ καὶ ἄρχισαν ἡ κουβέντες.

Τότε ὁ Ἐδμόνδος εἶδε τὸ γέρο κλητῆρα νὰ προχωρῆ πρὸς αὐτόν.

— Δὲν κάνατε καλὰ ποὺ παντρευτήκατε, τοῦ ψιθύρισε.

— Τὸ ξέρω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἐδμόνδος πλεύοντας τὰ χείλη του.

Καὶ πρόσθεσε:

— Μεῖνε ἐδῶ... Θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι... Πῶς σὲ λένε:

— Ζάν, ἀπάντησε ὁ κλητῆρας.

Τότε ὁ Ἐδμόνδος, προσποιούμενος ὅτι ἔδινε κάποια ὁδηγία σχετικὴ μὲ τὴν τελετή, ἐπῆρε τὸν κλητῆρα παράμερα καὶ τοῦ εἶπε:

— Πές μου γρήγορα τί ξέρεις; Νά, πεντακόσια φράγκα!

— Ἐγώ! ἔκανε ὁ θυρωρὸς κατάπληκτος. Μὰ δὲν ξέρω τίποτε, κύριε.

— Δὲν ξέρει- τίποτε: Δὲν γνωρίζεις τίποτε; εἶπε ὁ Ἐδμόνδος.

— Μὰ ὄχι, κύριε... ὄχι... ἔκανε ὁ θυρωρός.

— Τότε, ἄθλιε, τὸν ρώτησε ὁ Ἐδμόνδος μὲ δυσκολία συγκρατῶντας τὴ λύσσα του, γιατί μοῦ εἶπες ὅτι δὲν κάνω καλὰ ποὺ παντρεύομαι;...

Τότε ὁ θυρωρὸς ἔκανε ἕνα μορφασμὸ καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου, κύριε. Ἐγὼ νομίζω πὼς δὲν κάνουν καλὰ ὅσοι παντρεύονται... Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφέρη τὴ γνώμη του... Δὲν εἶν' ἔτσι;...

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Ὁ κ. Φίλιππος Κουράντης τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς παίκτας.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Κατὰ τὴν νίκην τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» στὴ Θεσσαλονίκη τὴν προπερασμένη Κυριακή, προσεφέρθησαν στοὺς νικητὰς ἄφθονα ἄνθη.

— Κάποιος δὲ ποὺ τοὺς εἶδε ἔτσι ἀνθοστολισμένους ἐφώναξε : — «Αὐτοί, μάτια μου, δὲν εἶνε Παναθηναϊκοί, ἀλλά... Παν—ανθη—ναϊκοί !...

— Ἱδρύεται, ὅπως μαθαίνουμε, καὶ ποδοσφαιρικὸς σύλλογος τῶν... γερόντων !

— Αὐτοὶ πειὰ παίζουν ὄχι φοὺτ μπώλ, ἀλλά... τσιφοὺτμπώλ !...

— Κατὰ τὴν συνάντησι τῆς Κυριακῆς τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» καὶ τοῦ «Ἄρεως», ἐνῶ οἱ παῖκται βρισκόντουσαν ἀκόμα στὰ ἀποδυτήρια, ἕνας μικρὸς μορτάκος ρώτησε τὸν πλαϊνό του : —«Μὰ τί κάνουν στὸ... ἀπογδυτήριο οἱ ποδοσφαιρισταὶ τόσην ὥρα ;..»

— Κατὰ τὸ τελευταῖο μάτς διεκρίθη καὶ ὁ κ. Ράγκος τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», ὁ ὁποῖος ἔμπασε καὶ τὸ μοναδικὸ γκόλ.

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ «Ἄρεως» τῆς Θεσ)νίκης κ. Κωνστ. Βικελίδης, δεινὸς καί... ἀρήϊος !...

— Τὸ ἔμπασε μάλιστα, ὅπως λένε, μὲ τέχνη καὶ πονηρία. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν ὠνόμασαν... ματσα—Ράγκον!...

— Ὁ κ. Λεωνίδας Ἀδριανόπουλος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» στὴ Θεσσαλονίκη, βρέθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνῶ διεξήγετο ὁ ἀγὼν στὰ στενά.

— Καὶ κάποιος θεατὴς ἀνεφώνησε : —«Νὰ λοιπὸν ὁ Λεωνίδας, νὰ καὶ τὰ στενὰ τῶν Θερμοπυλῶν !...»

— Καὶ κάτι ἀκόμη σχετικὸ μεταξὺ τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου Λεωνίδα. Ὅπως ἐκεῖνος, ἔτσι κι' ὁ σημερινὸς... ἠγωνίσθησαν ...ὑπὸ σκιάν! Γιατί ἦταν ἁπλούστατα... συννεφιὰ τὴν ὥρα τοῦ μάτς.

— Ὁ διαιτητὴς αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν Σέρβος, ὁ κ. Ρούζιτς ἢ Χ-Ρου(σού)ζιτς, ὅπως τὸν ἀπεκάλεσαν οἱ Ὀλυμπιακοί !...

— Μὲ ζωηρότητα ἔπαιξε καὶ ὁ κ. Οἰκονόμου τοῦ «Ἄρεως».

— Ὑπῆρξε δηλαδὴ γιὰ τοὺς ἀντιπάλους... ἀνοικονόμητος!...

— Κατὰ τὸ μάτς ἐτραυματίσθη ἐλαφρῶς καὶ ὁ κ.... *Φουκαραγιαννίδης !...*

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΑΤΣ

Ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας κ. Στέφανος Δάφνης εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς στείλη γιὰ τὴν ποδοσφαιρικὴ σελίδα τὴν κάτωθι ἐπιστολή :

Ναί, ἀγαπητέ μου, νὰ σᾶς γράψω κι' ἐγὼ κάτι, γύρω ἀπὸ τὸ ποδόσφαιρο. Λοιπὸν ὁ περίεργος αὐτὸς ὀργασμὸς τῶν... ποδιῶν ποὺ κατέλαβε ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη τὴν Ἑλληνικὴ νεότητα, μοῦ θυμίζει μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴ δική μου ζωή, τὸν καιρὸ ποὺ ἐνθουσιασμένος μὲ τὴ γυμναστικὴ ἰδέα, ἐδίδασκα τοὺς νεαροὺς συμπολίτες μου, στὸ Ναύπλιον τὸν ἀθλητισμό.

Ἕνας ἐξάδελφός μου μοῦ ἔστειλε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ἕνα πρώτης τάξεως φοὺτ μπώλ. Ὅταν τὸ ἔδειξα στοὺς μαθητάς μου, τοῦ Γυμνασίου, ξετρελλάθηκαν ἀπὸ τὴ χαρά τους. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας τοὺς ἐπῆρα καὶ πήγαμε στὴ γνωστὴ θέση Ἀρβανιτιά. Εἶνε ἕνα μικρὸ πλάτωμα. Ἐπάνω ὑψώνεται κάθετα ὁ βαρὺς ὄγκος τοῦ Παλαμηδιοῦ, κάτω μουγγρίζει ἡ θάλασσα. Ἐχώρισα τοὺς μαθητὰς τῆς Δ' τάξεως σὲ δυὸ ὁμάδες κι' ἔδωσα σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς (τὸ Γιάννη Καλαμαρᾶ, ἕναν ἀθλητικὸ νέο) τὴ μπάλα νὰ τὴ ρίξη. Μὲ τὴν πρώτη κλωτσιὰ ποὺ τῆς ἔδωσε, ἡ μπάλα ἐπῆρε τὸν κατήφορο, ἔπεσε μέσα στὴ θάλασσα καὶ... δὲν τὴν ξαναΐδαμε πειά.

Ὁ καϋμένος ὁ Καλαμαρᾶς ἔστεκε καὶ κύτταζε ἀπαρηγόρητος... Κι' ἔτσι τελείωσε τὸ πρῶτο καὶ τελευταῖο μάθημα τοῦ ποδοσφαίρου στὸ Ναύπλιον.

Ὁ Ἰωάννης Καλαμαρᾶς εἶχε τραγικὸ τέλος. Εἶνε ὁ ἴδιος πού, ὡς ἀξιωματικός, καταδικάστηκε σὲ θάνατο καὶ τουφεκίστηκε μαζὺ μὲ τὸ συνάδελφό του Χατζόπουλο.

Τώρα μαθαίνω ὅτι στὸ Ναύπλιον ὑπάρχουν δυὸ ποδοσφαιρικοὶ σύλλογοι θριαμβεύοντες σὲ συναντήσεις των μὲ ἄλλους ἐπαρχιακοὺς συλλόγους.

Ἀθῆναι, 30 Ἰουνίου 1930.

Δικός σας
ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΣΤΗΝ «ΕΝΩΣΙ» ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Μέσα στὸν τόσο θόρυβο, μέσα στὶς τόσες (νίκες
Ποὺ κάθε ποδοσφαιριστὴς ἔγινε πειὰ τῆς (μόδας
Ἔβγα καὶ σὺ ὦ Ἕνωσις ὅπου στὴν πάντα (μπῆκες
Καὶ δεῖξε πλέον στὸ κοινὸν τοὺς φοβερούς (σου πόδας !...

ΕΝΑΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ

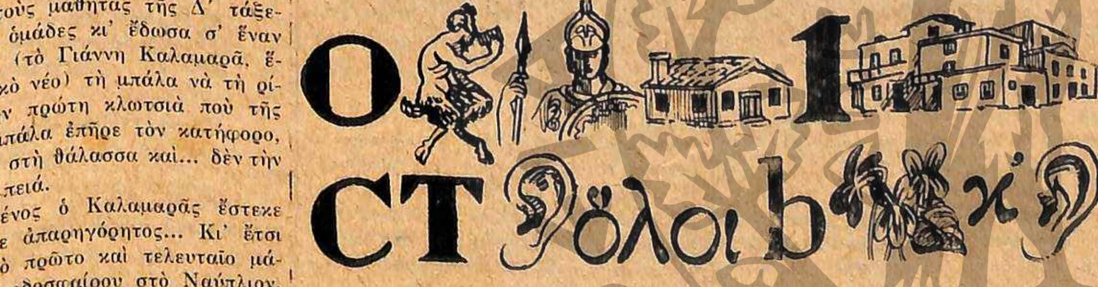

Νὰ ποὺ δημοσιεύουμε σήμερα χάριν τῆς φιλάθλου νεολαίας, κι' έναν γρίφο καθαρὰ ποδοσφαιρικόν.

Ποιὸς θὰ τὸν λύση ;...

Αἱ λύσεις γίνονται δεκτὲς ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Ἰουλίου.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ κληρωθοῦν καὶ ὁ πρῶτος τυχερὸς θὰ πάρη ὡς δῶρο ΕΝΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ !...

Οἱ πέντε δεύτεροι ἀπὸ ἕνα «Ἡμερολόγιο» τοῦ «Μπουκέτου» τοῦ 1929.

Καὶ οἱ δέκα τρίτοι ἀπὸ ἕνα βιβλίο ἐκ τῶν περιφήμων λογοτεχνικῶν ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου».

Ὁ κ. Λεωνίδας Ἀδριανόπουλος τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», ἕνας ἀπὸ τούς... τέσσερες !...

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Τὸ πρῶτο μου πόλις τῆς Ἑλλάδος
Τὸ δεύτερό μου νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Τὰ δυὸ αὐτὰ λοιπόν, ἂν τὰ ἑνώσης
Σύλλογο ποδοσφαιρικὸ θὰ φανερώσης.

Σημ. «Οἰκογ.». Στὸ λύτη... δὲν θὰ δοθῆ τίποτε !...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Δέσποιναν Χατζήογλου, Κοκκινιάν. Γιατί διστάζετε ; Νὰ τὸν ἱδρύσετε ἀμέσως καὶ νὰ δείξετε καὶ σεῖς τοὺς πόδας σας. Τοὺς ἐπιδεικνύετε βέβαια στοὺς δρόμους καθημερινῶς, ἀλλὰ μὲ τὸ ποδόσφαιρο νὰ μάθετε νὰ τοὺς χρησιμοποιῆτε καὶ κατὰ τῶν... νώτων τῶν συζύγων σας !... Ἄλκην, Ἐνταῦθα. Ποδοσφαιρικὴ φιλολογία στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει. Στὸ ἐξωτερικὸ ὅμως πολλοὶ συγγραφεῖς ἔχουν γράψει σχετικὰ ἔργα. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε καὶ ὁ Ἐρρῖκος Μοντερλάν, ὁ γνωστὸς ποιητὴς καί... ποδοσφαιριστής. Π. Π., Πειραιᾶ. Θέλετε ὀνομασία γιὰ τὸν ποδοσφαιρικὸ σύλλογό σας ; Ὀνομάστε τον... «Σαρανταποδαροῦσα!» Γ. Δασκαλάκην. Εἰδοποιήσαμε τὴν ἁρμοδίαν ἐπιτροπήν.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΡΑΝΤΗΣ

Τὸ Εὐαγγέλιον λέγει :

— «Μὴ κτίζετε ἐπὶ τῆς ἄμμου».

Ὁ κ. Κουράντης ὅμως ἔχει ἀντίθετο γνώμη καὶ συνιστᾶ στοὺς ποδοσφαιριστάς :

— «Ἀποφεύγετε τὸ χορτάρι καί... λακτίζετε ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ μόνον ἐπὶ τῆς ἄμμου» !

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Ὅσοι στέλνουν ἐπιστολὲς σχετικὲς μὲ τὴν ποδοσφαιρικὴ σελίδα, πρέπει νὰ σημειώνουν στὸ φάκελλο τὴ λέξι : «Ποδοσφαιρικά».

Ὅσοι θέλουν τραγούδια νικητήρια ἢ τετράστιχα πρόγκας γιὰ τὰ μάτς, πρέπει νὰ μᾶς στέλνουν τὸ ὄνομα τῶν ποδοσφαιρικῶν συλλόγων, τὰ ὀνόματα τῶν ποδοσφαιριστῶν καὶ ὅ,τι χαρακτηριστικό.

Δεχόμεθα ἐπίσης κίνησι ποδοσφαιρική, σύντομα καὶ πεταχτὰ γραμμένη, καθὼς καὶ σκίτσα ποδοσφαιριστῶν καὶ σιλουέττες.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τὰ ἐφετεινὰ κοστούμια μπάνιου δὲν ἔχουν καμμιὰ ὁμοιότητα μὲ τὰ ἁπλᾶ ἐφαρμοστὰ «μαγιώ», ποὺ φορούσαμε ἄλλοτε.

— Τὰ μοντέρνα κοστούμια μπάνιου μοιάζουν πολὺ μὲ κομψὰ φορεματάκια. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ μικρὴ κυλόττα καὶ ἕνα «μαγιώ», τὸ ὁποῖο σχηματίζει φούστα. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ φούστα αὐτὴ εἶνε ἀρκετὰ κοντή, ἀλλὰ πάντως σκεπάζει ἐντελῶς τὴν κυλόττα.

— Τὰ κοστούμια μπάνιου γίνονται ἀπὸ μάλλινο ἢ μεταξωτὸ τζέρσεϋ καὶ κάποτε εἶνε ἐργασμένα μὲ ντεκοὺπ ἢ γαρνιρισμένα μὲ ἐνκρουστασιὸν ἢ μὲ ἀπλικασιὸν χτυπητῶν ἢ ἀνοιχτῶν χρωμάτων ἐπάνω σὲ φόντο σκοῦρο.

— Τὰ ἐφετεινὰ πενιουὰρ τοῦ μπάνιου εἶνε ἐξαιρετικὰ πολυτελῆ. Γίνονται ἀπὸ χονδρὰ ὑφάσματα «ἐπὸνζ» ἐμπριμὲ μὲ λουλούδια, τὰ δὲ χρώματά των εἶνε πολὺ χτυπητά.

— Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὰ θὰ εἶνε ἐφέτος πολὺ «ἀν-βόγκ» καὶ τὰ ὁλόλευκα κοστούμια μπάνιου, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ φορέσουν ὅσες δὲν ἀγαποῦν τὰ πολὺ φανταχτερὰ καὶ ζωηρόχρωμα κοστούμια. Εἶνε δὲ ἀλήθεια σχετικῶς ὅτι μιὰ ὁλόλευκη σιλουέττα ἐναρμονίζεται θαυμάσια μὲ τὸ γαλανόλευκο φόντο τῆς θάλασσας.

— Φορεματάκια πολὺ ὡραῖα κατάλληλα γιὰ ὅσες παραθερίζουν σὲ παραθαλάσσιες ἐξοχὲς γίνονται ἀπὸ βαμβακερὲς μουσελίνες ἐμπριμὲ ἀπὸ λινομέταξα ὑφάσματα, καθὼς καὶ ἀπὸ ἁπλὸ λινὸ ἢ ἀπὸ τζέρσεϋ.

— Ἀπαραίτητα ὅμως μὲ αὐτὰ τὰ φορεματάκια εἶνε ἐπανωφόρια ἢ κάπες ἀπὸ λεπτὸ λαινάζ.

— Ἐπίσης ἐφέτος θὰ φορεθοῦν πολὺ καὶ τὰ διάφορα φανταιζὶ «ἀνσάμπλ».

— Γιὰ φορέματα πάλι ἐξοχῆς ποὺ βρίσκεται μακρυὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα εἶνε πιὸ ταιριαστὰ τὰ ἐμπριμὲ κρετόν, ποὺ πηγαίνουν τόσο μέσα σ' ἕνα περιβάλλον γεμᾶτο λουλούδια καὶ πρασινάδα.

— Πάντως, γιὰ ὁποιαδήποτε ἐξοχὴ εἶνε ἀπαραίτητα τὰ πὸλλ-ὀβέρ, οἱ ζιλέδες, ἡ βέστες ἡ πλεχτὲς καὶ ἡ καμωμένες ἀπὸ ὕφασμα.

— Ἡ ὀμπρέλλες καὶ ἡ τσάντες ἀπὸ κρετὸν ἢ ἀπὸ λινὸ μὲ ἐνκρουστασιὸν διάφορες εἶνε ἐπίσης ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἐξοχή.

— Ἐξοχικὲς ὀμπρέλλες καὶ τσάντες ἀπὸ λινὸ γαρνίρονται συχνὰ μὲ ἀπλικασιὸν ἀπὸ μεγάλα λουλούδια, κομμένα ἀπὸ κρετόν.

— Μικρὰ γιακαδάκια ἢ μεγάλοι γιακάδες—«ἀν-φόρμ» γαρνίρουν συνήθως τὰ φορέματα ἀπὸ κρετόν.

— Οἱ γιακάδες αὐτοὶ γίνονται ἀπὸ ἄσπρο λεπτὸ λινό, ἀπὸ βατίστα ἢ ἀπὸ ὀργκαντί.

— Φορέματα ἐξοχικὰ θὰ ἰδοῦμε ἀρκετὰ καὶ ἀπὸ τυσσόρ.

— Σὲ ὑπαίθριες συγκεντρώσεις, χορούς, φιλανθρωπικὲς ἑορτές, ἀγορές, ἀγῶνες κλπ. θὰ φορεθοῦν πολὺ χαριτωμένα φορέματα ἀπὸ μουσελίνα ἐμπριμὲ μὲ μεγάλα λουλούδια.

— Τὰ φορέματα αὐτὰ θὰ συμπληρώνωνται μὲ ἐπανωφοράκια κάπες ἢ μπολερὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ ἔτσι θὰ ἀποτελοῦν ἕνα ἐλαφρὸ αἰθέριο ἀνσάμπλ.

— Ἀπὸ μουσελίνα ἐμπριμὲ μὲ μεγάλα λουλούδια θὰ ἰδοῦμε καὶ ὡραιότατες βραδυνὲς τουαλέττες, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη πρόσθετη γαρνιτοῦρα. Τὰ μεγάλα ἐμπριμὲ ἄνθη εἶνε ἤδη γι' αὐτὰ ἀρκετὴ γαρνιτούρα.

— Τὰ φορέματα αὐτὰ γίνονται μὲ ἴσια κορσάζα, ἐλαφρῶς «μπλουζὰν» γύρω στὴ μέση καὶ μὲ φοῦστες πλατειές, μὲ ἄφθονα γκοντὲ ἢ μὲ δύο καὶ τρία βολὰν «ἀν-φόρμ».

— Ὅσες ἔχετε λεπτὴ σιλουέττα καὶ δροσερὰ πρόσωπα ἐπωφεληθῆτε τῆς ἐφετεινῆς μόδας καὶ φορέσετε πρωΐ, ἀπόγευμα καὶ βράδυ φορέματα ἐμπριμὲ μὲ λουλούδια.

— Γιὰ τὸ πρωῒ εἶνε ὡραῖο φόρεμα ἀπὸ κρετὸν ἐμπριμὲ ἢ φόρεμα ἀπὸ λευκὸ λινὸ μὲ μπολερὸ ἢ βέστα ἀπὸ κρετὸν ἐμπριμέ.

— Γιὰ τὸ ἀπόγευμα πάλι πηγαίνει τόσο, φόρεμα ἀπὸ κρὲπ ἐμπριμὲ μὲ μικρὰ λουλούδια καὶ γιὰ τὸ βράδυ, ὅπως εἴπαμε ἤδη, εἶνε τῆς τελευταίας μόδας φόρεμα ἀπὸ μουσελίνα μεταξωτὴ ἐμπριμὲ μὲ μεγάλα λουλούδια.

— Ὅσες ὅμως δὲν ἔχετε οὔτε κομψὴ καὶ λεπτὴ σιλουέττα, οὔτε δροσερὸ πρόσωπο, ἀποφεύγετε τὰ φορέματα τὰ ἐμπριμὲ μὲ λουλούδια καὶ πρὸ πάντων μὲ μεγάλα λουλούδια.

— Κι' αὐτὸ γιατὶ εἶνε πολὺ χτυπητὴ ἡ ἀντίθεσις προσώπου κουρασμένου καὶ καθόλου ἀνθηροῦ καὶ φορέματος λουλουδοσπαρμένου!...

— Πάντως, ὅσες δὲν ἔχουν λεπτὴ σιλουέττα, καὶ δροσερὸ πρόσωπο ἂν ἔχουν, ἂς ἀποφεύγουν τὰ φορέματα τὰ καμωμένα ἀπὸ ὑφάσματα ἐμπριμὲ μὲ μεγάλα λουλούδια. Εὐτυχῶς εἶνε τῆς μόδας καὶ τὰ ὑφάσματα τὰ ἐμπριμὲ μὲ μικρὰ πυκνὰ σχέδια, ἐπάνω σὲ σκοῦρο φόντο.

— Καὶ κάτι ἀκόμα πιὸ εὐεργετικὸ γιὰ τὶς παχειὲς εἶνε τὰ ὑφάσματα μὲ ρίγες κάθετες, ποὺ λεπταίνουν τόσο τὴ σιλουέττα. Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ ὑφάσματα ἐμπριμὲ μὲ μικρὲς βοῦλες ἢ μὲ λουλουδάκια βαλμένα κατὰ σειράν, ὥστε νὰ σχηματίζουν κάθετες γραμμές.

— Ἡ κομψὲς Παρισινὲς στὸ δρόμο δὲν φοροῦν μακρυὰ φορέματα. Τὰ φορέματα ποὺ φοροῦν ὅταν πρόκειται νὰ βγοῦν πεζὲς στὸ δρόμο εἶνε κοντὰ ὡς τὰ γόνατα καὶ στρογγυλὰ γύρω. Μόνον ὅταν πρόκειται νὰ πᾶνε τὸ ἀπόγευμα σὲ καμμιὰ ἐκλεκτὴ συγκέντρωσι μὲ τὸ αὐτοκίνητο φοροῦν ἡ Παρισινὲς μακρυὰ καὶ ἄνισα φορέματα.

— Ἐπίσης καὶ ἡ βραδυνὲς τουαλέττες εἶνε πάντοτε μακρυές.

— Ἡ Παρισινὴ ἔχει τόσο γοῦστο, ὥστε νὰ μὴ βγαίνῃ ποτὲ τὴν ἡμέρα στὸ δρόμο μὲ μακρυὰ καὶ ἄνισα φορέματα. Ἐδῶ, δυστυχῶς, πολλὲς κυρίες, παρεξηγῶντας τὴ μόδα, βγαίνουν στὸ δρόμο μὲ φορέματα ποὺ λήγουν πίσω σχεδὸν σὲ οὐρά, ἐνῶ τὰ φορέματα αὐτὰ εἶνε προωρισμένα μόνο γιὰ σαλόνια καὶ ὄχι γιὰ τὸ δρόμο.

— Ἐλάχιστες εἶνε ἡ Παρισινὲς ποὺ δὲν ἔχουν ἀφήσει τὰ μαλλιά των νὰ μακρύνουν.

— Δὲν τ' ἀφίνουν ὅμως νὰ κρέμωνται σὰν τὰ μαλλιὰ τῶν μικρῶν κοριτσιῶν, τὰ τυλίγουν ἐπάνω ἀπὸ τὸ σβέρκο σ' ἕνα «ρουλώ».

— Γιὰ τὸ βράδυ εἶνε ὅπως ποτὲ τῆς μόδας ἡ ὀντυλασιὸν καὶ τὰ κοσμήματα καὶ ἡ χτένες ἡ γαρνιρισμένες μὲ στράς. Ἀλλὰ πιὸ σὶκ ἀκόμα θεωροῦνται ἡ χτένες καὶ ἡ καρφίτσες ἡ στολισμένες μὲ χονδρὰ μαργαριτάρια.

— Πολλὰ καλοκαιρινὰ ἐπανωφοράκια γαρνίρονται μὲ ὁμοιόχρωμες βελονιές.

— Τὰ περισσότερα καλοκαιρινὰ ἐπανωφοράκια γίνονται ἀπὸ λεπτὸ ντρᾶ, μπέζ, γκρίζο ἢ πράσινο.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

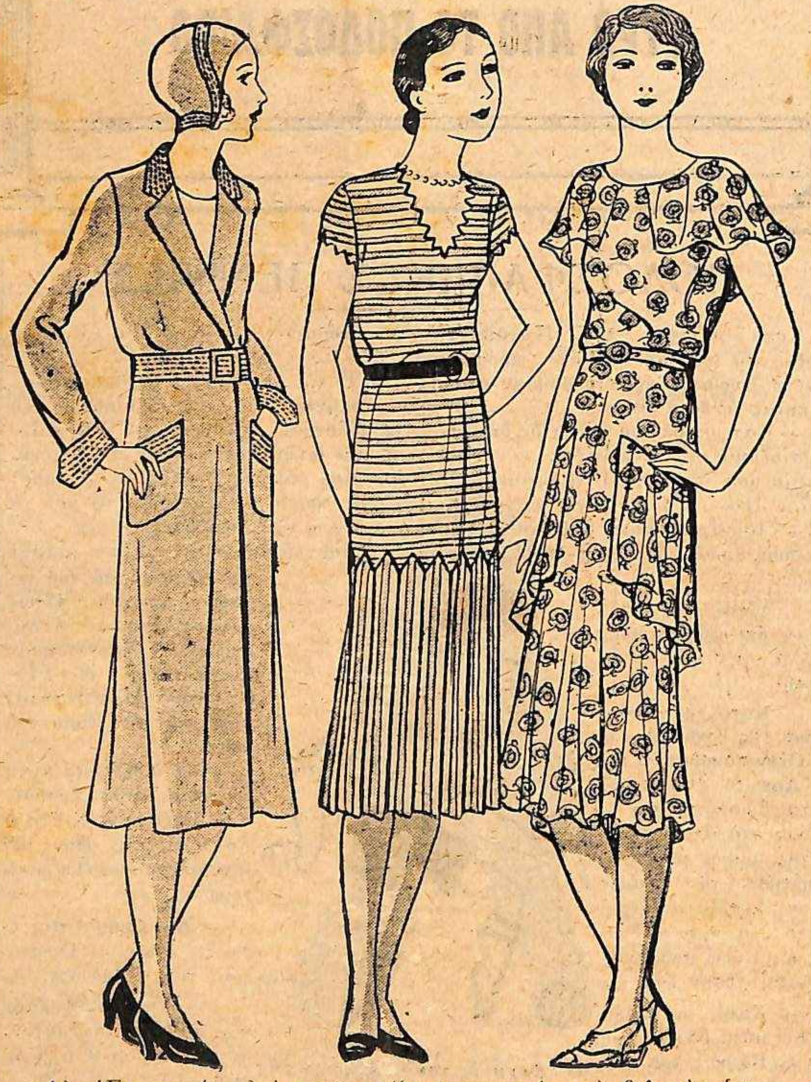

1). Ἐπανωφόρι ἀπὸ ντρᾶ μπέζ, γαρνιρισμένο μὲ βελονιὲς ὁμοιόχρωμες.
2). Φόρεμα ἀπὸ λινομέταξο, μὲ γραμμὲς ἄσπρες καὶ μπλέ. Γαρνίρεται μὲ φεστόν...
3). Φόρεμα ἀπὸ μουσελίνα ἄσπρη, ἐμπριμὲ μὲ ρὸζ τριαντάφυλλα.

Α' ΧΑΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

Κάποιος φιλάργυρος πέθανε καὶ ἀφοῦ κηδεύτηκε, πῆγε μαζὺ μὲ ἄλλες ψυχὲς στὶς ὄχθες τῆς Στυγὸς γιὰ νὰ περάσῃ στὴν ἀντικρυνὴ μεριά.

Ἐπειδὴ ὅμως λυπόταν νὰ δώσῃ στὸ Χάρωνα μερικοὺς ὀβολοὺς γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ μὲ τὴ βάρκα του, προτίμησε νὰ πέσῃ στὸ νερὸ καὶ νὰ διαβῇ πέρα κολυμπῶντας.

Ἀλλ' οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἅδου, μόλις ἔμαθαν αὐτὸ τὸ πρωτοφανὲς γιὰ τὸ βασίλειό τους γεγονός, εταράχτηκαν καὶ θέλησαν νὰ τὸν τιμωρήσουν.

— Νὰ τὸν καρφώσουμε στὸ βράχο μαζὺ μὲ τὸν Προμηθέα, πρότεινε ὁ ἕνας.

— Νὰ τὸν καταδικάσουμε στὴν ἴδια ποινὴ μὲ τὶς Δαναΐδες, εἶπε ὁ ἄλλος.

— Νὰ τὸν βάλουμε νὰ κυλάῃ τὴν πέτρα μαζὺ μὲ τὸ Σίσυφο, εἶπε ὁ τρίτος.

— Ὄχι, φώναξε τελευταῖος ὁ Πλούτων. Καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς τιμωρίες δὲν εἶνε ἀρκετὴ γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι πρέπει νὰ τὸν στείλουμε ἀπάνω στὸν κόσμο γιὰ νὰ ἰδῇ πῶς ξοδεύουν τὰ πλούτη του οἱ κληρονόμοι του!...

ΜΠΑΝΙΕΡΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΔΡΑΓΩΝΑ
ΑΘΗΝΑΙ
ΑΙΟΛΟΥ 91
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΑΚΤΗ ΜΙΑΟΥΛΗ 6
ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΕΙΔΗ ΛΟΥΤΡΟΥ

ΘΕΡΜΑ-ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΗΡΧΙΣΕ Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΘΕΡΜΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ ΜΕ ΤΑ ΟΠΟΙΑ Ο ΚΑΘΕΙΣ ΔΥΝΑΤΑΙ Ν' ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΗ ΑΝΕΞΟΔΩΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΙΔΗΨΟΥ, ΜΕΘΑΝΩΝ, ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ καὶ ΥΠΑΤΗΣ.
ΕΙΣ ΤΟ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ "Ο ΦΟΙΝΙΞ,,
Ἴωνος 5 Πλατεῖα Ὁμονοίας (Παραπλεύρως Θεάτρου Κοτοπούλη)
ΤΕΛΕΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΕΣΙΣ
ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ
Ἰατρικαὶ συμβουλαὶ ἀπολύτως ΔΩΡΕΑΝ
Ὧραι ἐργασίας 7 π. μ. —8 μ. μ.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ,
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ,
ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ
ΤΟ ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI
(ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)
Σᾶς προσφέρει κάθε εὐκολίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνωτέρου σκοποῦ.
Κεφάλαια ἠσφαλισμένα μέχρι σήμερον. Τεσσαράκοντα δισεκατομμύρια δραχμαί.
Ἀσφαλιστήρια ἠγγυημένα παρὰ τοῦ Θησαυροφυλακείου τοῦ Ἰταλικοῦ Κράτους.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ : ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 47 - Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ 2 ($2^{ΟΣ}$ ΟΡΟΦΟΣ)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΚΙΟΛΜΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΘΗΝΑΙ—ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
Τηλ. Διεύθυνσις : ΓΚΙΟΛΜΑΝΣ—Ἀθῆναι
Τηλέφωνον Ἀριθ. 4-25

Ἐκδίδονται Ἀτμοπλοϊκὰ καὶ Σιδηροδρομικὰ εἰσιτήρια δι' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Εἰσιτήρια γύρου συνδυασμένα ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις.

Εἰσιτήρια ἀναψυχῆς, ἐκδρομῶν κ.λ.π.

Εἰσιτήρια οἰκογενειακὰ μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις.

Γραμμαὶ Ἀφρικῆς, Ἀμερικῆς, Καναδᾶ, Ἰνδιῶν, Κίνας, Ἰαπωνίας, Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας διὰ τῶν καλυτέρων καὶ μεγαλειτέρων Ἑταιρειῶν.

Ἀτμόπλοια 45 χιλ. τόννων.
Ἀτμόπλοια 65 χιλ. τόννων.

Διάπλους Ὠκεανοῦ ἡμέρας τέσσαρας καὶ ἡμίσειαν.

Ἀποστέλλονται αἱ ἀποσκευαὶ τῶν ἐπιβατῶν κλπ. εἰς ὅλας τὰς πόλεις τοῦ κόσμου.

Ἀποστολὴ δεμάτων, κιβωτίων καὶ ἐμπορευμάτων εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Εἰσιτήρια Σιδηροδρόμων Ἑλλ. Κράτους διὰ Πελοπόννησον, Στερεὰν Ἑλλάδα, Μακεδονίαν καὶ Θράκην.

Εἰσιτήρια ταχειῶν ἁμαξοστοιχιῶν δι' Εὐρώπην.

Ἐξασφαλίζονται θέσεις ἢ ἰδιαίτεροι θάλαμοι εἰς τὰ διάφορα κατ' ἐκλογὴν τῶν ἐπιβατῶν ἀτμόπλοια, ὡς καὶ κλῖναι εἰς τὰς ἀνὰ τὴν Εὐρώπην κυκλοφορούσας ἁμαξοστοιχίας μετὰ WAGON - LITS.

Ἐκτελωνισμός, παραλαβὴ καὶ μεταφορὰ ἀποσκευῶν, ἐμπορευμάτων κ.λ.π.

Ἀσφάλειαι ἀποσκευῶν καὶ ἐμπορευμάτων.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ARTI
E.J.B.
ARTI
ARTI
E.J.B.
Πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς Συνοικίας σας

Starr
Θέλουμε κι' ἐμεῖς ἕνα Γραμμόφωνο
ΣΤΑΡΡ

Αὐτὸ λένε ὅλοι ὅσοι θέλουν ν' ἀποκτήσουν ἕνα καλὸ γραμμόφωνο τὸ ὁποῖον συνδυάζει τὴν χαμηλὴν τιμὴν μὲ τὴν τελείαν ἀπόδοσιν καὶ μοναδικὴν κομψότητα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΠΑΡΑ ΤΗ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 22Α
ΠΑΤΡΑΙ: ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ 84
ΒΟΛΟΣ: ΕΡΜΟΥ 111

Καὶ παρὰ τοῖς Ἀντιπροσώποις της εἰς ὅλας τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος.